

KANCELARIA SEJMU
Biuro Studiów i Ekspertyz
Dział Przekładów

BIULETYN

1(8)/95

KANCELARIA SEJMU
Biuro Studiów i Ekspertyz
Zespół Przekładów

1(8)/95



Redaktorzy: *Andrzej Chodyra i Romuald Szpor*

Weryfikacja tekstów: *Bartłomiej K. Marciniuk*

© Copyright by Kancelaria Sejmu, Warszawa 1996

ISSN 1230-3186

Opracowanie graficzne, skład i łamanie: *Biuro Studiów i Ekspertyz*
Druk i oprawa: *Wydawnictwo Sejmowe*
Warszawa, styczeń 1996

Niniejszy, ósmy z kolei numer Biuletynu Zespołu Przekładów Biura Studiów i Ekspertyz, zawiera przetłumaczone z języka angielskiego rozporządzenia i dyrektywy Wspólnot Europejskich, odnoszące się do poprawy efektywności gospodarowania w rolnictwie oraz modernizacji gospodarstw rolnych. Należy podkreślić, że prezentowany zbiór dokumentów ogranicza się wyłącznie do działań wspólnotowych, nie uwzględniając szczegółowych rozwiązań państw członkowskich.

Niniejsze akty prawne prezentują takie środki wspólnej polityki rolnej jak: system wspierania dochodów rolniczych; doradztwo zawodowe; mechanizmy dostosowania struktur produkcji do potrzeb reformy wspólnej polityki rolnej. Na uwagę zasługują zwłaszcza rozwiązania prowadzące do poprawy efektywności produkcji rolniczej np. zaniechanie uprawy ziemi przez rolników starszych wiekiem w zamian za korzystne renty, co służy tworzeniu gospodarstw o optymalnych rozmiarach.

Jest sprawą oczywistą, że tak zakres poruszanej problematyki, jak i proponowane w powyższych aktach prawnych rozwiązania, winny być wzięte pod uwagę przede wszystkim przez osoby stawiające sobie za cel modernizację polskiego rolnictwa. Mamy nadzieję, że publikowane akty pozwolą pełniej zrozumieć wybrane aspekty Wspólnej Polityki Rolnej - Common Agriculture Policy (CAP) - i okażą się przydatne dla tych posłów, którzy koncentrują swoje wysiłki w pracach legislacyjnych związanych z przyszłością polskiego rolnictwa.

Dyrektor Biura Studiów i Ekspertyz

Wiesław Staśkiewicz

SPIS TREŚCI

- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1820/80 z dnia 24 czerwca 1980 r. w sprawie pobudzania rozwoju rolnictwa w obszarach o mniej korzystnych warunkach naturalnych w zachodniej Irlandii* 5
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych* 23
- Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 3813/89 z dnia 19 grudnia 1989 r. w sprawie szczegółowych zasad stosowania systemu przejściowych środków wspierania dochodów w rolnictwie* 61
- Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2328/91 z dnia 15 lipca 1991 r. w sprawie zwiększania efektywności struktur rolnych* 83
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 3669/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. zmieniające Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91, (EWG) nr 866/90, (EWG) nr 1360/78, (EWG) nr 1035/72 oraz (EWG) nr 449/69 w celu przyspieszenia dostosowania struktur produkcji, przetwarzania i obrotu w ramach reformy wspólnej polityki rolnej* 133
- Rozporządzenie Rady (WE) nr 2843/94 z 21 listopada 1994 r. zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 i (EWG) nr 886/90, w celu przyspieszenia dostosowania struktur produkcji, przetwarzania i obrotu, w ramach reformy wspólnej polityki rolnej* 151
- Dyrektywa Rady nr 72/159/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r. w sprawie modernizacji gospodarstw rolnych* 159
- Dyrektywa Rady nr 72/160/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r. w sprawie działań zachęcających do zaprzestania uprawy ziemi i przeznaczania wykorzystywanych użytków rolnych na cele poprawy struktury* 179
- Dyrektywa Rady nr 72/161 /EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r. dotycząca prowadzenia doradztwa socjalno-ekonomicznego oraz zdobywania kwalifikacji zawodowych przez osoby zatrudnione w rolnictwie* 193

ROZPORZĄDZENIE RADY
1820/80 (EWG) z dnia 24 czerwca 1980 r.
w sprawie pobudzania rozwoju rolnictwa
w obszarach o mniej korzystnych warunkach
naturalnych w zachodniej Irlandii

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -
na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę
Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 42 i 43,
na wniosek Komisji,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,
uwzględniając opinię Komitetu Ekonomicznego-Społecznego,
zważywszy, że art. 39, ust. 2, lit. a Traktatu stanowi, iż w procesie
opracowywania wspólnej polityki rolnej należy uwzględnić społeczną
strukturę rolnictwa oraz strukturalne i naturalne różnice między
poszczególnymi regionami rolniczymi;
zważywszy, że w celu realizacji celów wspólnej polityki rolnej
określonych w art. 39, ust. 1, lit. a i b Traktatu, powinny zostać podjęte na
szczeblu Wspólnoty specjalne działania właściwe dla warunków
produkcyjnych na terenach o mniej korzystnych warunkach naturalnych;
zważywszy, że na terenach o mniej korzystnych warunkach naturalnych
zachodniej Irlandii, w rozumieniu Dyrektywy Rady Nr 75/272/EWG z dnia
28 kwietnia 1975 r., zawierającej listę krajów Wspólnoty o obszarach o mniej
korzystnych warunkach naturalnych w rozumieniu Dyrektywy Nr
75/268/EWG (4), istnieje częściowe bezrobocie w rolnictwie;
zważywszy, że procent ludności czynnej zawodowo zatrudnionej w
rolnictwie jest względnie wysoki i w efekcie, poziom dochodów gospodarstw
rolnych jest niski;
zważywszy, że infrastruktura rolna na tych obszarach, w tym takich
udogodnień jak elektryczność, instalacje wodociągowe rozprowadzania wody
pitnej, drogi lokalne i dojazdowe do gospodarstw, jest wysoce

niedostateczna; zważywszy, że wprowadzanie lub usprawnianie tych udogodnień jest ważnym warunkiem wstępnym poprawy struktury rolnictwa;

zważywszy, że rozwój pastwisk na obszarach górskich i wyżynnych, stanowiących obecnie wspólną własność jest podstawowym warunkiem wstępnym do inicjowania programów na rzecz polepszenia uprawy ziemi na tych obszarach;

zważywszy, że racjonalny rozwój takich pastwisk górskich i wyżynnych powinien być przedsięwzięty w połączeniu z rozwojem odpowiednich gospodarstw na obszarach nizinnych; zważywszy, że taki rozwój jest możliwy jedynie, jeśli pastwiska komunalne zostaną podzielone na indywidualne parcele, a następnie ogrodzone, obsiane i nawożone;

zważywszy, że ogrodzanie, obsiewanie i nawożenie pastwisk górzystych będących w posiadaniu indywidualnych właścicieli oraz, że porządkowanie pastwisk nizinnych poprzez usuwanie zbędnych ogrodzeń, płotów i rowów, a następnie ich rozwijanie poprzez obsiewanie i nawożenie, ma, w tym kontekście, jednakowe znaczenie;

zważywszy, że w celu realizacji celów wspólnej polityki rolnej, o której mowa w art. 39, ust. 1, lit a i b Traktatu, zalesianie obszarów, które mają znikome znaczenie dla rolnictwa oraz sadzenie pasów ochronnych powinno stanowić istotną część programu rozwoju rolnictwa dla tych obszarów, ponieważ takie działania mogą przyczynić się do:

- ochrony i poprawy jakości gleby, fauny, flory i równowagi wód powierzchniowych i gruntowych;

- pomocy w lepszym wykorzystywaniu zasobów ludzkich w rolnictwie poprzez stwarzanie dodatkowych miejsc pracy przy zagospodarowywaniu nowych terenów dla osób nie pracujących w pełnym wymiarze godzin w rolnictwie;

zważywszy na brak możliwości zatrudnienia poza rolnictwem, w połączeniu z relatywnie niskim poziomem produktywności w rolnictwie, doprowadził do wzrostu emigracji młodszych i aktywniejszych członków populacji wiejskiej; zważywszy, że poziom wykształcenia osób zajmujących się uprawą ziemi jest w tych warunkach bardzo niski; zważywszy, że istnieje potrzeba polepszenia infrastruktury edukacyjnej regionu poprzez uruchomienie odpowiednio wyposażonych centrów szkoleniowych lub

rozwój i udoskonalenie już istniejących;

zważywszy, że powyższe działania mogą być wdrażane z największym skutkiem tylko w kontekście całego programu rozwoju ukierunkowanego na promocję orientacji produkcji rolnej i technik gospodarowania oraz praktyk w kierunku najlepiej odpowiadającym fizycznym, ekonomicznym i strukturalnym warunkom rolnictwa w danym regionie lub obszarze znajdującym się w nim;

zważywszy, że taki program rozwoju powinien między innymi zapewnić, iż inwestycje podjęte w ramach różnorodnych działań wspólnotowych i na szczeblu krajowym wpływających na rozwój rolnictwa, są maksymalnie wykorzystywane i w sposób skoordynowany z promocją poprawy uprawy ziemi w danym regionie;

zważywszy, że dotychczasowe doświadczenie we wprowadzaniu w życie Dyrektywy Rady Nr 72/159/ EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r., dotyczącej modernizacji gospodarstw rolnych, znowelizowanej ostatnio Dyrektywą nr 78/1017/EWG, wykazuje, że stosunkowo niewielu rolników w danym regionie, z powodu niskiego poziomu dochodów, potrafi wprowadzać w życie plany rozwojowe mające na celu osiągnięcie dochodu na poziomie porównywalnym do określonego w art. 4, ust. 1 niniejszej Dyrektywy;

zważywszy, że w takich okolicznościach rozwój gospodarstw rolnych poprzez inicjowanie planów rozwoju przestrzennego jest szczególnie istotny;

zważywszy, że ze względu na istniejącą wadliwą strukturę rynku i nieefektywną organizację dystrybucji produktów rolnych oraz materiałów do produkcji rolnej udoskonalenie tej struktury i działań marketingowych jest ważnym warunkiem wstępnym rozwoju rolnictwa w danym regionie; zważywszy jednak, że trudna sytuacja finansowa w rolnictwie wymaga specjalnych warunków finansowania w ramach Rozporządzenia (EWG) Nr 355/77 z dnia 15 lutego 1977 r., dotyczącego wspólnych działań mających na celu poprawę warunków przetwarzania i sprzedaży produktów rolnych, zgodnie z poprawkami wprowadzonymi przez Rozporządzenie (EWG) nr 1361/78;

zważywszy, że poradnictwo ma do odegrania główną rolę w ustalaniu konkretnych działań mających na celu rozwój produkcji rolnej, integrowania działań skierowanych na poprawę kondycji gospodarstw rolnych oraz

zapewnienie, że działania te są w pełni skoordynowane na danym obszarze i na poziomie regionalnym; zważywszy, że w tych okolicznościach konieczne jest udostępnienie szkoleń i wyspecjalizowanych usług pomocniczych dla doradców;

zważywszy, że ze względu na zakres i charakter problemu uzyskiwania dochodów z gospodarstw rolnych w zachodniej Irlandii, wprowadzenie w życie w pełni skoordynowanego programu rozwoju rolnictwa wymaga znacznej pomocy inwestycyjnej; zważywszy, że ze względu na ograniczenia natury ekonomicznej i budżetowej Irlandia nie ma odpowiednich środków do podjęcia odpowiedniego wysiłku niezbędnego do finansowania takiego programu i, w tych warunkach, niezbędna będzie pomoc finansowa ze strony Wspólnoty;

zważywszy, że podejmowane działania stanowią działania wspólne w rozumieniu art. 6 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70 z dnia 21 kwietnia 1970 r. dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej, znowelizowanego ostatnio przez Rozporządzenie (EWG) Nr 929/79;

zważywszy, że zadaniem Komisji jest, po otrzymaniu opinii Stałego Komitetu ds. Struktury Rolnej, podjęcie decyzji o zaakceptowaniu programu przedłożonego przez rząd irlandzki,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Działania mające na celu pobudzenie rozwoju

rolnictwa w określonych regionach Irlandii

Artykuł 1

1. W celu pobudzenia rozwoju rolnictwa w określonych regionach Irlandii wprowadza się wspólne działanie, w rozumieniu art. 6, ust. 1,

Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70, z zadaniem wprowadzenia go w życie przez Irlandię, mające na celu spowodowanie znacznej poprawy struktury rolnictwa i możliwości produkcji rolniczej w danych regionach.

2. Wspólne działanie stosuje się do obszarów o niekorzystnych warunkach naturalnych w regionie zachodnim Irlandii w rozumieniu Dyrektywy Nr 75/272/EWG, zwanym dalej "regionem zachodnim".

3. Wspólnota może, zgodnie z Rozdziałem VIII, przyznać pomoc na wspólne działanie finansując, poprzez Sekcję Gwarancji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF), zwanego dalej "funduszem", działania związane z:

(a) poprawą stanu instalacji użyteczności publicznej na obszarach rolniczych;

(b) poprawą stanu gruntów;

(c) wprowadzeniem szczególnych akcji rozwojowych mających na celu ukierunkowanie produkcji gospodarstw rolnych;

(d) poprawą usług przetwórczych i marketingowych;

(e) rozwojem leśnictwa;

(f) udostępnieniem usług szkoleniowych, specjalistycznych usług pomocniczych dla doradców oraz koordynowanie szczególnych działań, o których mowa w punkcie C.

4. Działania, o których mowa w ust. 3, lit. a, b, c, e i f, są podejmowane w ramach programu, który zostanie określony przez rząd Irlandii i zaakceptowany przez Komisję.

Artykuł 2

1. Program, o którym mowa w art. 1, ust. 4, obejmuje:

(a) opis odrębnych działań nim objętych, jak to określono w Rozdziałach od II do VI, włącznie z kosztami i szczegółowymi ustaleniami dotyczącymi finansowania tych działań;

(b) przyznanie pierwszeństwa odrębnym działaniom oraz określenie ram czasowych przewidzianych na wprowadzenie ich w życie;

(c) przepisy dotyczące koordynacji z innymi programami lub działaniami, które mogą wpływać na rozwój rolnictwa w regionie

zachodnim;

(d) zagwarantowanie, że podjęte działania są zgodne z ochroną środowiska naturalnego.

2. Program zawiera również informacje, o których mowa w artykułach 5, 7, 9, 13, 15 i 18. Rząd irlandzki dostarczy także wszelkich dodatkowych informacji, których może domagać się Komisja w celu dokonania oceny programu.

3. Wszelkie działania, o których mowa w planie wspólnym muszą mieścić się w strukturze programu rozwoju regionalnego wtedy, kiedy Irlandia jest zobowiązana do przekazania go Komisji zgodnie z art. 6 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 724/75 z dnia 18 marca 1975 r., dotyczącego powołania Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (ERDF).

4. Czas trwania programu jest przynajmniej tak długi jak czas trwania działań wspólnych. Podlega on weryfikacji co cztery lata. Może odnosić się do całego regionu zachodniego lub do jakiegokolwiek obszaru w tym regionie.

Artykuł 3

1. Rząd irlandzki przekazuje Komisji program i wyniki swojej weryfikacji.

2. Program i wszelkie poprawki do niego są zatwierdzane zgodnie z trybem określonym w art. 25, po konsultacjach z Komitetem Funduszu w sprawach finansowych.

Rozdział II

Środki użyteczności publicznej

Artykuł 4

Poprawa stanu środków użyteczności publicznej, o których mowa w art. 1, ust. 3, lit. a, obejmuje:

(a) dostarczanie elektryczności i wody pitnej do gospodarstw rolnych i wsi lub części wsi, których mieszkańcy są przede wszystkim uzależnieni od rolnictwa; oraz

(b) budowę i poprawę stanu dróg dojazdowych do gospodarstw rolnych oraz dróg lokalnych wykorzystywanych głównie przy uprawie ziemi i w gospodarce leśnej.

Artykuł 5

1. Program, o którym mowa w art. 1, ust.4, zawiera, oprócz informacji o źródłach finansowania różnych projektów, dane dotyczące ludności rolniczej i nierolniczej oraz szacunkowe oceny liczby gospodarstw rolnych, do których dostarczona ma zostać elektryczność i woda pitna, a także długość w kilometrach dróg dojazdowych do gospodarstw rolnych i dróg lokalnych, które mają być zbudowane lub ulepszone zgodnie art. 4.

2. Niniejsze Rozporządzenie nie ma zastosowania do projektów, na które przyznawana jest pomoc Wspólnoty w ramach innych działań wspólnotowych w rozumieniu art. 6, ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 727/70 lub Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego.

Rozdział III

Poprawa jakości gruntów

Artykuł 6

Poprawa jakości gruntów, o którym mowa w art. 1, ust. 3, lit. b, obejmuje:

(a) podział gruntów będących wspólną własnością oraz ogradzanie i ulepszanie pastwisk na tych gruntach;

(b) ogradzanie i poprawę stanu pastwisk na terenach górskich i wyżynnych stanowiących indywidualną własność, bez uszczerbku dla przepisów dotyczących wspólnego wykorzystania pastwisk określonych w Dyrektywie Rady Nr 75/268/EWG z dnia 28 kwietnia 1975 r., dotyczącej uprawy ziemi na terenach górskich i wyżynnych obszarów o mniej dogodnych warunkach naturalnych, znowelizowanej ostatnio Dyrektywą 76/400/EWG;

(c) usuwanie zbędnych płotów, rowów i ogrodzeń oraz odzyskiwanie gruntów w gospodarstwach leżących na nizinach.

W przypadku gruntów, o których mowa w punktach a i b poprawa stanu pastwisk obejmuje przygotowanie gleby, wstępną mineralizację i nawożenie oraz, jeśli jest to konieczne, odzyskiwanie gruntów.

Artykuł 7

Następujące informacje są zawarte w programie, o którym mowa w art. 1, ust. 4:

(a) całkowity obszar gruntów, liczba rolników indywidualnych, przeciętny obszar, który ma zostać wydzielony na gospodarstwo rolne oraz długość ogrodzenia w kilometrach, zgodnie z art. 6, lit. a;

(b) długość ogrodzenia w kilometrach, całkowity obszar, który ma być ogrodzony oraz przeciętny obszar do ogrodzenia na gospodarstwo rolne zgodnie z art. 6, lit. b;

(c) całkowita powierzchnia gruntów, których jakość ma być

poprawiona zgodnie z art. 6, lit.c, oraz liczba gospodarstw zaangażowanych w te działania.

Rozdział IV

Ukierunkowanie produkcji rolniczej

Artykuł 8

1. Ukierunkowanie produkcji rolniczej, o której mowa w art. 3, lit. c, jest osiąganę przez specjalne działania mające na celu rozwój produkcji rolnej.

2. Celami specjalnego działania są:

(a) promocja kierunkowania produkcji oraz technik gospodarowania i praktyk najlepiej odpowiadających fizycznej, ekonomicznej i strukturalnej sytuacji rolnictwa w regionie zachodnim, ze szczególnym naciskiem na produkcję mięsa;

(b) tym samym zagwarantowanie, że podjęte inwestycje w kontekście wszystkich stosownych krajowych i wspólnotowych działań, wpływających na rozwój rolnictwa, są wykorzystywane z maksymalną korzyścią i w sposób skoordynowany.

3. Osiągnięcie powyższych celów szczególnego działania wymaga współpracy techniczno-ekonomicznego i socjalno-ekonomicznego personelu doradczego, a także profesjonalnego personelu ośrodków szkoleniowych, o których mowa w art. 14 oraz ośrodka rozwoju, o którym mowa w art. 16.

Artykuł 9

Następujące informacje są zawarte w programie, o którym mowa w art. 1, ust. 4:

(a) ukierunkowanie produkcji przewidziane specjalnym działaniem, o którym mowa w art. 8 ust. 1 i obszary priorytetowe, których program dotyczy;

(b) sposób, w który służby pomocnicze mają przyczynić się do uzyskania celów szczególnego działania i, w szczególności, szczególnych projektów doradczych planowanych w tym kierunku;

(c) związek, jaki ma zostać ustanowiony między służbami doradczymi a centrum rozwojowym, o którym mowa w art. 16, przeznaczonym, w celu osiągnięcia celów działań specjalnych;

(d) przepisy dotyczące przeprowadzania planu poprawy, o którym mowa w art. 10. ust. 1, lit. d.

Artykuł 10

1. W ramach struktury akcji specjalnej, pomoc na inwestycje jest przyznawana rolnikom, którzy:

(a) spełniają warunki określone w art. 2, ust. 1, lit. a i b. Dyrektywy 72/159/EWG;

(b) nie są w stanie osiągnąć dochodu o poziomie określonym w art. 4 Dyrektywy 72/159/EWG;

(c) nie mają prawa do pobierania rent przewidzianych w art. 2, ust. 1 Dyrektywy Rady 72/160/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 dotyczącej działań zachęcających do zaprzestania uprawy ziemi i przeznaczenia wykorzystywanych użytków rolnych na cele poprawy struktury;

(d) sporządzili plan fizycznej poprawy stanu ich gospodarstw kładąc nacisk, w szczególności, na hodowlę bydła mięsnego i/lub hodowlę owiec;

(e) prowadzą uproszczoną rachunkowość od chwili wprowadzenia planu poprawy.

2. Plan poprawy, o którym mowa w ust. 1, lit. d, musi wykazywać, poprzez szczególną kalkulację, że inwestycja jest ekonomicznie rentowna i umożliwia trwałą poprawę ekonomicznej wydajności gospodarstwa rolnego i, w ten sposób, zwiększenie dochodu gospodarstwa.

Artykuł 11

1. Pomoc, o której mowa w art. 10, ust. 1, jest przyznawana zgodnie z postanowieniami art. 8, ust. 2 Dyrektywy 72/159/EWG, biorąc pod uwagę

art. 9, ust. 1 Dyrektywy 75/268/EWG. Jednak maksymalna wysokość inwestycji, która podlega pomocy, o której mowa w art. 8, ust. 2 Dyrektywy 72/159/EWG jest zmniejszona do 18 135 ECU na gospodarstwo rolne. Kwota ta stanowi kwotę uzupełniającą do tej, o której mowa w art. 6 niniejszego Rozporządzenia.

2. Tam, gdzie plan poprawy zakłada reorientację produkcji na korzyść hodowli owiec, pomoc na inwestycje może także być przeznaczona na wprowadzenie urządzeń do dezynfekcji i strzyżenia owiec znajdujących się we wspólnej własności, oraz wprowadzanie specjalnych zagród na zimę.

3. Tam, gdzie plan poprawy zakłada zorientowanie produkcji na zintegrowany, od cieląt po woły, system hodowli bydła, wprowadza się płatność na spłatę odsetek od pożyczki sięgającej do 151 ECU na cielę, przez okres dwu lat na każde urodzone lub zakupione cielę na początku pierwszego lub drugiego roku stosowania planu, chyba że zwierzę jest utrzymywane w gospodarstwie przez co najmniej dwa lata.

Rozdział V

Rozwój leśnictwa

Artykuł 12

Rozwój leśnictwa, o którym mowa w art. 1, ust. 3, lit. 3 jest uzupełnieniem do innych działań, o których mowa w art. 1, ust. 3 i przyczynia się do osiągnięcia celów określonych w art. 39, ust. 1, lit. a i b Traktatu. Rozwój leśnictwa obejmuje:

- (a) zalesianie terenów o marginalnym znaczeniu dla rolnictwa lecz odpowiednich dla celów leśnictwa;
- (b) sadzenie pasów ochronnych;
- (c) (c) działania towarzyszące obejmujące:
 - przygotowywanie ziemi, drenaż i nawożenie,
 - grodzenie,
 - ochrona przeciwpożarowa i utrzymywanie lasów przez okres czterech lat od roku zasadzenia.

Artykuł 13

Następujące informacje są zawarte w programie, o którym mowa w art. 1, ust. 4:

- (a) liczba gospodarstw, których grunty o marginalnym znaczeniu dla rolnictwa zostaną zalesione;
- (b) ocena całkowitego obszaru do zalesienia;
- (c) ocena średniego obszaru pasów ochronnych przypadających na gospodarstwo rolne;
- (d) ocena całkowitego obszaru pasów ochronnych.

Rozdział VI

Usługi szkoleniowe w zakresie rolnictwa, doradcy, wyspecjalizowane służby wspierające dla doradców oraz koordynacja różnorodnych działań podejmowanych w ramach specjalnej akcji rozwoju

Artykuł 14

1. Poprawa rolniczych usług szkoleniowych, o których mowa w art. 1, ust. 3, lit. f, obejmuje tworzenie lokalnych centrów szkolenia rolniczego, zwanych dalej "centrami szkoleniowymi" oraz, tam gdzie to konieczne, rozwój centrów regionalnych już istniejących.

2. Głównym celem działania centrów szkoleniowych, o których mowa w ust. 1, jest organizowanie kursów szkoleniowych, określonych w Rozdziale II Dyrektywy Rady Nr 72/161/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 dotyczącej wprowadzania doradztwa socjalno-ekonomicznego w zakresie nabywania kwalifikacji zawodowych przez osoby zatrudnione w rolnictwie.

Artykuł 15

Następujące informacje są zawarte w programie, o którym mowa w art. 1,

ust. 4:

(a) liczba centrów szkoleniowych już istniejących, oraz tych, które należy utworzyć;

(b) liczba centrów regionalnych, w których obecna baza lokalowa ma zostać zwiększona;

(c) wielkość i rodzaj planowanych środków materiałowych;

(d) liczba dodatkowych uczestników, którzy mają zostać zakwaterowani w centrach, o których mowa odpowiednio w punktach a i b;

(e) związek, który ma zostać ustanowiony pomiędzy programami szkoleniowymi prowadzonymi w tych centrach, a specjalną akcją rozwoju;

(f) oceniany koszt działań podjętych w ramach punktów a i b.

Artykuł 16

1. W celu zapewnienia, że doradcy zaangażowani w promocję specjalnej akcji rozwoju mają możliwość szkolenia się na miejscu oraz dostęp do usług doszkalających, są wspomagani w swojej pracy przez kompetentnych doradców-specjalistów i ponadto, że specjalna akcja wywiera optymalny wpływ na rozwój rolnictwa w regionie zachodnim, tworzy się centrum badawcze na poziomie regionalnym.

2. Funkcje centrum badawczego, o którym mowa w ust. 1, zwanego dalej "centrum badawczym", obejmują:

(a) zapewnienie możliwości szkolenia w trakcie pracy, przeszkolenia i specjalistycznego wsparcia dla członków ośrodków doradczych na wszystkich poziomach działalności;

(b) koordynowanie na poziomie regionalnym odrębnych działań podejmowanych w ramach specjalnej akcji;

(c) dokładne i stałe badanie problemów stojących przed ludnością wiejską i rolniczą w regionie zachodnim oraz wskazywanie jej możliwych rozwiązań;

(c) prowadzenie pilotażowych studiów próbnych w celu testowania, poprawy, adaptowania i gromadzenia doświadczenia w zakresie technik doradczych właściwych dla rozwoju rolnictwa i leśnictwa na poziomie gospodarstwa rolnego, danego obszaru i regionu, oraz w rezultacie

stosowanie sprawdzonych i przetestowanych rozwiązań w pracy doradczej w regionie zachodnim;

(d) dokonywanie oceny wymogów szkoleniowych doradców w świetle doświadczenia jakie uzyskali w prowadzeniu specjalnej akcji i w świetle doświadczenia uzyskanego w wyniku badań porównawczych, o których mowa w punkcie d.

Artykuł 17

Centrum badawcze ma stały, fachowy personel przygotowany do wspierania usług szkoleniowych i doradczych właściwych do wprowadzania w życie programu, o którym mowa w art. 1, ust. 4.

Artykuł 18

Następujące informacje są zawarte w programie, o którym mowa w art. 1, ust.4:

- (a) lokalizacja centrum badawczego;
- (b) liczba i kwalifikacje zawodowe personelu w nim zatrudnionego;
- (c) warunki, które muszą spełnić doradcy dopuszczeni do prowadzenia stacjonarnych kursów szkoleniowych;
- (e) działania planowane w celu zagwarantowania specjalistycznego szkolenia dla personelu centrum szkolenia;
- (f) rodzaj usług specjalistycznych, które mają być świadczone na rzecz doradców zaangażowanych w specjalną akcję;
- (g) sposób, w który centrum badawcze podejmuje rolę koordynującą przypisaną mu w ramach art. 16, ust. 2, lit.b.

Rozdział VII

Poprawa przetwórstwa i marketingu

Artykuł 19

1. Następujące przepisy Rozporządzenia (EWG) Nr 335/77 mają za stosowanie do regionu zachodniego:

- art. 17a, ust. 1, lit. a, paragraf pierwszy oraz ust. 1, lit. b, paragraf pierwszy,

- art. 17a, ust. 2, lit. a, paragraf pierwszy w przypadku projektów finansowanych w roku finansowym 1980,

- art. 17a, ust. 2, lit. a, paragraf drugi w przypadku projektów finansowych w roku finansowym 1981.

2. Szacunkowy koszt tego aspektu wspólnego działania finansowanego przez fundusz od 1 stycznia 1980 r. do 31 grudnia 1982 r. w ramach przepisów ust. 1 wynosi 24 miliony europejskich jednostek rozliczeniowych.

Rozdział VIII

Przepisy finansowe i ogólne

Artykuł 20

1. Przewidywany okres wprowadzania w życie wspólnych działań wynosi 10 lat.

2. Całkowity wkład funduszu w koszt wspólnego działania, w tym przewidywanego w ramach Rozdziału VII, ocenia się na 224 miliony europejskich jednostek rozliczeniowych.

3. Do niniejszego Rozporządzenia stosuje się art. 6, ust. 5 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 21

1. W przypadku inwestycji podjętych w ramach art. 4, z wyjątkiem odnoszących się do wprowadzania elektryczności i do dróg lokalnych, wkład finansowy beneficjenta musi wynosić przynajmniej 10%.

2. Pomoc, o której mowa w art. 6, nie może przekraczać 70% kosztów zakresu prac.

3. W przypadku działań, o których mowa w art. 12 odnoszących się zalesiania prywatnych gruntów, finansowy wkład beneficjenta musi wynosić przynajmniej 15%.

Artykuł 22

1. Wydatki poniesione przez Irlandię w ramach wspólnych działań podlegają pomocy z funduszu do wysokości określonej w ust. 2.

2. Fundusz zwraca rządowi irlandzkiemu następujące procenty jego rzeczywistych wydatków:

(a) 50% w ramach art. 4; jednak, kwota ta nie może przekroczyć 40% całkowitego kosztu, z maksymalną dopuszczalną kwotą:

- 24,2 milionów ECU na dostawy energii elektrycznej,
- 72,6 milionów ECU na dostawy wody pitnej,
- 72,6 milionów ECU na drogi dojazdowe do gospodarstw i drogi lokalne;

(b) 50% na inne działania, z maksymalną dopuszczalną kwotą:

- 544 ECU na hektar w ramach art. 6, lit. a i b,
- 363 ECU na hektar w ramach art. 6, lit. C; jednakże kwota ta może być zwiększona do 786 ECU na hektar do wysokości całkowitej powierzchni 20 000 hektarów,

- 12,1 milionów ECU w ramach art. 14 i 16; jeśli chodzi o art. 16, maksymalna kwota odnosi się jedynie do stworzenia centrum badawczego;

- 77,4 milionów ECU w ramach art. 11, ust. 1;

- 1 210 ECU na hektar do wysokości całkowitych wydatków 27,2 milionów ECU w ramach art. 12;

- 12 milionów ECU w ramach art. 11, ust. 3.

3. Szczegółowe zasady stosowanie niniejszego artykułu są przyjmowane zgodnie z trybem określonym w art. 13, Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 23

Kiedy program, o którym mowa w art. 1, ust. 4, jest zatwierdzony, Komisja określa, w uzgodnieniu z rządem Irlandii, sposób w jaki ma być okresowo informowana o postępie akcji rozwoju.

Artykuł 24

1. Wnioski o zwrot kosztów odnoszą się do wydatków poniesionych przez Irlandię podczas jednego roku kalendarzowego i są przedkładane do Komisji przed 1 lipca roku następnego.

2. Pomoc z Funduszu jest przyznawana zgodnie z art. 7, ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

3. Przedpłaty mogą być przyznawane przez Fundusz zgodnie z zasadami finansowania przyjętymi przez Irlandię i zgodnie z postępowaniem samego programu.

4. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu są przyjęte w trybie określonym w art. 13 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 25

1. Realizacja procedury określonej w niniejszym artykule wymaga przesłania sprawy do Stałego Komitetu ds. Struktury Rolnej przez przewodniczącego z jego inicjatywy lub na żądanie przedstawiciela państwa członkowskiego.

2. Przedstawiciel Komisji przedkłada projekt działań, które mają zostać podjęte. Stały Komitet ds. Struktury Rolnej wydaje opinię na temat działań w

czasie określonym przez przewodniczącego odpowiednio do pilności sprawy. Opinia jest przyjmowana większością 41 głosów, z wagą głosów państw członkowskich określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje działania, które są bezzwłocznie wprowadzane w życie. Jednak, jeśli działania te nie są zgodne z opinią wydaną przez Stały Komitet ds. Struktury Rolnej są one oznajmiane Radzie przez Komisję. W takim przypadku, Komisja może wstrzymać stosowanie działań, które wcześniej przyjęła, jednak nie dłużej niż przez miesiąc od daty otrzymania informacji. Rada może, kwalifikowaną większością głosów, przyjąć inną decyzję w ciągu miesiąca.

Artykuł 26

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze Rozporządzenie jest wiążące w całości i ma bezpośrednie zastosowanie do wszystkich państw członkowskich.

Sporządzono w Luksemburgu, 24 czerwca 1980 r.

W imieniu Rady Przewodniczący

S. Formica

Z jęz. angielskiego tłumaczyła: Jolanta Karolczak (BSE)

Warszawa, 27.11.1995 r.

ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG)
nr 797/85 z dnia 12 marca 1985 r.
w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 42 i 43,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

zważywszy, że cele wspólnej polityki rolnej określone w art. 39 ust. 1 lit. a i b Traktatu nie mogą być osiągnięte bez wsparcia procesu zwiększenia efektywności struktur rolnych, w szczególności w regionach o najbardziej dotkliwych problemach,

zważywszy, że zwiększenie efektywności struktur rolnych jest koniecznym warunkiem rozwoju wspólnej polityki rolnej, zważywszy, że z tego względu powinna ona opierać się na koncepcji wspólnotowej i kryteriach wspólnotowych,

zważywszy, że ze względu na różnorodność ich przyczyn, charakteru i ciężaru, problemy strukturalne w rolnictwie mogą wymagać rozwiązań, które różnią się w zależności od regionu i nadają się do regulacji z upływem czasu,

zważywszy, że takie rozwiązania muszą przyczyniać się do ogólnego rozwoju ekonomiczno-społecznego każdego z uczestniczących regionów, zważywszy że najlepsze rezultaty mogą być osiągnięte jeśli, działając w oparciu o koncepcję i kryteria wspólnotowe, kraje członkowskie podejmą wspólne działania indywidualnie poprzez własne procedury ustanowione przez ustawy, rozporządzenia i działania administracyjne,

zważywszy, że Wspólnota charakteryzuje się istnieniem wielkiej liczby gospodarstw nie spełniających warunków, jakie mogłyby zapewnić godziwy dochód i warunki życia,

zważywszy, że w przyszłości zdolne do dostosowania się do warunków ekonomicznych będą jedynie te gospodarstwa, w których rolnicy dysponują

odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi, i w których dochodowość jest weryfikowana poprzez rachunkowość i fizyczny plan poprawy,

zważywszy, że w obecnej sytuacji gospodarczej, pomoc wspólnotowa i krajowa powinny koncentrować się na gospodarstwach, w których dochód z pracy jest niższy niż dochody porównywalne, i które - z tego powodu - pomocy takiej najbardziej potrzebują,

zważywszy, że dostosowaniu struktury gospodarstw poprzez poprawę produktywności prowadzącemu do wzrostu produkcji przeciwstawia się nieprzekraczalne limity z uwagi na aktualny stan rynku wielu produktów rolnych, zważywszy, że koniecznością wydaje się koncentracja takiej pomocy na tych inwestycjach, które umożliwiają obniżkę kosztów produkcji oraz poprawę warunków życia i pracy lub które są ukierunkowane na konwersję produkcji,

zważywszy, ponadto, że cel utrzymania równowagi rynkowej we Wspólnocie wymaga wprowadzenia szczególnych warunków przyznawania subwencji inwestycyjnych dla sektorów trzody chlewnej i mleka, zważywszy, że zgodnie z tym celem nieodzowne jest wprowadzenie zakazu udzielania subwencji inwestycyjnych dla sektorów drobiowego i jajczarskiego,

zważywszy, że przyznanie szczególnych korzyści młodym rolnikom może nie tylko ułatwić obejmowanie przez nich gospodarstw, lecz także dopasowanie strukturalne ich gospodarstw po objęciu gospodarstwa po raz pierwszy,

zważywszy, że prowadzenie rachunkowości jest istotne dla prawidłowej oceny sytuacji ekonomiczno-finansowej gospodarstw, a zwłaszcza gospodarstw podlegających modernizacji, zważywszy, że bodźce finansowe mogą zachęcać do prowadzenia rachunkowości,

zważywszy, że w interesie racjonalnej produkcji i poprawy warunków życia, należy także popierać tworzenie grup mających na celu wzajemną pomoc między gospodarstwami, bardziej racjonalne wykorzystanie sprzętu rolniczego, lub grupowej uprawy ziemi,

zważywszy, że w tym kontekście niezbędne jest również popieranie stowarzyszeń rolniczych, których celem jest utworzenie służb wymiany i zarządzania,

zważywszy, że, na podstawie Dyrektywy (EWG) Nr 268/75 z 28 kwietnia 1975 w sprawie rolnictwa na ziemiach górskich, wyżynnych oraz w strefach o niekorzystnych warunkach naturalnych, Rada ustaliła wspólnotową listę obszarów górskich i niektórych obszarów o niekorzystnych warunkach naturalnych, dla których, na szczeblu Wspólnoty, powinny być uchwalone specjalne środki, dostosowane do panującej w nich sytuacji, w szczególności, w celu uwzględnienia naturalnych warunków produkcji i zapewnienia należytych dochodów gospodarującym w tych regionach rolnikom,

zważywszy, że dla osiągnięcia celów wyznaczonych rolnictwu w regionach o niekorzystnych warunkach naturalnych może okazać się niezbędne, by rolnicy stale pracujący w rolnictwie na takich obszarach otrzymywali roczne świadczenie mające na celu wyrównanie skutków istnienia trwałych niekorzystnych warunków naturalnych, o których mowa w Dyrektywie (EWG) Nr 268/75, zważywszy, że państwom członkowskim należy pozostawić ustalenie wysokości takich świadczeń w zależności od dotkliwości istniejących utrudnień, w zakresie i na warunkach ustalonych dla różnego rodzaju obszarów, zarówno w odniesieniu do kwot jakie mogą być wypłacane oraz rodzajów produkcji, jakie mogą być objęte świadczeniem,

zważywszy, ponadto, że z powodu występowania trwałych przeszkód naturalnych, struktura gospodarstw na tych obszarach może być udoskonalona jedynie wówczas, gdy subwencje przyznawane na inwestycje zostaną wzmacnione i gdy będą przyznawane na inwestycje w zakresie ograniczonym do turystyki i rzemiosła, które pozwalają na połączenie rolnictwa z tymi rodzajami działalności,

zważywszy, że racjonalizacja gospodarstw i potrzeba ochrony krajobrazu wymagają przyznawania subwencji na wspólne przedsięwzięcia inwestycyjne dotyczące produkcji paszy, melioracje rolne i unowocześnienie wyposażenia kapitałowego dla wypasu bydła na pastwiskach i terenach wyżynnych,

zważywszy, że niektóre obszary charakteryzujące się występowaniem szczególnych przeszkód, takich jak parki przyrodnicze i narodowe, w których utrzymanie działalności rolniczej, podporządkowanej - w razie potrzeby - specjalnym wymogom, powinny być traktowane tak samo, jak obszary o których mowa w art. 3 ust. 5 Dyrektywy (EWG) Nr 286/75, w interesie ochrony środowiska,

zważywszy, że państwom członkowskim powinno się także umożliwić podejmowanie specjalnych działań na obszarach szczególnie wrażliwych pod względem ochrony środowiska, mających na celu wprowadzenie lub utrzymanie praktyki rolniczej zgodnej z wymogami ochrony krajobrazu,

zważywszy, że spośród trudnych dla Wspólnoty regionów, wiele - w szczególności regiony określone zgodnie z Dyrektywą (EWG) Nr 286/75 - charakteryzuje się określonymi problemami, wynikającymi w szczególności z zaniedbanej infrastruktury, z niekorzystnej struktury leśnej, lub z nieodpowiedniego budownictwa wiejskiego, zważywszy, iż rozwiązanie, lub przynajmniej złagodzenie tych problemów może stanowić warunek wstępny zwiększenia efektywności struktur rolnych, zważywszy, że konieczne jest stworzenie ram, w których może zostać podjęte szczególne działanie ukierunkowane na udział w rozwiązywaniu tych problemów,

zważywszy, że sytuacja na rynku produktów rolnych oraz wynikające z niej ograniczenia procesu dostosowania struktury rolnej wymagają, aby działania w rolnictwie były uzupełnione specjalnymi działaniami w leśnictwie mającymi na celu pomoc tym gospodarstwom, takimi jak zalesianie produktywnych gruntów rolniczych, tworzenie pasów wiatrochronnych, ochronnych pasów przeciwpożarowych, budowę dróg leśnych i poprawę wykorzystania obszarów zalesionych,

zważywszy, że działania w leśnictwie są zwykle powiązane i mogą sprzyjać:

- ochronie i poprawie stanu gleby, fauny i flory oraz systemu wód powierzchniowych i podziemnych,

- większej produktywności gruntów rolniczych poprzez poprawę warunków naturalnych produkcji rolnej oraz lepszemu wykorzystaniu rolniczej siły roboczej,

zważywszy, że ewolucja i specjalizacja rolnictwa wymagają istotnej poprawy poziomu szkolenia ogólnego, technicznego i ekonomicznego obecnej ludności rolniczej, w szczególności w zakresie nowych kierunków zarządzania, produkcji lub marketingu, jak również dla młodych ludzi którzy przejęli lub wkrótce obejmą gospodarstwa,

zważywszy, że niedostatek środków na szkolnictwo zawodowe i doszkalanie, a w szczególności na szkolenie kierowników lub zarządców

spółdzielni i grup rolników, hamuje dostosowania struktury rolnej w wielu regionach,

zważywszy, ponadto, że wdrożenie przedsięwzięć pilotażowych obejmujących działania w zakresie rozpowszechniania rezultatów zakończonych prac oraz zdobytego doświadczenia w działalności strukturalnej, może ułatwić dopasowania w rolnictwie Wspólnoty,

zważywszy, że proponowane działania leżą w interesie wspólnoty i są ukierunkowane na osiągnięcie celów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a Traktatu, w tym zmian strukturalnych niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania wspólnego rynku, zważywszy, że dlatego stanowią one wspólne działania w rozumieniu art. 6 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70 z 21 kwietnia 1970 r. dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej, zważywszy, dodatkowo, iż konieczne jest wzmocnienie finansowania przez Wspólnotę niektórych regionów i niektórych działań, tak by przewidziane środki mogły być możliwie najskuteczniejsze,

zważywszy, że w związku z udziałem Wspólnoty w finansowaniu wspólnych działań, musi mieć ona możliwość stwierdzenia, czy postanowienia przyjęte przez państwa członkowskie w celu podjęcia tych działań będą sprzyjać realizacji ich celów; zważywszy, że w tym celu należy przyjąć postanowienia dotyczące trybu wprowadzania ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w ramach stałego komitetu ds. struktury rolnej ustanowionej zgodnie z art. 1 decyzji Rady z 4 grudnia 1962 r., w sprawie koordynacji polityki kształtowania struktury rolnej, oraz obejmujące - w zakresie aspektów finansowych - konsultacje z komitetem Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF), o którym mowa w artykułach 11 do 15 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70,

zważywszy, że pożądane jest aby Parlament Europejski i Rada były zdolne do corocznego badania, na podstawie sprawozdania składanego przez Komisję, skutków podjętych działań, po to by mogły one określić potrzebę uzupełnienia lub adaptacji niżej przedstawionego systemu,

zważywszy, że działania wspólnotowe przewidziane do podjęcia w płaszczyźnie poziomej wymagają adaptacji pewnych szczególnych działań wspólnotowych, które Rada przyjmuje w celu pomocy niektórym regionom, do warunków przewidzianych w odniesieniu do tych nowych działań,

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Mając na celu pomoc w ciągłym rozwoju rolnictwa Wspólnoty, wspólne działanie w rozumieniu art. 6 ust.1 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70, które ma być podjęte przez państwa członkowskie, zostaje niniejszym wprowadzone w celu poprawy efektywności gospodarstw oraz w celu pomocy w rozwoju ich struktury, z jednoczesnym zapewnieniem stałej ochrony zasobów naturalnych rolnictwa.

2. Zgodnie z tytułem VIII, Dział Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych, zwanego dalej "Funduszem", wniesie udział w działania o których mowa w ust. 1 w odniesieniu do:

(a) inwestycji w gospodarstwach rolnych i obejmowania gospodarstw przez młodych rolników,

(b) innych działań mających na celu pomoc dla gospodarstw rolnych, takich jak wprowadzenie rachunkowości oraz tworzenie i funkcjonowanie grup, służb i innych udogodnień na rzecz niektórych gospodarstw,

(c) działań szczególnych w celu pomocy dla rolnictwa na ziemiach górskich, wyżynnych oraz w strefach o niekorzystnych warunkach naturalnych,

(d) działań w leśnictwie podejmowanych przez gospodarstwa rolne,

(e) dostosowania szkolnictwa zawodowego do wymogów nowoczesnego rolnictwa.

Rozdział I

System wsparcia inwestycji w gospodarstwach rolnych

Artykuł 2

1. W celu uczestnictwa w podwyższaniu dochodów rolniczych i warunków życia, pracy i produkcji w gospodarstwach rolnych, państwa członkowskie będą realizować, jako wspólne działania, o których mowa w art. 1, system pomocy inwestycyjnej dla gospodarstw rolnych, w których rolnik:

(a) pracę w rolnictwie wykonuje jako swoje główne zajęcie,
(b) posiada odpowiednie kwalifikacje i przygotowanie zawodowe,
(c) dostarczył plan istotnej modernizacji swojego gospodarstwa. Plan ten musi poprzez szczególne obliczenia wykazać, iż inwestycje są uzasadnione z punktu widzenia gospodarstwa i jego organizacji oraz, że jego realizacja przyniesie trwałą i znaczną poprawę jego sytuacji, w szczególności w zakresie dochodu na jednostkę pracy ludzkiej (jpl) wydatkowanej w rolnictwie,

Państwa członkowskie mogą jednak, na wniosek rolnika, zatwierdzać plany modernizacji gospodarstw, jeżeli takie plany okażą się niezbędne dla utrzymania obecnego poziomu dochodu na jpl wydatkowanej w danym gospodarstwie. Tam, gdzie skorzysta się z tej derogacji, udział w Funduszu przysługujący zgodnie z art. 26 ust. 2 zmniejsza się o 20%,

(d) zobowiązał się prowadzić uproszczoną rachunkowość obejmującą co najmniej:

- zapis dochodów i wydatków gospodarstwa, poparty dokumentami,
- sporządzanie rocznego bilansu aktywów i pasywów gospodarstwa.

Jednak, na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych zgodnie z Dyrektywą (EWG) Nr 268/75, Republika Grecji i Republika Włoch w odniesieniu do Mezzogiorno wraz z wyspami, są upoważnione do przyjmowania planów modernizacji gospodarstw przedłożonych w ciągu pierwszych trzech lat obowiązywania niniejszego wspólnego instrumentu

przez gospodarstwa nie spełniające warunków ustanowionych w niniejszym punkcie, pod warunkiem że zakres pracy w danym gospodarstwie nie wynosi więcej niż równoważnik 1 jpl oraz, że wartość planowanych inwestycji nie przekracza 25 tys. Ecu.

2. System pomocy, o którym mowa w ust. 1 ogranicza się do gospodarstw rolnych:

- w których dochód z pracy na 1 jpl jest niższy od dochodu referencyjnego o którym mowa w ust. 3,

- w których plany modernizacji, o których mowa w ust. 1 (c), nie zapewniają dochodu z pracy przekraczającego 120% wysokości takiego dochodu referencyjnego.

3. Państwa członkowskie ustalą wysokość dochodu referencyjnego, o którym mowa w ust. 2, na poziomie nie przekraczającym przeciętnej pracy brutto pracowników nierolniczych w danym regionie,

4. Plan modernizacji, o którym mowa w ust. 1 powinien zawierać co najmniej:

- opis sytuacji wyjściowej,
- opis sytuacji po wdrożeniu planu, sporządzony na podstawie szacunkowego budżetu,
- wskazanie działań, w szczególności planowanych inwestycji.

5. Państwa członkowskie określą, dla celów niniejszego Rozporządzenia, rozumienie pojęcia "rolnika wykonującego pracę w rolnictwie jako swoje główne zajęcie".

Definicja ta, w przypadku osoby fizycznej, powinna zawierać co najmniej warunek, że udział dochodu uzyskiwanego z gospodarstwa rolnego wynosi 50 lub więcej procent całkowitego dochodu rolnika oraz że czas poświęcony na pracę nie związaną z gospodarstwem stanowi mniej niż połowę ogólnego czasu pracy rolnika.

Na podstawie kryteriów, o których mowa w poprzednim ustępie, państwa członkowskie określą znaczenie tego pojęcia w odniesieniu do osób innych niż osoby fizyczne.

6. Ponadto, państwa członkowskie ustalą kryteria oceny kwalifikacji i przygotowania zawodowego rolników, poprzez zalecenie uzyskania

standardowego wykszolenia rolniczego i/lub minimalnego stażu pracy w rolnictwie.

Artykuł 3

1. System pomocy o którym mowa w art. 2, może być stosowany w odniesieniu do inwestycji związanych z:

- poprawą jakości i konwersją produkcji zgodnie z wymogami rynku,
- adaptacją gospodarstwa w celu obniżki kosztów produkcji, poprawy warunków życia i pracy oraz oszczędności energii,
- ochroną i poprawą stanu środowiska naturalnego.

2. Pomoc inwestycyjna, o której mowa w ust. 1 może być nie przyznana lub zmniejszona, jeżeli w efekcie określonych inwestycji w gospodarstwie następuje wzrost produkcji artykułów, na które nie można znaleźć normalnego zbytu na rynku.

Rada, działając na wniosek Komisji, w trybie głosowania określonym w art. 43 ust. 2 Traktatu, podejmie niezbędne środki i określi produkty objęte rozumieniem powyższego podpunktu 3, z wyjątkiem sytuacji, w których dalsze decyzje podejmowane stosownie do ust. 2 stanowią inaczej, pomoc przewidziana w ust. 1 nie może być przyznawana w odniesieniu do inwestycji dotyczących produkcji mleka, której efektem jest przekroczenie ilości zalecanych, określonych zgodnie z artykułami 2, 3 i 6 Rozporządzenia (EWG) Nr 857/84 znowelizowanego rozporządzeniem (EWG) Nr 590/85, chyba że dodatkowe ilości zalecane zostały przyznane uprzednio jak osiągnięte poprzez transfer zgodnie z art. 7 wymienionego Rozporządzenia.

W takich przypadkach przyznanie pomocy odbywa się pod warunkiem, że dana inwestycja nie służy wzrostowi liczby krów mlecznych do poziomu wyższego niż 40 sztuk na 1 jpl lub 60 sztuk na 1 gospodarstwo, albo w przypadku gospodarstw wymagających ponad 1,5 jpl - nie prowadzi do wzrostu liczby krów mlecznych o więcej niż 15%.

3. W ciągu najbliższych sześciu miesięcy po wygaśnięciu Rozporządzenia (EWG) Nr 857 /84, Rada uchwali, na wniosek Komisji, warunki jakim ma odpowiadać udzielanie pomocy na inwestycje we wzrost produkcji mleka po

wygaśnięciu wymienionego Rozporządzenia.

4. Z wyjątkiem sytuacji, w których dalsze decyzje podejmowane stosownie do ust. 2 stanowią inaczej, pomoc przewidziana w ust. 1 przyznawana dla sektora produkcji trzody chlewnej, prowadząca do wzrostu zdolności wytwórczych powinna być - w odniesieniu do wniosków złożonych przed 31 grudnia 1986 r. - ograniczona do inwestycji służących osiągnięciu 500 stanowisk dla tuczników na 1 gospodarstwo oraz - w odniesieniu do wniosków złożonych między 1 stycznia 1987 r a 31 grudnia 1987 r - do inwestycji służących osiągnięciu 400 stanowisk.

Miejsce wymagane dla jednej lochy hodowlanej uważa się za równorzędne miejscu dla 6,5 tuczników.

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, ustali do dnia 31 grudnia 1987 r. tryb postępowania z wnioskami złożonymi między 1 stycznia 1988 r. a 31 grudnia 1989 r.

Jeśli Rada nie podejmie decyzji w tym terminie, to wówczas Komisja określi, w trybie art. 25:

- liczbę stanowisk trzody chlewnej na) gospodarstwo, jaka może być osiągnięta i dopuszczalna z punktu widzenia pomocy ustalonej na mocy ust. 1, pozostającą w zakresie od 300 do 500 stanowisk na 1 gospodarstwo,

- całkowity pułap stanowisk trzody chlewnej, jaki może być osiągnięty, pozostający w zakresie od 600 do 800 stanowisk na 1 gospodarstwo.

Ponadto, tam, gdzie plan modernizacji przewiduje inwestycje w sektorze produkcji trzody chlewnej, przyznanie pomocy w odniesieniu do takich inwestycji będzie odbywać się pod warunkiem, że w wyniku realizacji tego planu, co najmniej 35% paszy konsumowanej przez trzodę chlewną może być wytwarzane w danym gospodarstwie.

5. Pomoc inwestycyjna, o której mowa w ust. 1, nie może być przyznawana dla sektora drobiowo-jajczarskiego.

Artykuł 4

1. System pomocy na inwestycje, o których mowa w art.3 ust. 1, obejmuje pomoc w formie subwencji kapitałowej lub jej równowartości w postaci subwencji do oprocentowania lub odroczenia spłat, albo ich

kombinacji, w odniesieniu do inwestycji niezbędnych do realizacji planu modernizacji, z wyjątkiem wydatków poniesionych na zakup:

- ziemi,
- stada w postaci trzody chlewnej, drobiu i cieląt rzeźnych.

W odniesieniu do zakupu stada zwierząt, systemem może zostać objęty tylko pierwszy zakup przewidziany w planie modernizacji.

System pomocy może także obejmować gwarancje udzielonych pożyczek i ich oprocentowania, jeżeli złożone zabezpieczenie lub osobiste gwarancje są niewystarczające.

2. Subwencje kapitałowe przewidziane w ust. 1 mogą dotyczyć inwestycji o całkowitej wartości 60 tys. Ecu na 1 jpl lub 120 rys. Ecu na 1 gospodarstwo. Państwa członkowskie mogą ustalić te limity na niższym poziomie.

Wartość pomocy przewidzianej w ust. 1 nie może przewyższać 35%, a na obszarach, o których mowa w artykułach 2 i 3 Dyrektywy (EWG) Nr 286/75 - 45% sumy inwestycji w przypadku inwestycji w środki trwałe oraz 20% i 30% w przypadku innego rodzaju inwestycji.

Rada, działając na wniosek Komisji, w trybie głosowania określonym w art. 43 ust. 2 Traktatu, może upoważnić państwo członkowskie, na czas określony, do przyznawania pomocy w wysokości przekraczającej poziom określony w poprzednim podpunkcie, jeżeli działanie takie jest usprawiedliwione sytuacją na rynku kapitałowym tego państwa członkowskiego.

Niemniej jednak, w okresie 30 miesięcy od wejścia w życie niniejszego Rozporządzenia, maksymalna wartość pomocy, o której mowa w drugim podpunkcie, może zostać zwiększona o 10% ogólnej sumy inwestycji w Grecji, Irlandii i we Włoszech na inwestycje wymienione w planach modernizacji złożonych w tym okresie.

Artykuł 5

Państwo członkowskie może przyznać pomoc, o której mowa w art. 4, rolnikom, którzy, po realizacji planu modernizacji, nadal spełniają wymogi zawarte w art. 2 ust. 1, pod warunkiem spełnienia wymogów zawartych w

art. 3. Niemniej jednak, liczba planów, jakie mogą być przyjęte od jednego beneficjenta jest ograniczona do dwóch, natomiast całkowita wielkość inwestycji, jakie mogą być rozpatrywane w związku ze spłatą pomocy stosownie do art. 28 jest ograniczona w tym okresie do 60 tys. Ecu na 1 jpl i do 120 tys. Ecu na 1 gospodarstwo.

Artykuł 6

1. Plan modernizacji w rozumieniu art. 2 ust.1 lit. c, może dotyczyć pojedynczego gospodarstwa lub kilku gospodarstw zgrupowanych w celu połączenia całości lub części tych gospodarstw.

2. W przypadku gospodarstw prowadzonych grupowo, plan modernizacji obejmuje gospodarstwo prowadzone grupowo oraz wszelkie części gospodarstw, które są nadal prowadzone przez członków grupy.

3. Państwa członkowskie mogą przyznać pomoc, o której mowa w art. 4, gospodarstwom prowadzonym grupowo, jeżeli wszyscy członkowie takich gospodarstw spełniają wymogi określone w art. 2 ust. 1.

4. Pułapy ustalone w art. 4 ust. 2 i art. 5 mogą być przemnożone przez liczbę gospodarstw należących do danej grupy. Pułapy ustalone w art. 3 ust 3 i 4; mogą być przemnożone przez liczbę takich gospodarstw jedynie w przypadku gospodarstwa powstałego w wyniku pełnego połączenia gospodarstw.

Pułapy te nie mogą jednak przekraczać:

- 120 krów,
- trzykrotnej liczby stanowisk dla trzody chlewnej wynikającej z zastosowania art. 3 ust.4,
- nakładów inwestycyjnych o wartości 360 tys. Ecu,

w przeliczeniu na gospodarstwo prowadzone grupowo, włączając wszelkie części gospodarstw, które są nadal prowadzone przez członków grupy.

5. Komisja może, w trybie określonym w art. 25, upoważnić państwo członkowskie do przyznania pomocy, o której mowa w art. 4, na warunkach wyszczególnionych w powyższym ust. 4, spółdzielniom rolniczym, których jedynym celem działania jest prowadzenie gospodarstwa rolnego.

Jednocześnie Komisja określi szczególne warunki przyznawania pomocy dla takich spółdzielni, jak również warunki i limity w jakich może być przekraczana wielkość inwestycji przewidziana w ust. 4.

6. Państwa członkowskie określą warunki jakie powinny być spełnione przez gospodarstwa prowadzone grupowo, a w szczególności:

- ich formę prawną,
- ich minimalny okres funkcjonowania, który nie może być krótszy niż 6 lat,
- wielkość inwestycji,
- udział członków w zarządzaniu.

Artykuł 7

Państwa członkowskie mogą udzielać specjalnej pomocy rolnikom w wieku poniżej 40 lat.

Pomoc taka może przybierać formę:

1. Premii na objęcie pierwszego gospodarstwa, pod warunkiem że młody rolnik pracę w rolnictwie wykonuje jako swoje główne zajęcie oraz posiada właściwe kwalifikacje zawodowe w momencie obejmowania gospodarstwa lub w okresie najbliższych dwóch lat po objęciu, oraz że gospodarstwo wymaga ilości pracy równoważnej co najmniej 1 jpl.

Państwa członkowskie określą jakie szkolenie zawodowe powinien mieć ukończone w momencie obejmowania gospodarstwa, lub ukończyć w ciągu dwóch lat po objęciu, aby kwalifikować się do otrzymania premii w ramach EAGGF.

Premia instalacyjna może składać się z:

(a) pojedynczej premii w maksymalnej dopuszczalnej wysokości 7.500 Ecu. Państwa członkowskie mogą zastępować premię instalacyjną odpowiadającą jej subwencją do oprocentowania,

(b) subwencji do oprocentowania pożyczek zaciągniętych na pokrycie kosztów wynikających z objęcia gospodarstwa.

Maksymalna stopa subwencji wynosi 5% na okres 15 lat; skapitalizowana wartość tej subwencji nie może przekroczyć 7.500 Ecu.

Państwa członkowskie mogą wypłacać, w formie pomocy, ekwiwalent

subwencji wynikającej z wysokości i okresów udzielonych pożyczek.

2. Dodatkowa pomoc inwestycyjna stanowiąca nie więcej niż 25% pomocy udzielonej stosownie do art. 4 ust. 2, pod warunkiem że młody rolnik dostarczy plan modernizacji w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. C w ciągu pięciu lat od momentu objęcia gospodarstwa po raz pierwszy oraz posiada kwalifikacje zawodowe o których mowa w pierwszym podpunkcie punktu 1.

Artykuł 8

1. Pomoc na inwestycje w gospodarstwach rolnych spełniających warunki ustanowione w artykułach 2 i 6, która przekracza wielkości określone w art. 4 ust. 2 powiększona, tam, gdzie jest to właściwe, o pomoc o której mowa w drugim akapicie art.7 ust.2 zostaje niniejszym zakazana, z wyjątkiem pomocy:

- na wznoszenie budynków gospodarczych,
- na przeniesienie budynków gospodarczych, jeżeli wymaga tego interes społeczny,
- na wykonanie prac melioracyjnych,

pod warunkiem, że subwencje takie są przyznawane zgodnie z art. 3 niniejszego Rozporządzenia oraz artykułami 92 do 94 Traktatu.

2. Jeżeli państwa członkowskie udzielają pomocy na inwestycje w gospodarstwach, które nie spełniają warunków ustanowionych w art. 2, pomoc taka powinna być o co najmniej jedną czwartą niższa niż pomoc udzielana stosownie do art. 4, z wyjątkiem pomocy na:

- oszczędzanie energii,
 - ochronę i poprawę stanu środowiska naturalnego,
 - melioracje rolne,
- które mogą osiągnąć kwoty ustalone w art. 4 ust. 2.

Subwencje te mogą być przyznawane na okres sześciu lat, na inwestycje o łącznej wartości 60 tys. Ecu na 1 jpl lub 120 tys. Ecu na 1 gospodarstwo.

3. W drodze derogacji ust. 2, państwa członkowskie mogą udzielić tymczasowej pomocy na inwestycje w małych gospodarstwach rolnych, które nie spełniają warunków określonych w art. 2 ust. 1.

Pomoc tymczasowa może być udzielana jedynie na inwestycje o wartości

do 25 tys. Ecu i nie może być udzielana na warunkach korzystniejszych niż pomoc przewidziana w art. 4, oraz tam, gdzie jest to właściwe, pomoc przewidziana w art. 7 ust. 2.

4. Pomoc na inwestycje w gospodarstwach jest niedopuszczalna, jeżeli takie inwestycje nie spełniają warunków ustanowionych w art. 3 i gdy art. 4 nie zezwala na udzielanie takiej pomocy.

Niemniej jednak, subwencje o których mowa w ust. 2 i 3 mogą być przyznawane:

- na inwestycje w sektorze jajczarsko-drobiarskim, niezbędne z uwagi na zobowiązania i ograniczenia nałożone przez organy władzy w celu ochrony i poprawy stanu środowiska naturalnego, pod warunkiem, że inwestycje takie nie pociągają za sobą wzrostu produkcji.,

- na inwestycje w sektorze gęsi i kaczek z przeznaczeniem do produkcji sfluszczonej wątroby (*foie gras*),

- na zakup bydła, który może być rozwijany według art. 4 ust. 1, pod warunkiem że nie jest to pierwszy zakup.

Ponadto, w odniesieniu do gospodarstw o których mowa w ust. 2 i 3, liczba krów mlecznych, o której mowa w art. 3 ust.3 wynosi 40 sztuk na 1 jpl oraz na 1 gospodarstwo.

5. Zakazów i ograniczeń przewidzianych w niniejszym artykule nie stosuje się do:

- subwencji na zakup ziemi,
- subwencjonowanych kredytów operacyjnych, których termin spłaty nie przekracza jednego roku handlowego,

- subwencji na zakup stada zarodowego,

- zabezpieczenia udzielonych pożyczek, wraz z oprocentowaniem, pod warunkiem, że zostały one przyznane zgodnie z artykułami 92

do 94 Traktatu.

Rozdział II

Inne instrumenty wspierania gospodarstw rolnych

Artykuł 9

1. Państwa członkowskie mogą wdrożyć system mający na celu zachęcanie do wprowadzania rachunkowości w gospodarstwach rolnych.

System ten powinien obejmować udzielanie rolnikom, których głównym zajęciem jest praca w rolnictwie, i którzy złożą wnioski w tej sprawie, pomocy rozłożonej na co najmniej pierwsze cztery lata, w ciągu których w gospodarstwie będzie prowadzona rachunkowość zarządcza, przez co rozumie się, że rachunki będą prowadzone przez co najmniej cztery lata.

Państwa członkowskie określą wielkość takiej pomocy w zakresie od 700 do 1.050 Ecu.

2. Prowadzenie rachunkowości, o którym mowa w ust. 1:

(a) obejmuje:

przygotowanie rocznego bilansu otwarcia i zamknięcia.

- systematyczne i regularne rejestrowanie z skali roku obrachunkowego różnych transakcji gotówkowych lub w naturze dotyczących gospodarstwa;

(b) kończy się wraz z corocznym przedstawieniem:

- opisu podstawowych danych charakteryzujących gospodarstwo, a zwłaszcza wielkości nakładów,

- szczegółowego bilansu (aktywów i pasywów) oraz rachunku handlowego (wydatków i dochodów),

- danych, obejmujących w szczególności wielkość uzyskanego dochodu na 1 jpl oraz dochodu rolnika, niezbędnych w celu oceny efektywności zarządzania gospodarstwem jako całością oraz dochodowości głównych przedsięwzięć/zadań gospodarstwa.

3. Jeżeli gospodarstwo zostanie wybrane przez organy powołane przez państwa członkowskie do gromadzenia danych rachunkowych dla celów informacyjnych i badawczych, w szczególności w ramach sieci danych rachunkowych Wspólnoty, a rolnik otrzymuje pomoc przewidzianą w ust. 1,

to powinien on zobowiązać się do udostępniania tym organom, pod warunkiem zachowania anonimowości, danych rachunkowych dotyczących swojego gospodarstwa.

Artykuł 10

Państwa członkowskie mogą, na wniosek, udzielać pomocy na uruchomienie określonych grup, utworzonych po wejściu w życie niniejszego Rozporządzenia, mających na celu świadczenie pomocy; wzajemnej między gospodarstwami, bardziej racjonalne wspólne wykorzystanie sprzętu rolniczego lub prowadzenie gospodarstw grupowych, jako wkład w koszty ich eksploatacji przez okres nie dłuższy niż pierwsze pięć lat od ich utworzenia.

Państwa członkowskie ustalą wielkość takiej pomocy w zależności od liczby członków i wspólnie prowadzonej działalności, nie wyższą niż 15 tys. ECU na 1 uprawnioną grupę.

Ponadto, państwa członkowskie określą formę prawną takich grup i przepisy regulujące zagadnienia współpracy' między członkami

Artykuł 11

1 Państwa członkowskie mogą, na wniosek, udzielać pomocy na uruchomienie w celu udziału w pokryciu kosztów zarządzania stowarzyszeniami rolniczymi, których celem działania jest świadczenie rolniczych usług zastępczych.

2. Aby kwalifikować się do otrzymania pomocy, o której mowa w ust. 1, rolnicze służby zastępcze powinny być zatwierdzone przez państwa członkowskie i powinny zatrudniać na pełnym etacie co najmniej jednego pracownika mającego pełne kwalifikacje do wykonywania pracy do której został powołany.

3. Państwa członkowskie ustalą warunki zatwierdzania służb, o których mowa w ust. 1, a w szczególności:

- ich formę prawną,
- przepisy regulujące procedury zarządzania nimi i prowadzenia w nich

rachunkowości,

- typ zastąpienia, które może obejmować zastąpienie rolnika, jego współmałżonka lub dorosłego pracownika,
- ich minimalny okres trwania, który nie może być krótszy niż 10 lat,
- minimalną liczbę stowarzyszonych rolników.

4. Państwa członkowskie ustalą wielkość pomocy na uruchomienie, o której mowa w ust. 1 na poziomie nie przekraczającym 12 tys. ECU na 1 pracownika służb zastępczych zatrudnionego w pełnym wymiarze przy pracy o której mowa w ust. 2. Kwota ta będzie rozłożona na pierwsze pięć lat zatrudnienia każdego pracownika, może być ona rozłożona degresywnie poza ten okres.

Artykuł 12

1. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, udzielać pomocy na uruchomienie w celu udziału w pokryciu kosztów zarządzania stowarzyszeniami rolniczymi, których celem działania jest świadczenie usług zarządzania gospodarstwem rolnym.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest przyznawana w związku z pracą personelu odpowiedzialnego za analizę wyników księgowych i innych danych na rzecz rolników.

3. Aby kwalifikować się do otrzymania pomocy, o której mowa w ust. 1, służby zarządzania gospodarstwem rolnym powinny być zatwierdzone przez państwa członkowskie i zatrudniać na pełnym etacie co najmniej jednego członka personelu mającego kwalifikacje do wykonywania pracy, o której mowa w ust. 2.

4. Państwa członkowskie ustalą warunki zatwierdzania służb, o których mowa w ust. 1, a w szczególności:

- ich formę prawną,
- przepisy regulujące procedury zarządzania nimi i prowadzenia w nich rachunkowości,
- ich minimalny okres trwania, który nie może być krótszy niż 10 lat,
- minimalną liczbę stowarzyszonych rolników.

5. Państwa członkowskie ustalą wielkość pomocy na uruchomienie, o

której mowa w ust. 1 na poziomie nie przekraczającym 12 tys. ECU na 1 członka personelu zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu przy pracy o której mowa w ust. 2. Kwota ta będzie rozłożona na pierwsze pięć lat zatrudnienia każdego pracownika, może być ona rozłożona degresywnie poza tym okresem.

6. Państwa członkowskie mogą zastąpić system pomocy na uruchomienie, o którym mowa w ust. 5, systemem pomocy finansowej na zarządzanie gospodarstwem przeznaczony dla rolników korzystających z usług zarządzania gospodarstwem rolnym, o których mowa w ust. 1.

W takim przypadku, państwa członkowskie ustalą wielkość pomocy na maksymalnym poziomie 500 ECU rozłożonej co najmniej na dwa lata.

Rozdział III

Działania szczególne w celu pomocy dla rolnictwa na ziemiach górskich, wyżynnych oraz w strefach o niekorzystnych warunkach naturalnych

Artykuł 13

1. W regionach znajdujących się na wspólnotowej liście obszarów rolniczych o niekorzystnych warunkach naturalnych w rozumieniu artykułami 2 i 3 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75, państwa członkowskie mogą przyznawać roczny dodatek wyrównawczy w celu wsparcia działalności rolniczej. Wysokość takiego dodatku będzie ustalona w zależności od trwałych przeszkód naturalnych omówionych w art. 3 wspomnianej Dyrektywy w zakresie i na warunkach ustalonych w art. 2 ust. 2 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75.

2. Przyznanie dodatków wyrównawczych, które przekraczają te limity lub nie spełniają tych warunków jest zakazane na obszarach znajdujących się na liście przyjętej w trybie określonym w art. 2 ust. 2 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75.

Artykuł 14

1. Tam, gdzie państwa członkowskie przyznają dodatek wyrównawczy, rolnicy mający co najmniej 3 hektary użytków rolnych, którzy zobowiążą się do prowadzenia działalności rolniczej zgodnie z celem art. 1 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75 przez co najmniej pięć lat od pierwszej wypłaty dodatku wyrównawczego, będą uprawnieni do otrzymywania takiego dodatku; tam, gdzie rolnik zaprzestaje produkcji, a odnośny obszar pozostaje uprawiany, może on być zwolniony z takiego zobowiązania w przypadku działania siły wyższej, na przykład w sytuacji, gdy jego majątek jest nabywany przymusowo lub w interesie społecznym; ponadto, rolnicy otrzymujący emerytury są zwalniani z tego zobowiązania.

Niemniej jednak, w Mezzogiorno wraz z wyspami, we francuskich departamentach zamorskich i greckich regionach, minimalny obszar użytków rolnych na 1 gospodarstwo wynosi 2 hektary.

2. Wydatki dotyczące dodatku wyrównawczego nie podlegają zwrotowi ze środków Funduszu na podstawie art. 26 w sytuacji, gdy rolnik otrzymuje emeryturę.

3. Państwa członkowskie mogą ustalić warunki dodatkowe lub ograniczające w odniesieniu do przyznawania dodatku wyrównawczego.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie ustalą wielkość dodatku wyrównawczego zgodnie z dotkliwością trwałych przeszkód naturalnych wpływających na działalność rolniczą i z uwzględnieniem niżej podanych limitów, chociaż dodatek nie może być niższy niż 20,3 ECU na 1 jednostkę przeliczeniową żywego inwentarza lub, tam, gdzie to jest właściwe, na 1 hektar gruntów, o których mowa w art. 3 ust. 3 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75:

(a) w przypadku produkcji bydła, owiec, kóz i koniowatych, wysokość dodatku jest obliczana w stosunku do liczebności inwentarza. Dodatek nie może przekraczać 101 ECU na 1 jednostkę przeliczeniową żywego inwentarza. Łączna wysokość dodatku nie może przekraczać 101 ECU na 1

hektar ogólnej powierzchni furazowej gospodarstwa. W załączniku podano tablicę konwersji służącą do przeliczania sztuk bydła, koniowatych, owiec i kóz na sztuki żywego inwentarza. Krowy, od których mleko jest przeznaczane na rynek, mogą być brane pod uwagę przy obliczaniu wysokości dodatku wyrównawczego jedynie na obszarach określonych w art. 3 ust. 3 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75 oraz na obszarach określonych w art. 3 ust. 4 i 5 te same dyrektywy, tam, gdzie mleczarstwo stanowi ważny odcinek działalności rolniczej.

Gdy państwa członkowskie korzystają z tego prawa na ziemiach, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 5 wyżej wymienionej Dyrektywy, liczba krów mlecznych na 1 uprawnionego rolnika, którą należy przyjąć przy obliczaniu wysokości dodatku wyrównawczego nie może przekroczyć 20.

(b) w przypadku produkcji innej niż produkcja bydła, koniowatych, owiec i kóz na ziemiach, o których mowa w art. 3 ust. 3 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75, wysokość dodatku powinna być obliczana w zależności od powierzchni uprawianych gruntów, pomniejszonej o powierzchnię gruntów wymaganych w celu wyżywienia inwentarza, powierzchnię gruntów przeznaczonych pod uprawę pszenicy oraz jakiegokolwiek obszar powyżej 0,5 hektara na 1 gospodarstwo, obejmujący w pełni urządzone sady jabłoniowe, gruszkowe lub brzoskwińowe. Dodatek ten nie może przekraczać 101 ECU na 1 hektar.

2. Państwa członkowskie mogą powstrzymać się od przyznania dodatku wyrównawczego z tytułu niektórych lub wszystkich rodzajów produkcji, które mogą kwalifikować się według ust. 1 lit b.

3. Tam, gdzie odbiorca dodatku wyrównawczego zalesia całość lub część gruntów wykorzystanych jako podstawa do obliczenia wysokości dodatku, to grunty takie mogą nadal być uwzględniane przy obliczaniu wysokości dodatku przez maksymalny okres 15 lat od daty zalesienia.

Artykuł 16

Na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych, o których mowa w art. 13 ust. 1, przydatnych do rozwoju turystyki lub rzemiosła, plan modernizacji o którym mowa w art. 2 ust. 1 lit (c), może - oprócz inwestycji

rolnych - przewidywać także realizację w gospodarstwie projektów inwestycyjnych z zakresu turystyki i rzemiosła. W takich przypadkach, inwestycje o których mowa w art. 4, mogą obejmować nakłady na projekty inwestycyjne z zakresu turystyki lub rzemiosła w maksymalnej wysokości do 40 tys. ECU na 1 gospodarstwo.

Artykuł 17

1. Na obszarach, o których mowa w art. 13 ust. 1, państwa członkowskie mogą udzielać pomocy na wspólne przedsięwzięcia inwestycyjne w zakresie produkcji pasz, w tym jej składowania i dystrybucji, modernizacji i wyposażenia pastwisk, które są uprawiane wspólnie, oraz, na obszarach górskich, na wspólne inwestycje w zakresie ujęć wodnych i dróg bocznych w celu szybkiego dostępu do pastwisk, w tym pastwisk górskich i osłon dla zwierząt.

2. Tam, gdzie jest to uzasadnione względami ekonomicznymi, praca o której mowa w ust. 1 może obejmować działania w zakresie lokalnych systemów zaopatrzenia w wodę gospodarstw, uwzględniających wymogi ochrony środowiska, w tym drobne prace irygacyjne, oraz budowy i naprawy zagród niezbędnych przy okresowej wędrowności bydła.

3. Kwota pomocy, o której mowa w ust. 1, dostępna w ramach finansowania z Funduszu, nie może przekraczać 100 tys. ECU na 1 wspólny projekt inwestycyjny, 500 ECU na 1 hektar modernizowanego lub wyposażanego pastwiska oraz 5 tys. ECU na 1 hektar nawadnianych gruntów.

Rozdział IV

Szczególne działania regionalne

Artykuł 18

1. W celu pomocy w usunięciu przeszkód strukturalnych lub dotyczących

infrastruktury na jakie natrafia rolnictwo na niektórych obszarach, mogą być podejmowane szczególne działania regionalne wspierające rolnictwo jako całość w danym regionie, w uzgodnieniu z wszelkimi planami rozwoju podejmowanymi w sektorach pozarolniczych oraz z potrzebami w zakresie ochrony środowiska.

2. Rada, działając na wniosek Komisji, w trybie określonym w art. 43 Traktatu, podejmie decyzje w sprawie działań przewidzianych w niniejszym artykule.

Rozdział V

Pomoc krajowa na rzecz obszarów szczególnie wrażliwych pod względem ochrony środowiska

Artykuł 19

1. Aby przyczynić się do wprowadzenia lub dalszego stosowania rolniczych praktyk produkcyjnych zgodnych z wymogami zachowania środowiska naturalnego człowieka oraz zapewnienia należytych dochodów rolnikom, upoważnia się państwa członkowskie do wprowadzania specjalnych krajowych programów na obszarach wrażliwych pod względem ochrony środowiska.

2. W rozumieniu niniejszego artykułu "obszary wrażliwe pod względem ochrony środowiska" oznaczają w szczególności obszary o uznanym znaczeniu z punktu widzenia ekologii i ochrony krajobrazu.

3. Pomoc może być udzielana rolnikom, którzy podejmą się uprawy obszarów ważnych dla środowiska naturalnego z zamiarem zachowania lub poprawy stanu ich środowiska. Zobowiązanie rolnika powinno, co najmniej, ustalać, iż nie będzie prowadzona dalsza intensyfikacja produkcji rolnej oraz, że obsada zwierząt oraz poziom intensywności produkcji rolniczej będzie odpowiadać szczególnym potrzebom danego obszaru w zakresie ochrony środowiska.

4. Państwa członkowskie przekażą do Komisji wszelkie projekty wraz z

wykazem obszarów kwalifikujących się do uzyskania pomocy w ramach realizacji tych projektów.

Stosuje się artykuły 92 do 94 Traktatu. Komisja podejmuje decyzję w sprawie całego planowanego systemu pomocy, w tym obszarów stosowania, w terminie trzech miesięcy od notyfikacji, po konsultacji ze stałym komitetem ds. struktur rolnych. Do specjalnych programów, o których mowa w niniejszym artykule stosuje się postanowienia art. 29.

Rozdział VI

Działania leśne w gospodarstwach rolnych

Artykuł 20

1. Państwa członkowskie mogą udzielić pomocy gospodarstwom rolnym spełniającym warunki art. 2 ust. 1 lit. a, na zalesianie gruntów rolnych oraz na inwestycje w urządzanie lasów, obejmujące tworzenie pasów wiatrochronnych, ochronnych pasów przeciwpożarowych, budowę ujęć wodnych i dróg leśnych.

Koszty adaptacji maszyn rolniczych do prac leśnych stanowią część takich inwestycji.

2. Rzeczywiste wydatki ponoszone przez państwa członkowskie stosownie do ust. 1 mogą kwalifikować się do finansowania ze środków Funduszu w następujących granicach:

- do 80% kosztów zalesienia i budowy dróg leśnych,
- do 60% kosztów innych prac, o których mowa w ust. 1, przy uwzględnieniu pułapu inwestycyjnego w wysokości 40 tys ECU na 1 gospodarstwo, z czego nie więcej niż 10 tys. ECU może być zastosowane na urządzanie lasów oraz maksymalnie dopuszczalne kwoty:
 - 1.400 ECU na 1 hektar zalesień,
 - 300 ECU na 1 hektar modernizowanych lasów i tworzonych pasów wiatrochronnych,
 - 90 ECU na 1 hektar gruntów wyposażanych w ochronne pasy

przeciwpożarowe i ujęcia wodne,

- 14.400 ECU na 1 km budowanych dróg leśnych.

Rozdział VII

Dostosowanie szkolenia zawodowego do wymogów nowoczesnego rolnictwa

Artykuł 21

1. W regionach, w których istnieje wyraźna potrzeba, państwa członkowskie mogą, niezależnie od działań podporządkowanych Funduszowi Socjalnemu, wprowadzić system specjalnej pomocy na rzecz doskonalenia kwalifikacji rolniczych.

System taki może obejmować:

- kursy instruktażu i szkolenia na poziomie podstawowym i zaawansowanym dla rolników, pomocników rodzinnych i pracowników rolnych, którzy osiągnęli minimalny wiek ukończenia nauki szkolnej,

- kursy instruktażu i szkolenia dla kierowników i zarządców grup producentów i spółdzielni, jeżeli jest to niezbędne w celu doskonalenia organizacji gospodarczej producentów oraz przetwórstwa i marketingu produktów rolnych pochodzących z danego regionu,

- kursy dokształcania niezbędne w celu osiągnięcia poziomu wykształcenia zawodowego, o którym mowa w art. 7, których minimalny okres trwania powinien wynosić 150 godzin.

2. System, o którym mowa w ust. 1, powinien obejmować pomoc:

(a) na udział w kursach instruktażu lub szkoleniach,

(b) na organizację i prowadzenie kursów instruktażu i szkoleń,

(c) tam, gdzie jest to właściwe, na utworzenie ośrodków szkolenia rolniczego w celu pomocy na rzecz obszarów o niekorzystnych warunkach naturalnych w rozumieniu art. 13 ust. 1, jeżeli takie ośrodki dotychczas nie istnieją, pod warunkiem że na utworzenie takich ośrodków nie przysługuje inna pomoc wspólnotowa, w nieprzekraczalnej wysokości należnej

wysokości 400 tys. ECU na 1 ośrodek z Funduszu.

3. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie na udzielanie pomocy o której mowa w ust. 2 lit (a) i (b) kwalifikują do otrzymania pomocy z Funduszu w nieprzekraczalnej wysokości 4.500 ECU na 1 osobę kończąca kurs instruktazu lub szkolenie. Niemniej, działania, które otrzymały wsparcie ze strony Funduszu Socjalnego nie będą w kontekście niniejszego artykułu traktowane jako pomoc finansowa.

Do działań objętych niniejszym artykułem nie zalicza się kursów instruktazu i szkoleń, które stanowią część normalnych programów lub systemów edukacji rolniczej na poziomie średnim i wyższym.

Artykuł 22

1. Wspólnota może finansować z Funduszu:

- wdrażanie projektów pilotażowych mających na celu pokazanie rolnikom prawdziwych możliwości systemów produkcji, metod i technik służących osiągnięciu celów systemu pomocy przewidzianych w art. 3 ust. 1,
- działania niezbędne w celu rozpowszechnienia, na szczeblu Wspólnoty, rezultatów wykonanych prac i zdobytych doświadczeń w odniesieniu do zwiększenia efektywności struktur rolnych,
- prowadzenie badań z zakresu oceny efektywności ekonomicznej działań przewidzianych w niniejszym Rozporządzeniu.

2. Decyzje w sprawie finansowania, o którym mowa w ust. 1, podejmuje się w trybie określonym w art. 25.

Rozdział VIII

Postanowienia ogólne i finansowe

Artykuł 23

1. Przewidywany okres wymagany w celu realizacji wspólnego instrumentu upływa w dniu 31 grudnia 1994 r.

2. Pięć lat po wejściu w życie niniejszego Rozporządzenia, jego szczegółowe przepisy zostaną poddane rewizji przez Radę działającą na wniosek Komisji.

3. Ogólny udział Funduszu w pokryciu kosztów wspólnego instrumentu szacuje się na 1.988 mln ECU na pierwsze pięć lat.

Artykuł 24

1. Państwa członkowskie prześlą do Komisji:

- projekty wszelkich ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych, jakie zamierzają przyjąć stosownie do niniejszego Rozporządzenia, w tym odnoszących się do art. 8,

- teksty jakichkolwiek obowiązujących przepisów, które mogą umożliwić wprowadzenie w życie niniejszego Rozporządzenia.

2. Przekazując, zgodnie z ust. 1, projekty ustaw, rozporządzeń lub przepisów administracyjnych albo teksty obowiązujących przepisów, państwa członkowskie powinny także złożyć memorandum wyjaśniające, ukazujące związek, na szczeblu regionalnym, między określonym działaniem a warunkami ekonomicznymi i strukturalnymi w sektorze rolnictwa.

3. Komisja zbada projekty złożone zgodnie z pierwszym akapitem ust. 1 w celu stwierdzenia czy, z punktu widzenia celów niniejszego Rozporządzenia oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, projekty takie są zgodne z Rozporządzeniem i tym samym spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 1. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania jakiegokolwiek projektu, Komisja - po konsultacji ze stałym komitetem ds. struktur rolnych - powinna wydać opinię na jego temat.

4. Przyjmując jakąkolwiek ustawę, rozporządzenie lub przepis administracyjny, Państwa członkowskie prześlą jej/jego tekst do Komisji.

Artykuł 25

1. W odniesieniu do przepisów zawartych w tekstach przekazanych zgodnie z drugim akapitem art. 24 ust. 1 lub art. 24 ust. 4, Komisja zbada,

czy, z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, przepisy takie spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 1. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania tekstu, przedstawiciel Komisji - po konsultacji z komitetem EAGGF na temat finansowych aspektów przepisu - powinien przekazać projekt decyzji w tej sprawie do stałego komitetu ds. struktur rolnych.

2. Komitet wydaje opinię w terminie ustalonym przez przewodniczącego stosownie do stopnia pilności spraw pozostających do zbadania. Swoje decyzje podejmuje on większością 45 głosów, z wagą głosów państw członkowskich określoną w art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja podejmuje decyzję. Jednakże, jeżeli decyzja jest niezgodna z opinią Komitetu, to przekazywana jest do wiadomości Rady. W takim przypadku, Komisja może odroczyć wykonanie decyzji na okres nie przekraczający jednego miesiąca od daty przekazania jej do wiadomości.

Rada, głosując w trybie przewidzianym w art. 43 ust. 2 Traktatu, może w ciągu jednego miesiąca podjąć inną decyzję.

Artykuł 26

1. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie w związku z działaniami przewidzianymi w artykułach 3 do 7, 9 do 17, 20 i 21, kwalifikują się do otrzymania pomocy z Funduszu.

2. Fundusz zwraca państwom członkowskim 25% uprawnionych wydatków na działania przewidziane w artykułach 3 do 7, 13 do 17 oraz 20. Udział ten zwiększa się do:

- 50% w przypadku specjalnej pomocy, o której mowa w artykułach 3 i 4 na obszarach o trudnych warunkach naturalnych w zachodniej Irlandii, w Grecji, we włoskim regionie Mezzogiorno, wraz z wyspami,

- 50% w przypadku dodatku wyrównawczego przewidzianego w art. 14, dotyczącego Grecji, Irlandii, Włoch i francuskich departamentów zamorskich,

- 50% w przypadku pomocy, o której mowa w art. 17, dotyczącej

francuskiego departamentu zamorskiego, regionów greckich i włoskich w rozumieniu art. 13 ust. 1.

Fundusz może także zwrócić państwom członkowskim do 25% uprawnionych wydatków poniesionych w ramach działań przewidzianych w artykułach 9 do 12 i 21.

3. Szczegółowe zasady stosowania ust. 2 zostaną przyjęte w trybie określonym w art. 13 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 27

1. Działania podejmowane przez państwa członkowskie nie uprawniają do otrzymania pomocy finansowej, chyba że na podstawie art. 25, zostanie wydana pozytywna decyzja w tej sprawie.

2. Wkład finansowy ze strony Wspólnoty może dotyczyć jedynie uprawnionych wydatków powstałych w związku z pomocą przyznawaną na podstawie decyzji podjętych po wejściu w życie niniejszego Rozporządzenia.

Artykuł 28

1. Podania o zwrot powinny dotyczyć wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w ciągu danego roku kalendarzowego i być składane do Komisji przed 1 lipca roku następnego.

2. Decyzje o przyznaniu pomocy z Funduszu podejmuje się zgodnie z art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

3. Komisja może zezwolić na płatności na rachunek.

4. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte w trybie określonym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 29

1. Przed dniem 1 sierpnia każdego roku obowiązujące krajowe i wspólnotowe środki wchodzące w zakres niniejszej Dyrektywy będą badane w kontekście corocznego sprawozdania, które Komisja przedłoży

Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, i do którego wszelką niezbędną dokumentację państwa członkowskie przekażą Komisji.

Rada oceni skutki takich działań, uwzględniając tempo rozwoju strukturalnego wymagane dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej, ich wpływ na cele produkcyjne Wspólnoty i na harmonijny rozwój regionów Wspólnoty oraz finansowe implikacje omawianych działań.

W razie potrzeby, przyjmie ona, działając w trybie określonym w art. 43 Traktatu, odpowiednie postanowienia.

Artykuł 30

Państwa członkowskie mogą ustalić dodatkowe warunki w odniesieniu do wdrażania środków pomocowych przewidzianych w niniejszym Rozporządzeniu.

Artykuł 31

Z zastrzeżeniem postanowień art. 8 i art. 13, niniejsze Rozporządzenie nie ogranicza uprawnień państw członkowskich do podejmowania, w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego Rozporządzenia, dodatkowych działań pomocowych, na warunkach różniących się od warunków w nim ustalonych, lub takich, których kwota przekracza limity w nim ustalone, pod warunkiem, że działania takie są zgodne z artykułami 92 do 94 Traktatu.

Artykuł 32

1. Państwa członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne w celu dostosowania się do niniejszego Rozporządzenia w ciągu sześciu miesięcy od dnia jego wejścia w życie.

Jednocześnie zapewnią one kontrolę informacji wykorzystywanych do obliczenia subwencji przysługujących na pomoc z Funduszu.

3. Niemniej jednak, w odniesieniu do podań złożonych po wejściu w życie niniejszego Rozporządzenia stosowane będą zakazy i ograniczenia

ustanowione w art. 3 i art. 8 ust. 4.

Rozdział IX

Postanowienia końcowe

Artykuł 33

1. Z dniem 1 stycznia 1985 r. datę "31 grudnia 1984 r." zastępuje się datą "30 września 1985r. w następujących przepisach:

- art. 16 ust. 1 Dyrektywy Rady (EWG) Nr 159/72 z 17 kwietnia 1972 r. w sprawie modernizacji gospodarstw,

- art. 7 ust. 1 Dyrektywy Rady (EWG) Nr 160/72 z 17 kwietnia 1972 r. dotyczącej instrumentów zachęcających do zaprzestania uprawy i przeznaczenia użytków rolnych na cele zwiększenia efektywności struktury,

- art. 9 ust. 1 Dyrektywy Rady (EWG) Nr 161/72 z 17 kwietnia 1972 r. dotyczącej prowadzenia poradnictwa społeczno-ekonomicznego i zdobywania kwalifikacji zawodowych przez osoby zatrudnione w rolnictwie ,

- art. 4 Decyzji (EWG) w sprawie poziomu subwencji do oprocentowania kredytu, przewidzianych w Dyrektywie (EWG) Nr 159/72,

- art. 5 Decyzji Rady (EWG) Nr 598/81 z 27 lipca 1981 r. w sprawie poziomu subwencji do oprocentowania kredytu, przewidzianych w Dyrektywie (EWG) Nr 159/72,

- art. 3 Decyzji Rady (EWG) Nr 438/82 z 24 czerwca 1982 r. upoważniającej niektóre kraje członkowskie do podwyższania poziomu subwencji do oprocentowania kredytu, przewidzianych w Dyrektywie (EWG) Nr 159/72.

2. Z zastrzeżeniem postanowień art. 32 ust. 2, z upływem terminu zakończenia okresu przejściowego o którym mowa w art. 32, zaprzestaje się stosowania, w odniesieniu do podań złożonych po tym terminie:

- Dyrektywy (EWG) Nr 159/72,

- Dyrektywy (EWG) Nr 160/72,

- Dyrektywy (EWG) Nr 161/72,

- artykułów 4 do 17 Dyrektywy (EWG) Nr 268/75,

- Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1945/81 z 30 czerwca 1981 r. ograniczającej pomoc inwestycyjną na produkcję wieprzowiny,
- Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 1946/81 z 30 czerwca 1981 r. ograniczającej pomoc inwestycyjną na produkcję mleka.

3. W Dyrektywie (EWG) Nr 268/75 wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 1, ostatnia część pierwszego zdania otrzymuje brzmienie: "...niniejszym upoważnia się państwa członkowskie do wprowadzenia specjalnych subwencji przewidzianych w Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych^{^*}), w celu popierania rolnictwa i zwiększania dochodów rolników na tamtych gruntach.

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(b) w art.3 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

"5. W rozumieniu niniejszego artykułu, pojęcie obszarów o trudnych warunkach naturalnych może obejmować małe obszary dotknięte szczególnymi utrudnieniami, w których rolnictwo musi być kontynuowane, w razie konieczności - z zastrzeżeniem pewnych warunków, w celu zapewnienia zachowania środowiska naturalnego, ochrony krajobrazu oraz utrzymania walorów turystycznych danego obszaru lub ochrony linii brzegowej. Powierzchnia takich gruntów nie może w żadnym państwie członkowskim przekroczyć 4% jego całkowitej powierzchni."

Artykuł 34

1. W Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 1820/80 z 24 czerwca 1980 r. o stymulowaniu rozwoju rolnictwa na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych zachodniej Irlandii, z ostatnimi zmianami wprowadzonymi Rozporządzeniem (EWG) Nr 3073/82, wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. W ramach szczególnego działania pomocy inwestycyjnej udziela się rolnikom, którzy:

(a) spełniają warunki określone w art. 2 ust. 1 lit. a, b i c oraz ust. 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*) których plany materialnej

modernizacji gospodarstw w sposób szczególnie sprzyjają hodowli bydła rzeźnego i/lub hodowli owiec;

(b) od czasu wdrożenia planu modernizacji, o którym mowa w lit. a, prowadzą uproszczoną księgowość.

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(b) w art. 10 skreśla się ust. 2;

(c) w art. 11 ust 1. otrzymuje brzmienie:

"1. Subwencje, o których mowa w art. 10 ust. 1, przyznaje się z zastrzeżeniem postanowień artykułów 3 do 6, art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 1

Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85. Przyznanie subwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ostatnio wymienionego Rozporządzenia nie będzie uwzględniane przy zwrocie wydatków poniesionych na podstawie art. 22."

2. W Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 1939/81 z 30 czerwca 1981 r. w sprawie programu zintegrowanego rozwoju zachodnich wysp Szkocji (Hebrydy Zewnętrzne) wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 1 skreśla się ust. 3,

(b) w art. 5 ust.2, pierwszy akapit otrzymuje brzmienie:

"- warunki i kryteria zapewnianych instrumentów pomocowych, tam, gdzie przewidziano instrumenty pomocy na inwestycje w gospodarstwach, powinny uwzględniać postanowienia artykułów 3 do 6, art. 7 ust.

2 oraz art. 8 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*\ Przyznanie subwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ostatnio wymienionego Rozporządzenia nie będzie uwzględniane przy zwrocie wydatków poniesionych na podstawie art. 7.

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(c) w art. 5 ust. 3, wiersze trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

"... w trybie określonym w art. 25 Rozporządzenia Nr 797/85 po tym jak stały ..."

3. W Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 1940/81 z 30 czerwca 1981 r. w sprawie programu zintegrowanego rozwoju departamentu Lozere wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 1 skreśla się ust. 3,

(b) w art. 5 ust.2, drugi akapit otrzymuje brzmienie:

"- warunki i kryteria zapewnianych instrumentów pomocowych, tam, gdzie przewidziano instrumenty pomocy na inwestycje w gospodarstwach, powinny uwzględniać postanowienia artykułów 3 do 6, art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*\ Przyznanie subwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ostatnio wymienionego Rozporządzenia nie będzie uwzględniane przy zwrocie wydatków poniesionych na podstawie art. 7.

(* OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(c) w art. 5 ust. 3, wiersze trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

"... w trybie określonym w art. 25 Rozporządzenia Nr 797/85 po tym jak stały ..."

4. W Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 1942/81 z 30 czerwca 1981 r. o stymulowaniu rozwoju rolnictwa na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych zachodniej Irlandii wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 10 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"1. W ramach szczególnego działania pomocy inwestycyjnej udziela się rolnikom, którzy:

(a) spełniają warunki określone w art. 2 ust. 1 lit. a, b i C oraz ust. 2 Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*\ których plany materialnej modernizacji gospodarstw w sposób szczególny sprzyjają hodowli bydła rzeźnego i/lub hodowli owiec;

(b) od czasu wdrożenia planu modernizacji, o którym mowa w lit. a, prowadzą uproszczoną księgowość.

(* OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(b) w art. 10 skreśla się ust. 2;

(c) w art. 11 ust. 1. otrzymuje brzmienie:

"1. Subwencje, o których mowa w art. 10 ust. 1, przyznaje się z zastrzeżeniem postanowień artykułów 3 do 6, art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85. Przyznanie subwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ostatnio wymienionego Rozporządzenia nie będzie uwzględniane przy zwrocie wydatków poniesionych na podstawie art. 14."

5. W Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 1944/81 z 30 czerwca 1981 r. w

sprawie podjęcia wspólnych działań w celu adaptacji i modernizacji struktury produkcji wołowiny i cieleciny, baraniny i mięsa koziego we Włoszech wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 2 skreśla się ust. 1,

(b) w art. 2 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Programy oraz wszelkie ich zmiany są badane i zatwierdzane w trybie określonym w art. 25 Rozporządzenia Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*)

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(c) w art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

"(a) subwencje na modernizację, racjonalizację i budowę budynków inwentarskich w gospodarstwach rolniczych, odpowiadających warunkom określonym w art. 2 ust. 1 lit. a, b i C Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85, których plany materialnej modernizacji wskazują, że:

- po realizacji planu modernizacji, udział sprzedaży pochodzącej z produkcji wołowiny i cieleciny oraz całej produkcji sektora baraniny i mięsa koziego w całkowitej wielkości sprzedaży gospodarstwa nie zostanie zmniejszony i będzie wynosić 40%,

- budynki inwentarskie odpowiadają normom zdrowotnym i sanitarnym zawartym w przepisach wspólnotowych";

(d) w art. 3 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Subwencje, o których mowa w ust. 1 lit. a i b, przyznaje się z zastrzeżeniem postanowień artykułów 3 do 6, art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85. Przyznanie subwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ostatnio wymienionego Rozporządzenia nie będzie uwzględniane przy zwrocie wydatków poniesionych na podstawie art. 6."

6. W Dyrektywie 81/527/EWG z 30 czerwca 1981 r. w sprawie rozwoju rolnictwa we francuskich departamentach zamorskich wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 1 skreśla się ust. 2,

(b) w art. 2 ust. 2 wiersze trzeci i czwarty otrzymują brzmienie:

"... trybie określonym w art. 25 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*), po konsultacji z komitetem Funduszu.

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

7. W Rozporządzeniu Rady (EWG) Nr 1975/82 z 19 lipca 1982 r. w sprawie przyspieszenia rozwoju rolnictwa w niektórych regionach Grecji wprowadza się następujące zmiany:

(a) w art. 10 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

"2. Subwencje, o których mowa w ust. 1 lit. a i b oraz pomoc na zakup zwierząt hodowlanych na podstawie ust. 1 lit. C przez rolników indywidualnych, przyznaje się gospodarstwom spełniającym warunki określone w art. 2 ust. 1 lit. a, b i C oraz ust. 2 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*) których plany modernizacji wskazują, że:

- wartość planowanych inwestycji wynosi co najmniej 2.500 ECU na 1 gospodarstwo,

- po realizacji planu modernizacji, udział sprzedaży pochodzącej z produkcji wołowiny i cielęciny oraz całej produkcji sektora baraniny i mięsa koziego w całkowitej wielkości sprzedaży gospodarstwa nie zostanie zmniejszony i będzie wynosić 40%,

- budynki inwentarskie odpowiadają normom zdrowotnym i sanitarnym zawartym w przepisach wspólnotowych.

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

(b) w art. 10 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

"3. Subwencje, o których mowa w ust. 1 lit. a i b, przyznaje się z zastrzeżeniem postanowień artykułów 3 do 6, art. 7 ust. 2 oraz art. 8 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 797/85. Przyznanie subwencji, o których mowa w art. 8 ust. 1 ostatnio wymienionego Rozporządzenia nie będzie uwzględniane przy zwrocie wydatków poniesionych na podstawie art. 18."

8. Zmiany wprowadzone w rozporządzeniach i dyrektywach wspomnianych w ustępach 1 do 7, odnoszą się do pomocy udzielonej stosownie do decyzji podjętych po wejściu w życie niniejszego Rozporządzenia.

9. W art. 6 ust. 1 lit. f Rozporządzenia Rady Nr 355/77 z 15 lutego 1977 r. w sprawie instrumentów wspólnej polityki mających na celu poprawę warunków w jakich przetwarzane i sprzedawane są produkty rolne i rybne, pierwszy podpunkt otrzymuje brzmienie:

"(f) z zastrzeżeniem decyzji stosownie do drugiego ustępu art. 5, zbiór pierwotnych płodów rolnych pod warunkiem że wykorzystywany sprzęt nie kwalifikuje się do otrzymania pomocy finansowej ze strony Wspólnoty na podstawie Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 797/85 z 12 marca 1985 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych (*) oraz pod warunkiem że oba:

(*) OJ Nr L 93, 30.3.1985, s. 1";

Artykuł 35

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie 1 kwietnia 1985 r. Niniejsze Rozporządzenie obowiązuje w całości i podlega bezpośredniemu zastosowaniu we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 12 marca 1985 r.

W imieniu Rady
Przewodniczący
F. M. PANDOLFI

Aneks:

Tablica konwersji bydła, koniowatych, owiec i kóz na jednostki żywego inwentarza (sztuki przeliczeniowe - sp)

dotyczy art. 15 ust. 1 lit a

1,2 - buhaje, krowy i inne bydło domowe powyżej 2 lat;

koniowate powyżej 6 miesięcy - 1,0;

bydło domowe od 6 miesięcy do 2 lat - 0,6;

owce - 0,15;

kozy - 0,15.

Współczynniki dotyczące owiec i kóz stosuje się do maksymalnej i minimalnej wielkości na 1 sztukę przeliczeniową określoną w art. 15 ust. 1.

Tłumaczenie z jęz. angielskiego:

Albert Pol (BSE)

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (EWG) Nr 3813/89
z dnia 19 grudnia 1989 r.
w sprawie szczegółowych zasad stosowania systemu przejściowych
środków wspierania dochodów w rolnictwie

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,
na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą,

na podstawie Rozporządzenia Rady (EWG) nr 768/89 z 21 marca 1989 r. ustanawiającego system przejściowych środków wspierania dochodów w rolnictwie, a w szczególności jego artykuł 12;

na podstawie Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1636/85 z 11 czerwca 1985 r. w sprawie wartości jednostki rozrachunkowej oraz stawek przeliczeniowych stosowanych dla celów wspólnej polityki rolnej, ostatnio zmienionego Rozporządzeniem (EWG) nr 1636/87, a w szczególności jego artykuł 2 ust. 2;

- zważywszy, że system wsparcia dochodów w rolnictwie promuje działania w kierunku pomocy rodzinnym gospodarstwom rolnym, o których mowa w artykule 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89, podczas gdy artykuł 11 tego uregulowania zabrania w zasadzie jakiegokolwiek krajowej pomocy na rzecz dochodu z rolnictwa jeżeli warunki i zasady mające zastosowanie odnośnie jej udzielenia różnią się od ustanowionych w przedmiotowym rozporządzeniu;

- zważywszy że pojęcie pomocy na rzecz dochodu z rolnictwa w rozumieniu postanowień Wspólnoty w tej sprawie powinno z tego względu zostać zdefiniowane,

- zważywszy w szczególności cele określone w artykule 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89;

- zważywszy, że konieczne jest określenie pojęcia gospodarstwa rodzinnego i wyszczególnienie głównych składników, które powinny być brane pod uwagę przy określaniu całkowitego dochodu rodziny na jednostkę wykonanej pracy a mianowicie rolniczy element składowy wytworzony w gospodarstwie, oraz dochody z innych źródeł;

- zważywszy, że dochód taki musi zostać określony na podstawie umożliwiającej porównanie go z produktem krajowym brutto w przeliczeniu na głowę ludności zawodowo czynnej;

- zważywszy, że w celu oszacowania strat poniesionych przez potencjalnych beneficjentów w wyniku zmian rynków w wyniku reformy wspólnej polityki rolnej i dostosowania wspólnych organizacji rynkowych konieczne jest określenie czasu i innych istotnych czynników, które należy uwzględnić przy obliczaniu te straty z odpowiednią precyzją tak, by pomóc zapewnić, że nie będzie miała miejsca nadmierna rekompensata; - zważywszy, że konieczne jest wyłączenie przy obliczaniu takich strat w dochodach pewnych wskaźników oraz dynamiki cen ;

- zważywszy, żeby uwzględnić inflację lub deflację, których stopień różni się we Wspólnocie, kraje członkowskie powinny uzyskać możliwość wyrażenia strat w wyrażeniach realnych;

- zważywszy, że konieczne jest ustalenie minimalnego rocznego współczynnika redukcji poziomu pomocy na rzecz każdego beneficjenta w celu zapewnienia jej degresji;

- zważywszy, że w celu zapewnienia iż pomoc, o którą chodzi nie pobudza produkcji rolnej ani też nie powoduje naruszania zasad konkurencji konieczne jest ustanowienie jej pułapu na podstawie jednostki wykonanej pracy w odpowiednim regionie Wspólnoty;

- zważywszy, że należy ustalić różne inne limity kwalifikujące do uzyskania pomocy w celu ułatwienia administracji nią oraz pomocy w zapewnieniu realizacji celów podjętych kroków;

- zważywszy, że należy określić proporcję dochodów gospodarstw domowych z rolnictwa, które stanowią znikomą część dochodów gospodarstw domowych;

- zważywszy, że mogą powstać okoliczności gdy pożądane będzie umożliwienie beneficjentom otrzymanie pomocy w formie skapitalizowanej;

- zważywszy, że każda taka forma płatności musi odnosić się do poziomu płatności nieskapitalizowanych;

- zważywszy, że skapitalizowane płatności nie mogą powiększać obciążeń budżetowych Wspólnoty w danym roku;

- zważywszy, że jest konieczne ustanowienie limitów korzyści

finansowych z Rozdziału niniejszego programu pomocy w przypadku gdy mają miejsce płatności z Rozdziału więcej niż jednego programu pomocy dla rolnictwa na gospodarstwo;

- zważywszy, że kraj członkowski może ustanowić dla każdego gospodarstwa górny limit roczny jednostek wykonanej pracy, który może zostać wzięty pod uwagę w odniesieniu do tego, co jest przyjęte dla gospodarstw danego rodzaju;

- zważywszy, że w celu ułatwienia administrowania każdym programem wsparcia dochodów w rolnictwie, status beneficjenta z tego Rozdziału powinien być, w zasadzie taki, jaki obowiązuje w chwili określenia uprawnienia nawet w przypadkach, gdy zmienia się on w okresie wymagalności pomocy;

- zważywszy, że Artykuł 8 ust. 3 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 stanowi, iż środki pieniężne wydzielone w budżecie Wspólnoty nie powinny przekraczać udziału Wspólnoty w przyznawanej pomocy i w związku z tym konieczne jest przyjęcie odpowiednich postanowień;

- zważywszy, że ze względów jasności pożądanym jest w odniesieniu do państw, o których mowa w punkcie drugim Artykułu 6 ust. 2 i Artykułu 8 ust. 2(a) Rozporządzenia (EWG) 768/89 szczegółowe określenie kursu walutowego dla celów przeliczeń pomiędzy walutami krajowymi a ECU;

- zważywszy, że ze względów prawidłowej administracji konieczne jest by kraje członkowskie dostarczały okresowo informacji odnośnie zastosowania programów pomocy na rzecz dochodów w rolnictwie;

- zważywszy, że uwzględniając charakter systemu pomocy na rzecz dochodów konieczne jest ustanowienie szczególnych warunków kontroli;

- zważywszy, że konieczne jest szczególne uwzględnienie, tam gdzie jest to konieczne, odpowiednich warunków przystąpienia Hiszpanii, Grecji i Portugalii;

- zważywszy, że jest także konieczne by kraje członkowskie powiadamiały o programach wspierania dochodów w rolnictwie na ujednoliconych zasadach;

- zważywszy, że środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Komitetu Zarządzającego do Spraw Pomocy na Rzecz Dochodów w rolnictwie i uzgodnione z Komitetem EAGGF (Europejskiego

Funduszu Gwarancji i Orientacji Rolnictwa) w zakresie finansowych aspektów dodatkowych warunków wydatków z budżetu Wspólnoty, o których mowa w Artykule 8 ust. 3 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89, przyjęła niniejsze Rozporządzenie:

Rozdział I

Definicje i wymiar

Artykuł 1

Pomoc na rzecz dochodu z rolnictwa

1. "Pomoc na rzecz dochodu z rolnictwa" (dalej określana jako pdr) oznacza każdy wkład publiczny udzielany wyłącznie rolnikom bądź też rolnikom i członkom ich rodzin pracujących w gospodarstwie, który uzupełnia całkowity dochód rodzinny w rozumieniu punktu trzeciego Artykułu 4 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 758/89 oraz nie jest ograniczony jakimikolwiek warunkami odnośnie jego wykorzystania. Niezależnie od powyższego oraz nie naruszając postanowień Artykułów 92 i 93 Traktatu publiczne świadczenia finansowe realizowane za pośrednictwem systemu podatkowego i systemów ubezpieczeń społecznych o ile są one uzasadnione kryteriami stanowiącymi integralną część tych systemów nie będą uważane za pdr.

2. Tam, gdzie pomoc mająca na celu osiągnięcie celów określonych w artykule 1 ust. 2, lit. a i lit. b i lit. c Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 zostaje udzielona zgodnie z artykułami 2 do 6 przedmiotowego rozporządzenia oraz zgodnie z niniejszym Rozporządzeniem nie będzie ona uważana za podlegającą ograniczeniom.

Artykuł 2

Rodzina i rodzina rolnika

1. Dla celów niniejszego Rozporządzenia rolnicze gospodarstwo rodzinne będzie, obok rodziny w rozumieniu prawa krajowego, obejmować także członków jednostek gdzie ma miejsce wyraźnie większa współzależność społeczna i/lub ekonomiczna pomiędzy osobami, o które chodzi niż to ma normalnie miejsce pomiędzy partnerami gospodarczymi.

Jednakże zainteresowany kraj członkowski będzie miał swobodę ustanowienia dla celów jakiegokolwiek programu pomocy na rzecz dochodów w rolnictwie (dalej powoływanego jako pprdr) węższej definicji rodzinnego gospodarstwa rolnego.

2. Dla celów określenia składu rodziny w zgodności z Artykułem 4 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89, zostaną wzięci pod uwagę rolnik oraz zatrudnieni w gospodarstwie członkowie jego rodziny pod warunkiem, że ich indywidualny wkład pracy odpowiada przynajmniej 25% jednostki pracy rocznie wykonanej w rolnictwie i kwalifikuje się do wynagrodzenia, które na podstawie przepisów krajowych podlega opodatkowaniu. Dla poszczególnych pprdr zainteresowany kraj członkowski może ustalić procent wyższy niż 25. W takim wypadku członkowski będzie miał prawo przy określaniu składu rodziny uwzględnić małżonka rolnika niezależnie od jego (jej) wkładu pracy w gospodarstwie. Postanowienia niniejszego artykułu nie naruszają postanowień Artykułu 7 ust. 4.

3. Dla celów Rozporządzenia niniejszego "jednostki rocznie wykonanej pracy" i "jednostki rocznie wykonanej pracy w rolnictwie" lub ich części będą określane w odniesieniu do rocznej sumy 1 800 faktycznie przepracowanych godzin, o ile na podstawie postanowień krajowych dotyczących umów o pracę nie zostanie przedstawiona inna suma. Jednakże zainteresowany kraj członkowski może w miejsce faktycznie przepracowanych godzin posłużyć się wymiennie stawką zryczałtowaną opartą na odpowiednio uzasadnionych podstawach określonych w projekcie.

Artykuł 3

Dochód rodzinny

1. Dla celów niniejszego rozporządzenia uważać się będzie, że odniesienia do dochodu będą miały zastosowanie w kategoriach rocznych, a odniesienia do dochodu rolniczego netto będą oznaczać rodzinny dochód z gospodarstwa.

2. Dla celów określenia całkowitego dochodu rodzinnego o którym mowa w punkcie trzecim artykułu 4 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 dochód wszystkich członków rodziny objęty artykułem 2 ust. 2 będzie uwzględniany jak następuje:

(a) dochód uzyskany z gospodarstwa o którym mowa w Artykule 3 ust. 2 zostanie określony według wartości brutto dodanej przy uwzględnieniu współczynnika kosztów. Jednakże w przypadkach, gdy na podstawie Artykułu 6 ust. 3(b) Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 przyjęty jest czysty dochód rolniczy gospodarstwa zostanie zastosowany wskaźnik produktu krajowego brutto o którym mowa w drugim punkcie artykułu 4 ust. 1 tego Rozporządzenia skorygowany o współczynnik odzwierciedlający różnicę pomiędzy dochodem określonym na tej podstawie a uwzględniającym dodaną wartość brutto,

(b) wszelki dochód inny niż wymieniony w punkcie a zostanie w każdym przypadku określony przed opodatkowaniem i uwzględnieniem innych obciążeń i obejmować będzie w szczególności:

- zarobki,
- dochód z kapitału i środków trwałych, -emerytury,
- świadczenia ubezpieczenia społecznego jednak z wyłączeniem: - zasiłków na dzieci,
- świadczeń z Rozdziału inwalidztwa i kalectwa w przypadkach, gdy powiązane są z kosztami ponoszonymi przez beneficjentów oraz -zwrotu wszelkich kosztów leczenia.

3. Dochód uzyskany z gospodarstwa zgodnie z ustępem 2 lit. a oraz wszelki inny dochód ze źródeł wskazanych w ust. 2 lit. b zostaną określone na podstawie danych wykorzystywanych dla celów wymiaru podatku

dochodowego w latach, o które chodzi. Jednakże w przypadkach gdy posługiwanie się taką podstawą nie jest stosowne, kraje członkowskie mogą posłużyć się innym obiektywnym systemem, którego szczegóły i uzasadnienie wykorzystania zostaną określone w projekcie pprdr. Kraje członkowskie zastosują korekty do tak określonych danych o dochodach w celu określenia sum porównywalnych z przyjętymi na podstawie ustępu 2.

4. Dla każdej rodziny zostanie określony całościowy dochód roczny w odniesieniu do dochodu, o którym mowa w ustępie 2 jako średnia dwóch ostatnich lat lub lat finansowych dla których dane są zwykle dostępne. W przypadkach, gdy jakiegokolwiek dane dotyczące dochodu niezbędne do określenia tej średniej nie są dostępne dla lat, o które chodzi zainteresowany kraj członkowski może dokonać wyboru innego okresu dwuletniego.

5. Dla gospodarstw, w których nie jest zatrudniona siła robocza inna niż sam rolnik oraz członkowie jego rodziny jak i dla gospodarstw, w przypadku których wykorzystywane są dane o rolnym dochodzie netto, rocznym całkowitym dochodem rodziny na jednostkę wykonanej pracy będzie całkowity roczny dochód rodzinny każdej rodziny podzielony przez sumę:

(a) jednostek rocznie wykonanej pracy lub ich części wypracowanych w gospodarstwie przez rolnika i członków jego rodziny; i

(b) jeśli chodzi o dochód, o którym mowa w ustępie 2 lit. b - wszystkich innych jednostek rocznie wykonanej pracy lub ich części wypracowanych przez rolnika i członków jego rodziny.

6. Dla gospodarstw nie ujętych w ustępie 5 całkowitym rodzinnym dochodem rocznym na jednostkę wykonanej pracy będzie suma A i B podzielona przez C, gdzie A jest dochodem w rozumieniu ustępu 2 lit., a podzielonym przez sumę rocznych jednostek wykonanej pracy i ich ułamków wykonanej w gospodarstwie przez dowolną osobę z wynikiem pomnożonym przez sumę rocznych jednostek wykonanej pracy i ich ułamków wypracowanych przez rolnika i członków jego rodziny w gospodarstwie,

B - jest dochodem w rozumieniu ustępu 2 lit. b;

C - jest sumą jednostek rocznie wykonanej pracy i ich ułamków wypracowanych przez rolnika i jego rodzinę w odniesieniu do sumy dochodu w rozumieniu ustępów 2 lit. a i lit. b

7. Ilość jednostek rocznie wykonanej pracy, które mogą zostać wzięte

pod uwagę dla celów ustępów 5 i 6 nie przekroczy jednostki na osobę.

8. Dla potrzeb kontroli ilości jednostek rocznie wykonanej pracy, o których mowa w ustępach 5 i 6 kraje członkowskie mogą określić ilość przepracowaną na podstawie aktualniejszej niż dwa lata, o których mowa w ustępie 4. Jednakże w żadnym przypadku podstawą tą nie będzie okres krótszy niż rok lub wcześniejszy niż drugi rok okresu dwuletniego.

9. Krajowy lub regionalny dochód narodowy brutto określony przy uwzględnieniu współczynnika kosztów dla drugiego roku dwuletniego okresu, o którym mowa w ustępie 4 zostanie wykorzystany przy zastosowaniu progu o którym mowa w punkcie drugim artykułu 4 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89.

Rozdział II

Postanowienia szczegółowe

Artykuł 4

Obliczenie szkód

1. Zgodnie z ustępami 2-10 kraje członkowskie określą dla każdego pprdr konkretną metodę określenia szkody. Określenie to może zostać dokonane na podstawie dostępnych danych, na podstawie których w przypadku konieczności mogą zostać wprowadzone korekty o charakterze ryczałtu w celu uwzględnienia szczególnych aspektów wszelkich pprdr, włączając w to ich granice regionalne.

2. Okres, dla którego, zgodnie z postanowieniami Artykułu 5 ust. 2 ust. a i ust. 3 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 winna zostać określona szkoda, o której mowa w ustępie 1 tego Artykułu, rozpoczyna się 1 stycznia 1980 r., a kończy 31 grudnia 1984 r. bądź też obejmuje najbardziej zbliżone lata finansowe.

3. Całkowita szkoda dla celów każdego pprdr zostanie określona jak następuje:

(a) gdy dochód z rozdziału pdr zostaje określony na podstawie stawki ryczałtowej, różnica pomiędzy przeciętnym rocznym dochodem z rolnictwa

określonym jako wartość brutto dodana przy uwzględnieniu współczynnika kosztów w rejonie i/lub sektorze zastosowania pprdr w okresie, o którym mowa w ustępie 2 i odpowiadającą przeciętną roczną opartą na przynajmniej dwóch ostatnich latach lub latach finansowych dla których istnieją dane.

(b) w przypadkach gdy pdr zostaje ustalony na zasadach indywidualnych różnica pomiędzy przeciętnym rocznym dochodem indywidualnym określonym według wartości brutto po uwzględnieniu współczynnika kosztów dla danego gospodarstwa w okresie, o którym mowa w ustępie 2 oraz odpowiadającej przeciętnej rocznej opartej na jednolitym okresie dla wszystkich gospodarstw objętych danym pprdr w czasie przynajmniej dwóch ostatnich lat lub lat finansowych dla których zwykle są dostępne dane. W przypadkach, gdy dane dotyczące dochodu w latach, o które chodzi nie są osiągalne dla danego gospodarstwa kraj członkowski którego to dotyczy może określić dla każdego gospodarstwa co stanowi odpowiednie lata.

4. Całkowita szkoda w przypadku każdego pprdr zostanie określona jako różnica pomiędzy dwoma przeciętnymi rocznymi, o których mowa w ustępie 3 przemnożona przez ilość lat którymi posłużono się do określenia przeciętnej rocznej opartej na przynajmniej dwóch ostatnich latach przyjętych na podstawie ustępu 3.

5. Tam gdzie pprdr jest ograniczony do jednego lub kilku sektorów, utrata dochodu będzie określona jedynie w kategoriach odpowiedniego sektora lub sektorów.

6. W ramach całkowitej szkody zainteresowane kraje członkowskie określą dla każdego produktu w sektorach określonych w pprdr, szkodę powstałą z dostosowania rynków w kontekście reformy wspólnej polityki rolnej oraz dostosowania wspólnych organizacji rynkowych (dalej określaną jako reforma wspólnej polityki rolnej).

7. Szkoda powstała w wyniku wprowadzenia reformy ustanawiającej maksymalną wysokość pdr która może zostać wypłacona w danym pprdr będzie sumą rocznych wysokości takiej szkody dla wszystkich sektorów uwzględnionych w pprdr w każdym z lat, którymi posłużono się do określenia przeciętnej rocznej opartej przynajmniej na dwóch ostatnich latach przyjętych w ustępie 3. Szkoda zostanie ograniczona do poniesionej przez potencjalnych beneficjentów pdr i w ten sposób nie obejmie szkód

stwierdzonych w gospodarstwach które ze względu na swe położenie, rozmiar, profil lub inne okoliczności byłyby od samego początku wyłączone z jakichkolwiek świadczeń z Rozdziału pprdr o który chodzi.

8. Oszacowanie strat powstałych na skutek reformy wspólnej polityki rolnej w przypadku każdego produktu gdzie uwzględnia się obniżkę cen producenta wyższą niż ma to miejsce w odpowiednich cenach instytucjonalnych można uwzględnić jedynie, gdy zostaną dostarczone dowody wskazujące, że obniżka taka jest skutkiem reformy.

9. Niżej wymienione elementy nie zostaną uwzględnione w żadnych określeniach szkody będącej wynikiem reformy:

(a) straty odnoszące się do produktów nie objętych organizacją rynkową lub w przypadku gdy postanowienia organizacji rynkowej nie obejmują jakichkolwiek mechanizmów cenowych lub pomocy o ile nie zostaną przedstawione dowody wskazujące, że takie straty są wynikiem reformy;

(b) straty odnoszące się dodatkowego cła na produkty rolne o którym mowa w Artykule 5 (c) Rozporządzenia Rady 804/68 z 27 czerwca 1968 r. w przedmiocie wspólnej organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych;

(c) straty określone na podstawie obniżki cen wytwórców które w wyrażeniach realnych spadały w stopniu nie szybszym niż trend w zainteresowanym kraju członkowskim odnotowany przed rokiem 1984.

10. Określenie straty wynikłej z reformy rolnictwa musi wyjaśniać w całości podstawowe dane ekonomiczne uwzględnione we wszystkich obliczeniach i uwzględniać w całości skutki pomiędzy-sektorowe w kategoriach dochodu niezależnie od tego, czy są one pozytywne czy negatywne.

11. W ramach danego pprdr można posłużyć się tylko jednym systemem określenia pdr a mianowicie systemem zryczałtowanym lub indywidualnym.

Artykuł 5

Inflacja

Kraje członkowskie mogą określić wysokość całkowitej szkody oraz szkody wynikłej z reformy w wyrażeniach realnych przez posłużenie się deflatorem (przelicznikiem na ceny stałe) Produktu Narodowego Brutto oraz prawo korekty wysokości tak określonej szkody w celu utrzymania jej wartości w wyrażeniach realnych do pierwszego roku płatności pdr.

Artykuł 6

Degresja

Wieloletnie płatności z Rozdziału pdr na rzecz dowolnego beneficjenta, nawet w przypadku gdy odpowiedni pprdr zostanie skorygowany zgodnie z Artykułem 7 Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89 zostaną pomniejszone w wyrażeniach realnych o przynajmniej 15% rocznie. Obniżka ta zostanie określona w odniesieniu do krajowego deflatora (przelicznika na ceny stałe) produktu krajowego brutto ustalonego przez Komisję dla danego roku.

Artykuł 7

Pułapy i limity pdr

1. Z uwzględnieniem pułapu 2 500 ecu początkowa suma roczna pdr nie może przekroczyć na roczną jednostkę pracy w pojedynczym gospodarstwie rolnika i członków jego rodziny sumy odpowiadającej 35% rocznego produktu krajowego brutto po cenie rynkowej przy uwzględnieniu współczynnika kosztów na głowę ludności zawodowo czynnej odnotowanego w ostatnim roku dla którego są dostępne dane.

Produkt krajowy brutto będzie bądź produktem odnotowanym na

poziomie krajowym lub odnotowanym na poziomie regionalnym w powiadomieniu o właściwym pprdr w zależności od progu przyjętego przez zainteresowany kraj członkowski na podstawie punktu drugiego Artykułu 4 Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89.

2. Jeżeli całkowita szkoda jest mniejsza niż spowodowana reformą, maksymalny poziom pdr zostanie ograniczony do poziomu całkowitej szkody.

3. (a) Tam, gdzie pdr jest ograniczony do jednego lub kilku sektorów by kwalifikować się do skorzystania z pprdr gospodarstwo musi wytwarzać przynajmniej 20% swej całkowitej końcowej produkcji rolnej w sektorach, o które chodzi.

Dodatkowo tam, gdzie pdr jest oparty na stawce zryczałtowanej pomoc płatna na rzecz gospodarstwa zostanie określona na podstawie pprdr obniżonego o współczynnik równy stosunkowi końcowego produktu rolnego rozliczanego gospodarstwa do sektorów nie objętych pprdr

(b) produkcja, o której mowa w punkcie (a) rozumie się przeciętną z lat którymi posłużono się do określenia przeciętnej rocznej przyjętej w Artykule 3 ust. 4.

(c) przy stosowaniu punktu (a) kraje członkowskie mogą zamiast posługiwania się kryteriami końcowej produkcji rolnej posłużyć się alternatywnie standardowymi marżami zysku brutto, lub, gdy jest to możliwe, aktualnymi marżami zysku brutto.

4. Dla każdego gospodarstwa kraje członkowskie mogą, w odniesieniu do tego, co uważa się za przyjęte dla gospodarstw rozmiaru i rodzaju o który chodzi, ustalić górną granicę ilości jednostek rocznie wykonanej pracy dla celów zastosowania Artykułów 3(5) i (6).

Artykuł 8

Kapitalizacja

1. Kraj członkowski planujący skorzystanie z udogodnień kapitalizacji o której mowa w Artykule 6 ust. 3 lit. a Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89

wskaże w odpowiednim powiadomieniu o pprdr warunki, które winni spełnić potencjalni beneficjenci takiej kapitalizacji.

2. Jeżeli w danym pprdr przewidziana jest możliwość kapitalizacji, wszystkim potencjalnym beneficjentom spełniającym warunki ustalone w Artykule 1 ust. 2 lit. a i lit. b Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89 może zostać zaferowany wybór pomiędzy płatnościami skapitalizowanymi a nieskapitalizowanymi. Gdy wybór taki nie zostanie zapewniony zainteresowany kraj członkowski wskaże w projekcie pprdr nieskapitalizowaną podstawę dokonywania skapitalizowanych płatności.

3. Skapitalizowana pomoc zostanie ograniczona do sumy nie wyższej niż płatności nieskapitalizowane płatności dyskontowane do ich aktualnej wartości przy posłużeniu się stopą procentową odpowiadającą ogólnie przyjmowanej dla wkładów o podobnej wartości w czasie notyfikacji pprdr.

Artykuł 9

Warunki kwalifikacyjne

1. Gospodarstwa, w których działalność rolnicza dostarcza mniej niż 10% całkowitego dochodu gospodarstwa będą wyłączone z wszelkich pprdr. Dla każdego pprdr zainteresowany kraj członkowski może ustalić procent wyższy niż 10. Procent ten zostanie określony na podstawie tego samego okresu jaki został przyjęty w Artykule 3 ust. 4. Jednakże dla gospodarstw, w których dochód pochodzący z gospodarstwa nie jest reprezentatywny zainteresowane kraje członkowskie mogą ustalić inny okres.

2. Z chwilą otrzymania przez beneficjenta płatności z jakiegokolwiek pprdr gospodarstwo może kwalifikować się do świadczeń z Rozdziału następnych pprdr. Jednakże suma płatności na jednostkę wykonanej pracy w odniesieniu do pierwszego roku płatności z każdego pdr nie przekroczy granicy o której mowa w Artykule 7 ust. 1 dla początkowego pprdr dla gospodarstwa o które chodzi.

3. Beneficjenci spełniwszy wymogi do uzyskania pomocy z pprdr mogą utrzymać ten status niezależnie od stopnia w jakim uzależnieni są od rolnictwa przez okres jej płatności.

Artykuł 10

Finansowy wkład Wspólnoty

1. Wszelkie powiadomienia o zmianach lub propozycje zmian w pprdr muszą zawierać ocenę potencjalnego wkładu finansowego Wspólnoty, o którym mowa w Artykule 9 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89. Ocena ta zostanie podzielona na sumy roczne.

2. Granica dwóch jednostek wykonanej pracy na gospodarstwo ustanowiona w Artykule 8 ust. 2 lit. a Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 będzie interpretowana jako oznaczająca jednostki rocznie wykonanej pracy w rolnictwie.

3. W przypadku gdy pprdr lub proponowane zmiany zostaną zatwierdzone przez Komisję zgodnie z Artykułem 7 ust. 3 Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89 maksymalne sumy którymi w wyniku takiego zatwierdzenia można obciążyć w skali rocznej budżet Wspólnoty

zostaną określone przez Komisję po konsultacji z Komitetem EAGGF (Europejskiego Funduszu Gwarancji i Orientacji Rolnictwa) w celu zapewnienia, że nie zostaną przekroczone kwoty przewidziane w budżecie Wspólnoty.

4. Na żądanie zainteresowanego kraju członkowskiego lub z własnej inicjatywy Komisja, po skonsultowaniu się zarówno z komitetem przewidzianym w Artykule 13 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 jak i Komitetem Europejskiego Funduszu Gwarancji i Orientacji Rolnictwa może dokonać korekty sum maksymalnych, o których mowa w ust. 3.

Żadna obniżka takich sum nie może mieć miejsca jeżeli naruszałoby to proporcje, o których mowa w Artykule 9 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89.

5. Wsparcie dochodu kwalifikujące się do finansowego udziału Wspólnoty zgodnie z Artykułem 8 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 może zachować ten status nawet w przypadku, gdy w okresie płatności, nie są już spełniane warunki "głównego zajęcia" określone w tym artykule.

6. Jeżeli zostaje zastosowana kapitalizacja, wkład Wspólnoty, o którym mowa w Artykule 9 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 będzie wnoszony

corocznie na rzecz zainteresowanego kraju członkowskiego w wysokości równej rocznym sumom, które byłyby należne w przypadku gdyby płatności były dokonywane według podstaw nieskapitalizowanych.

7. Granica 1 000 ECU na jednostkę wykonanej pracy, o której mowa w Artykule 8 ust. 2 lit. a Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 będzie interpretowana jako odnosząca się do danego gospodarstwa niezależnie od ilości pprdr do których się kwalifikuje.

Artykuł 11

Konwersja (przeliczenie) pomiędzy walutami krajowymi a ECU

Konwersja pomiędzy walutami krajowymi a ECU dla celów określenia granicy 2 500 ECU, o której mowa w punkcie drugim Artykułu 6 ust. 2 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89 oraz granicy 1 000 ECU, o której mowa w Artykule 8 ust. 2 lit. a tego rozporządzenia będzie kursem obowiązującym w momencie notyfikacji pprdr Komisji i ustalonym w załącznikach do Rozporządzenia Rady (EWG) nr 1678/85 z 11 czerwca 1985 r. ustalającego kursy przerachowania mające zastosowanie w rolnictwie:

- dla Portugalii pod nagłówkiem "inne produkty z wyłączeniem wymienionych w Artykule 259 Aktu Przystąpienia", tak długo jak będą miały zastosowanie postanowienia specjalne,
- dla wszystkich innych krajów pod nagłówkiem "wszystkie inne produkty".

Artykuł 12

Sprawozdawczość

1. Corocznie, przed rocznicą zatwierdzenia danego pprdr, aż do ostatniego roku, w którym dokonywane są płatności, kraje członkowskie powiadomią Komisję o postępach pprdr i napotkanych problemach.

2. Informacja o postępach obejmować będzie przynajmniej informację o wykorzystaniu pomocy w odniesieniu do poziomów przewidywanych w chwili akceptacji pprdr.

3. Najpóźniej do 31 Grudnia 1991 wszystkie kraje członkowskie które wprowadziły pprdr dostarczą Komisji informację odnoszącą się do sprawozdania, o którym mowa w Artykule 14 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89.

Informacja ta zawierać będzie, między innymi, informację o zmianach lub planowanych zmianach w całkowitej produkcji rolnej w gospodarstwach prowadzonych przez rolników otrzymujących pdr w porównaniu z innymi gospodarstwami.

4. Najpóźniej przed upływem roku po przewidzianej dacie zakończenia pprdr kraj członkowski dostarczy Komisji raport ostateczny na temat jego wdrożenia. Raport ten będzie zawierał przynajmniej poniższe informacje:

- (a) wymagane na podstawie ustępu 2;
- (b) o postępie dokonany w kierunku realizacji celów określonych w momencie notyfikacji pprdr;
- (c) o obecnych i przewidywanych dochodach beneficjentów;
- (d) o zmianach lub planowanych zmianach w całkowitej produkcji rolnej w gospodarstwach prowadzonych przez rolników otrzymujących pdr w porównaniu z innymi gospodarstwami.

Artykuł 13

Kontrola

1. Zgłaszając pprdr kraje członkowskie dostarczą do Komisji informację na temat:

- (a) kroków prawnych i administracyjnych podjętych w celu zapewnienia kontroli przestrzegania warunków płatności pomocy;
- (b) nazwy organizacji odpowiedzialnych za kontrolę, o której mowa w punkcie (a).

2. (a) Kraje członkowskie przeprowadzą losowe kontrole danych dostarczonych przez potencjalnych beneficjentów. Kontrole takie obejmą

przynajmniej 2% wszystkich akt. Dla celów kontroli wszelkie dane dotyczące danego gospodarstwa, w szczególności całkowity dochód rodzinny, ilość rocznie przepracowanych jednostek wykonanej pracy i ich ułamków oraz całkowity dochód z gospodarstwa zostaną poświadczone przez rolnika jako prawidłowe.

(b) W przypadku, gdy zostaną stwierdzone nieprawidłowości w większej ilości niż 5% sprawdzonych teczek Komisja zostanie o tym fakcie niezwłocznie poinformowana.

3. Przed upływem kolejnej rocznicy zatwierdzenia przedmiotowego pprdr aż do roku następnego po ostatnim roku jego realizacji zainteresowany kraj członkowski dostarczy Komisji szczegółowy raport z kontroli przeprowadzonych przez organizacje wymienione w ustępie 1 lit. b

Artykuł 14

Grecja, Hiszpania i Portugalia

W celu uniknięcia jakiegokolwiek dyskryminacji wynikającej w szczególności z postanowień Artykułów 4 i 7 ust. 2 niniejszego Rozporządzenia można uwzględnić szczególne warunki Grecji, Hiszpanii i Portugalii w świetle postanowień dotyczących ich przystąpienia.

Każdy projekt pprdr notyfikowany przez te kraje powinien zawierać informacje które, powinny zostać uwzględnione przez Wspólnotę. Postanowienia dotyczące zastosowania niniejszego Artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w Artykule 13 Rozporządzenia (EWG) nr 768/89.

Artykuł 15

Powiadomienie o pprdr

Powiadamiając Komisję o pprdr zainteresowany kraj członkowski przedstawi odpowiednie informacje wymagane na podstawie Artykułów 4, 5 i 6 rozporządzenia (EWG) nr 768/89 oraz zgodnie z wzorem określonym w

Załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 16

Wejście w życie

Rozporządzenie niniejsze wejdzie w życie trzeciego dnia po jego ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Wspólnot Europejskich. Będzie ono wiążące w całości i bezpośrednio obowiązujące we wszystkich krajach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli 19 grudnia 1989 r.

W imieniu Komisji, **Ray Mac Sharry**, Członek Komisji

Załącznik

Dla każdego pprdr zgłoszonego do Komisji zostaną przedłożone następujące dane:

I. Postanowienia ramowe

1. Cele pprdr w takim stopniu w jakim dają się określić, (w odniesieniu do Artykułu 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89).

2. Obszar geograficzny pprdr i/lub sektor(y) rolnictwa nim/i objęte.

II. Wybór beneficjentów i poziomu pomocy

1.2.3. Definicja potencjalnych beneficjentów:

3.1. Minimalny ułamek jednostki wykonanej pracy którą członkowie rodziny rolnika zobowiązani są wykonać w gospodarstwie (Artykuł 2ust. 2).

3.2. Tam, gdzie jest to konieczne na podstawie Artykułu 2 ust. 3 postanowienia krajowe regulujące umowy o pracę dotyczące "jednostek rocznie wykonanej pracy" i "jednostek pracy rocznie wykonanej w rolnictwie).

3.3. Szczegóły metody pomiaru którym posłużono się do określenia dodanej wartości brutto przy uwzględnieniu współczynnika kosztów na poziomie gospodarstwa jak zostało to postanowione w Artykule 3 ust. 2(a).

3.4. W przypadku, gdy ma zastosowanie Artykuł 6 ust. 3(b) Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89: szczegóły dotyczące współczynnika mającego na celu umożliwienie porównania dochodu rolnego netto z wartością dodaną brutto przy uwzględnieniu współczynnika kosztów.

3.5. Ocena dochodu w przypadkach gdy zgodnie z postanowieniami Artykułu 3ust. 3 wykorzystana jest podstawa inna niż wykorzystywana dla celów podatku dochodowego (uzasadnienie i opis podstawy).

3.6. Poziom progu (Artykuł 4 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89).

3.7. Krajowy lub regionalny produkt krajowy brutto przy uwzględnieniu współczynnika kosztów jako wartość kontrolna

3.8. Minimalny procent części dochodu gospodarstwa domowego uzyskanego z rolnictwa jeśli jest on większy niż minimum określone w Artykule 9 ust. 1.

3.9. W przypadkach gdy pprdr jest ograniczony do jednego lub kilku sektorów: dla każdego gospodarstwa minimalny stosunek produkcji końcowej w sektorze (ach) o który(e) chodzi do całkowitej produkcji końcowej w gospodarstwie (Artykuł 7ust. 3).

4. Szczegółowe obliczenia szkody (Artykuł 4) z uwzględnieniem podstawowych danych ekonomicznych.

4.1. Obliczenie sytuacji dochodowej/przeprowadzenie rachunku strat i zysków (określonych jako wartość brutto przy uwzględnieniu współczynnika kosztów) w okresie sprawozdawczym.

4.2. Obliczenie sytuacji dochodowej /przeprowadzenie rachunku strat i zysków (określonych jako wartość brutto dodana przy uwzględnieniu współczynnika kosztów) w przynajmniej dwóch ostatnich latach dla których istnieją dane.

4.3. Określenie całkowitych strat wynikłych z reformy.

5. Obliczenie produktu krajowego brutto przy uwzględnieniu współczynnika kosztów na głowę ludności zawodowo czynnej w ostatnim roku dla którego istnieją dane (Artykuł 7ust. 1).

6. Na odpowiedni wniosek określenie górnego limitu jednostek rocznie wykonanej pracy (Artykuł 7 ust. 4).

III. Płatności

7. Metoda płatności pomocy na rzecz beneficjentów obejmująca wszelkie warunki szczególne ustanowione przez kraj członkowski.

8. Tam, gdzie ma to zastosowanie, szczegóły metod deflacji określonej w Artykule 5.

9. Szczegółowe zasady płatności odnośnie czasu trwania i degresji.(Artykuł 6).

10. W przypadku gdy mają zastosowanie postanowienia Artykułu 6 ust. 3 (a) Rozporządzenia (EWG) Nr 768/89; wskazanie warunków które winny zostać dopełnione przez potencjalnych beneficjentów i sprecyzowanie stopy procentowej (w zgodności z Artykułem 8).

IV. Finansowy udział Wspólnoty.

11. Szacunkową ocenę poziomu całkowitych corocznych wydatków.

12. Szacunek wydatków, o których mowa w punkcie 11 które mają

szansę kwalifikować się do wsparcia ze strony Wspólnoty.

V. Modalności zastosowania

13. Formularze, którymi powinni się posługiwać ubiegający się o pprdr.
14. Organizacje zaangażowane w monitoring programu.
15. Opis mechanizmów kontrolnych ustanowionych w Artykule 13.
16. Tekst prawny wprowadzający pprdr.

VI. Streszczenia pprdr.

17. Streszczenie pprdr przedstawiające podstawowe elementy w nie więcej niż w 1 500 słowach.

Tłumaczył z jęz. angielskiego: Adam Rybczyński

**ROZPORZĄDZENIE RADY (EWG)
nr 2328/91 z dnia 15 lipca 1991 r.
w sprawie zwiększania efektywności struktur rolnych**

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -

na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza jego art. art. 42 i 43,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

zważywszy, że Rozporządzenie Rady (EWG) numer 797/85 z dnia 12 marca 1985 w sprawie zwiększania efektywności struktur rolnych zmienione rozporządzeniem (EWG) numer 3577/90 było wielokrotnie zmieniane w istotny sposób; uznając za zasadne, ze względu na przejrzystość i racjonalność, ujednoczenie tekstu powyższego rozporządzenia;

zważywszy, że zgodnie z art. 1 Rozporządzenia Rady (EWG) numer 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich efektywności oraz w sprawie wewnętrznej koordynacji działalności funduszy z działalnością Europejskiego Banku Inwestycyjnego i wykorzystania innych istniejących instrumentów finansowych, działalność Wspólnoty za pośrednictwem funduszy strukturalnych służyć ma w szczególności osiągnięciu ogólnych celów wyznaczonych przez art. art. 130 lit. (a) oraz 130 lit. (c) Traktatu przyczyniając się do osiągnięcia pięciu celów priorytetowych; zważywszy, że zadaniem Sekcji Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF) jest działalność na rzecz przyspieszenia procesów przystosowania struktur rolnych w perspektywie reformy wspólnej polityki rolnej;

zważywszy, że działania EAGGF na rzecz osiągnięcia celu 5 lit. (a) regulowane są przez Rozporządzenie Rady (EWG) numer 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające podstawy dla realizacji rozporządzenia (EWG) numer 2052/88 w odniesieniu do wzajemnej koordynacji działań poszczególnych funduszy strukturalnych oraz ich koordynacji z działaniami

Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi, oraz przez Rozporządzenie Rady (EWG) numer 4256/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające podstawy dla realizacji rozporządzenia (EWG) numer 2052/88 w odniesieniu do Sekcji Orientacji EAGGF;

zważywszy, że ten wspólny instrument musi pozostawać w zgodności z innymi instrumentami służącymi osiągnięciu celu 5 lit. (a); zważywszy, że stanowi on odzwierciedlenie pewnych zasad, na których opiera się polityka Wspólnoty, znajdujących powszechne zastosowanie w działalności interwencyjnej funduszy;

zważywszy, że nie jest możliwe osiągnięcie celów wspólnej polityki rolnej wyznaczonych przez art. 39 ust. 1 lit. (a) i lit. (b) Traktatu bez wspomaganie poprawy efektywności struktur rolnych, zwłaszcza w regionach o najbardziej dotkliwych problemach;

zważywszy, że zwiększanie efektywności struktur rolnych jest nieodłącznym elementem rozwoju wspólnej polityki rolnej, uznając wobec tego za niezbędne, by opierało się ono na wspólnych zasadach i kryteriach;

zważywszy, że problemy strukturalne w rolnictwie, ze względu na ich zróżnicowanie, charakter i ciężar, mogą wymagać rozwiązań, które różnić się będą w zależności od regionu i wymaganego okresu przystosowawczego; zważywszy, że rozwiązania te muszą przyczynić się do całościowego, społeczno-ekonomicznego rozwoju danego regionu;

zważywszy, że sytuacja na rynkach rolnych ulega i będzie ulegać dalszym zmianom, w rezultacie nowych kierunków rozwoju wspólnej polityki rolnej, spowodowanych potrzebą stopniowego ograniczania produkcji w tych dziedzinach, w których występują nadwyżki produkcji;

zważywszy, że w tej sytuacji celem polityki strukturalnej musi być pomoc dla rolników w dostosowaniu się do nowych warunków oraz złagodzenie efektów, jakie nowa polityka w odniesieniu do rynków i cen może wywrzeć na dochodach rolniczych;

zważywszy, że jeśli europejskie rolnictwo ma zachować swoją obecność na światowych rynkach, wspólna polityka rolna musi nadal być nastawiona na zwiększanie wydajności i konkurencyjności gospodarstw;

zważywszy, że większa część dostosowań niezbędnych do zapewnienia długoterminowej konkurencyjności rolnictwa Wspólnoty powinna zostać

osiągnięta za pośrednictwem polityki rynkowej, wobec czego polityka strukturalna również musi przyczynić się do możliwie najpełniejszego wzmocnienia struktur produkcyjnych i marketingowych, nie pogłębiając przy tym nierównowagi pomiędzy środkami wydatkowanymi na rolnictwo a inne dziedziny;

zważywszy, że jako część powyższych wspólnych działań, wdrożenie określonych rozwiązań ma podstawowe znaczenie dla poprawienia wydajności struktur rolnych; zważywszy, że wobec powyższego działania te muszą zostać koniecznie podjęte przez kraje członkowskie; zważywszy, że, z drugiej strony, państwa członkowskie, w zależności od sytuacji swojego rolnictwa, muszą zachować możliwość wyboru co do zakresu przyjętych rozwiązań;

zważywszy, że praktyki stosowane w celu dostosowania do wymogów rynku, polegające na wyłączeniu części gruntów ornych z produkcji, mogą znaleźć zastosowanie w różnych działach rolnictwa, zwłaszcza tych charakteryzujących się nadwyżką produkcji;

zważywszy, że wyłączenie z produkcji powinno obejmować całość arealów ornych, jako że w kolejnych latach ich wykorzystanie zmienia się wraz z rotacją upraw; zważywszy jednak, że grunty przeznaczone pod uprawy nie podlegające wspólnej organizacji rynku powinny być wyłączone z tego programu;

zważywszy, że w celu osiągnięcia konkretnych rezultatów w sferze stabilizacji podaży ustalone powinny zostać warunki pozwalające na wyłączenie z produkcji co najmniej 20% gruntów ornych na okres co najmniej pięciu lat, przy zachowaniu opcji pozwalającej odstąpić rolnikom od swoich zobowiązań po upływie trzech lat;

zważywszy rosnącą potrzebę ochrony środowiska przyrodniczego i zachowania naturalnego krajobrazu, państwa członkowskie powinny podjąć niezbędne kroki, o ile zachodzi taka potrzeba na koszt użytkownika, w celu utrzymania wyłączonych gruntów w dobrych warunkach rolniczych;

zważywszy, że w celu efektywnego użytkowania zasobów rolnych Wspólnoty, państwa członkowskie powinny być uprawnione, na okres próbny, do udzielania zgody na wykorzystania części gruntów wyłączonych z produkcji jako pastwiska dla ekstensywnej gospodarki hodowlanej lub pod

uprawę soczewicy, grochu włoskiego lub wyki; zważywszy, że w obu przypadkach wielkość pomocy powinna pozwolić na ograniczenie strat w dochodzie rolników;

zważywszy, że do państw członkowskich powinno należeć ustalenie wysokości pomocy przypadającej na każdy hektar gruntów wyłączonych z produkcji, w powiązaniu z wysokością ponoszonych strat i w zgodzie z kryteriami, które zostaną ustalone dla szczegółowych zasad regulujących tryb takiego postępowania; zważywszy, że, z jednej strony, skala pomocy musi być ustalona na poziomie dostatecznie wysokim, by stanowić rzeczywistą zachętę dla rolników do wyłączania części ich gruntów z produkcji; zważywszy zaś, że z drugiej strony, nie może przekraczać poziomu wystarczającego dla wyrównania strat w dochodzie powstałych w wyniku wyłączenia gruntów z produkcji; zważywszy, że należy stworzyć odpowiednie ramy pozwalające na ustalenie minimalnego i maksymalnego poziomu pomocy;

zważywszy, że w celu zapewnienia dodatkowej zachęty dla tych rolników, którzy wyłączą z produkcji szczególnie duże obszary, to znaczy co najmniej 30% powierzchni swoich gruntów ornych, rolnicy ci powinni zostać zwolnieni, w granicach 20 ton z opłaty współodpowiedzialności przewidzianej przez art. 4 i dodatkowej opłaty współodpowiedzialności przewidzianej przez art. 4 b (2) Rozporządzenia Rady (EWG) numer 2727/75 z dnia 29 października 1975 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż, zmienionego rozporządzeniem (EWG) 3577/90;

zważywszy, że Rada Europejska zwróciła się do Komisji z prośbą o zbadanie wszelkich możliwych rozwiązań zmierzających do zwiększenia wykorzystania surowców rolniczych w celach innych niż produkcja żywności;

zważywszy, że zarówno techniczne, jak i ekonomiczne możliwości wykorzystania surowców rolniczych w celach innych niż produkcja żywności są dostatecznie zaawansowane w przypadku roślin zbożowych;

zważywszy, że wykorzystanie powyższych możliwości stworzyłoby rolnikom szansę do wejścia na nowy rynek zbytu; zważywszy, że w celu zachęcania rolników do podejmowania kroków w powyższym kierunku produkty zbożowe muszą być dostępne po atrakcyjnych cenach;

zważywszy jednakże, że działania powyższe nie mogą prowadzić do wzrostu produkcji zbóż i, tym samym, powstawania dodatkowych nadwyżek;

zważywszy, że istniejący system pomocy zachęcający do wyłączania gruntów ornych z użytkowania powinien być odpowiednio dostosowany do wspierania wykorzystania gruntów ornych dla wytwarzania produktów innych niż żywność;

zważywszy, że system pomocy skonstruowany w celu zachęcania rolników do konwersji i ekstensyfikacji produkcji może przyczynić się do przystosowania różnych działów produkcji, w szczególności tych, w których występują nadwyżki, do wymogów rynku;

zważywszy, że przepisy w sprawie rekompensat, podjęte w odniesieniu do rzeczywistego ograniczenia produkcji dokonanej w wyniku ekstensyfikacji lub konwersji, powinny pozwalać na utrzymanie dochodów rolników, którzy podjęli się ograniczenia produkcji;

zważywszy, że Wspólnota charakteryzuje się istnieniem wielkiej liczby gospodarstw nie spełniających warunków, jakie mogłyby zapewnić godziwy dochód i warunki życia; zważywszy, że w przyszłości zdolne do dostosowania się do warunków ekonomicznych będą jedynie te gospodarstwa, w których rolnicy dysponują odpowiednimi kwalifikacjami zawodowymi, i w których dochodowość jest weryfikowana poprzez rachunkowość i fizyczny plan poprawy;

zważywszy, że celem pomocy inwestycyjnej świadczonej przez Wspólnotę jest modernizacja gospodarstw rolnych, a co za tym idzie zwiększenie ich konkurencyjności w kontekście racjonalnego rozwoju produkcji rolnej; zważywszy, że ten aspekt polityki strukturalnej musi być realizowany tak, by kroki służące modernizacji i dywersyfikacji rolnictwa pozostawały jednocześnie w zgodzie z działaniami podjętymi na rzecz ograniczania nadprodukcji;

zważywszy, że aby być uprawnionym do korzystania z programu pomocy inwestycyjnej działalność rolnicza musi stanowić podstawowe zajęcie, to znaczy rolnik musi poświęcać co najmniej połowę swego czasu na pracę w swoim gospodarstwie i uzyskiwać z niego co najmniej połowę swoich dochodów; zważywszy, że program pomocy inwestycyjnej powinien być rozszerzony tak, by objąć osoby, dla których działalność rolnicza nie stanowi

głównego zajęcia, pod warunkiem, że w swoich gospodarstwach podejmują oni prace związane z leśnictwem, turystyką, rzemiosłem, lub działalnością, której celem jest ochrona środowiska i zachowanie krajobrazu.

zważywszy, że w obecnej sytuacji gospodarczej, pomoc wspólnotowa i krajowa powinna koncentrować się na gospodarstwach, w których dochód z pracy jest niższy niż dochody porównywalne, i które - z tego powodu - pomocy takiej najbardziej potrzebują;

zważywszy, że dostosowaniu struktury gospodarstw poprzez poprawę produktywności prowadzącemu do wzrostu produkcji przeciwstawia się nieprzekraczalne limity z uwagi na aktualny stan rynku wielu produktów rolnych, zważywszy, że koniecznością wydaje się koncentracja takiej pomocy na tych inwestycjach, które umożliwiają obniżkę kosztów produkcji oraz poprawę warunków życia i pracy lub które są ukierunkowane na konwersję produkcji; zważywszy, że pomoc taka może być również przyznana na inwestycje, których celem jest znalezienie nowych źródeł dochodu, takich jak turystyka, rzemiosło lub wytwarzanie i sprzedaż produktów gospodarskich oraz na inwestycje, których celem jest poprawa stanu higienicznego i warunków hodowli zwierząt, oraz ochrona i polepszenie stanu środowiska naturalnego;

zważywszy, ponadto, że cel utrzymania równowagi rynkowej we Wspólnocie wymaga wprowadzenia szczególnych warunków przyznawania pomocy inwestycyjnej dla sektorów trzody chlewnej, mleka, wołowiny i cielęciny; zważywszy, że zgodnie z tym celem nieodzowne jest wprowadzenie zakazu udzielania pomocy inwestycyjnej dla sektorów drobiowego i jajczarskiego;

zważywszy, że przyznanie szczególnych korzyści młodym rolnikom może nie tylko ułatwić obejmowanie przez nich gospodarstw, lecz także

dopasowanie strukturalne ich gospodarstw po objęciu gospodarstwa po raz pierwszy;

zważywszy, że prowadzenie rachunkowości ma istotne znaczenie dla prawidłowej oceny sytuacji ekonomiczno-finansowej gospodarstw, a zwłaszcza gospodarstw podlegających modernizacji, zważywszy, że bodźce finansowe mogą zachęcać do prowadzenia rachunkowości;

zważywszy, że w interesie racjonalnej produkcji i poprawy warunków

życia, należy także popierać tworzenie grup mających na celu wzajemną pomoc między gospodarstwami, włączając w to wprowadzanie nowych technologii i metod ochrony i kształtowania środowiska naturalnego i zachowania krajobrazu oraz tworzenie grup, które wprowadzać będą alternatywne praktyki rolnicze, takie jak techniki organiczne, zintegrowane metody ochrony roślin, techniki ekstensywne, lub bardziej racjonalne wykorzystanie sprzętu rolniczego, lub grupową uprawę ziemi;

zważywszy, że w tym kontekście niezbędne jest również popieranie stowarzyszeń rolniczych, których celem jest utworzenie służb wymiany i zarządzania,

zważywszy, że, na podstawie dyrektywy 75/268/EWG z dnia 28 kwietnia 1975 r. w sprawie rolnictwa na ziemiach górskich, wyżynnych oraz w strefach o niekorzystnych warunkach naturalnych, zmienionej rozporządzeniem (EWG) numer 797/85, Rada ustaliła wspólnotową listę obszarów górskich i niektórych obszarów o niekorzystnych warunkach naturalnych, dla których, na szczeblu Wspólnoty, powinny być uchwalone specjalne środki, dostosowane do panującej w nich sytuacji, w szczególności, w celu uwzględnienia naturalnych warunków produkcji i zapewnienia należytych dochodów gospodarującym w tych regionach rolnikom,

zważywszy, że dla osiągnięcia celów wyznaczonych rolnictwu w regionach o niekorzystnych warunkach naturalnych może okazać się niezbędne, by rolnicy stale pracujący w rolnictwie na takich obszarach otrzymywali roczne świadczenie mające na celu wyrównanie skutków istnienia trwałych niekorzystnych warunków naturalnych, o których mowa w dyrektywie 75/268/EWG; zważywszy, że państwowemu członkowskim należy pozostawić ustalenie wysokości takich świadczeń w zależności od dotkliwości istniejących warunków, w zakresie i na zasadach ustalonych dla różnego rodzaju obszarów, zarówno w odniesieniu do kwot jakie mogą być wypłacane oraz rodzajów produkcji, jakie mogą być objęte świadczeniem;

zważywszy, że w celu ograniczenia przeszkód zarówno rynkowych, jak i wynikających z cech środowiska naturalnego subwencje powinny być ograniczone jedynie do 1,4 jednostek trzody (jt) na hektar całkowitej powierzchni furazowej gospodarstwa; zważywszy dodatkowo maksymalną wielkość pomocy wspólnotowej przypadającej na gospodarstwo, trudności

administracyjne powinny zostać rozwiązane przez zastąpienie systemu obecnego systemem prostszym, zaprojektowanym tak, by skupiać wysiłek Wspólnoty na tych gospodarstwach, które wymagają największej pomocy, co oznacza, że wkład Wspólnoty zostałby ograniczony do równowartości 120 jednostek, bądź to jednostek trzody, bądź to jednostek powierzchni;

zważywszy, że racjonalizacja gospodarstw i potrzeba ochrony krajobrazu wymagają przyznawania pomocy w obszarach objętych subwencjami wyrównawczymi, przeznaczonej na wspólne przedsięwzięcia inwestycyjne dotyczące produkcji paszy, podnoszenia jakości gruntów i unowocześnienia wyposażenia kapitałowego dla wypasu bydła na pastwiskach i terenach wyżynnych;

zważywszy, że na obszarach wrażliwych z punktu widzenia ochrony środowiska i zachowania krajobrazu rolnicy mogą postępować w sposób przynoszący korzyści dla całego społeczeństwa; zważywszy, że podjęcie pewnych działań może zachęcić rolników do wprowadzenia lub zachowania tych metod produkcji rolnej, które idą w parze ze zwiększoną koniecznością ochrony i zachowania krajobrazu i jednocześnie przyczyniają się, poprzez przeorientowanie gospodarstw, do osiągnięcia celu polityki rolnej jakim jest przywrócenie równowagi na rynkach pewnych produktów;

zważywszy, że sytuacja na rynku produktów rolnych oraz wynikające z niej ograniczenia procesu dostosowania struktury gospodarstw wymagają, aby działania w rolnictwie były uzupełnione specjalnymi działaniami w leśnictwie mającymi na celu pomoc tym gospodarstwom, takimi jak zalesianie gruntów rolniczych i poprawa wykorzystania obszarów leśnych;

zważywszy, że przyznawanie rocznej premii za każdy zalesiony hektar, która rekompensować będzie straty w dochodzie spowodowane zalesieniem gruntów rolnych może zachęcić rolników do zalesiania takich gruntów;

zważywszy, że do państw członkowskich powinno należeć określenie warunków, którym odpowiadać ma zalesianie gruntów rolnych; zważywszy, że działania w leśnictwie są zwykle powiązane i mogą sprzyjać:

- ochronie i poprawie stanu gleby, fauny i flory oraz systemu wód powierzchniowych i gruntowych,

- większej produktywności gruntów rolniczych poprzez poprawę warunków naturalnych produkcji rolnej oraz lepszemu wykorzystaniu

rolniczej siły roboczej;

zważywszy, że ewolucja i specjalizacja rolnictwa wymagają istotnej poprawy poziomu szkolenia ogólnego, technicznego i ekonomicznego obecnej ludności rolniczej, w szczególności w zakresie nowych kierunków zarządzania, produkcji lub marketingu, jak również dla młodych ludzi którzy przejęli lub wkrótce obejmą gospodarstwa;

zważywszy, że niedostatek środków na szkolnictwo zawodowe i doszkalanie, a w szczególności na szkolenie kierowników lub menedżerów spółdzielni i grup rolników, hamuje dostosowania struktury rolnej w wielu regionach;

zważywszy, że zgodnie z zasadami reformy funduszy strukturalnych, w szczególności z art. 5 i 11 rozporządzenia (EWG) numer 2052/88, EAGGF współfinansuje narodowe programy pomocy, pokrywając koszty poniesione przez państwa członkowskie; zważywszy, że stosunek w jakim Wspólnota uczestniczy w finansowaniu może być zróżnicowany w zależności od kryteriów i ograniczeń określonych w art. 13 wzmiankowanego rozporządzenia; zważywszy, że proporcja ta ma zostać określona przez Komisję;

zważywszy, że program wyłączenia gruntów z produkcji, pozostając w zgodzie ze wspólnym celem jakim jest zwiększanie efektywności struktur rolnych, w pierwszym rzędzie ma przyczynić się do odtworzenia

równowagi pomiędzy produkcją a zdolnością rynku do jej wchłonięcia; zważywszy, że zadaniem programu jest uzupełnienie środków przyjętych przez Radę, w ramach organizacji rynków różnych produktów, w celu ustabilizowania tych rynków, zasadne jest uznanie, że program wyłączenia gruntów z produkcji ma być finansowany, w równych częściach przez Sekcję Gwarancji oraz Sekcję Orientacji EAGGF;

zważywszy, jednakże, że mając na celu ułatwienie administracyjnego i finansowego zarządzania programem, w drodze wyjątku, zasady finansowe stosowane w przypadku Sekcji Gwarancji powinny znaleźć zastosowanie w odniesieniu do wydatków finansowanych przez Sekcję Orientacji;

zważywszy, że dla celów administrowania programem państwa członkowskie powinny być uprawnione do określenia dodatkowych warunków odnoszących się do udziału w wykonywaniu przepisów

przewidzianych powyższym rozporządzeniem;

zważywszy, że w celu ułatwienia przemian strukturalnych w rolnictwie na terenie byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej, obejmujących zarówno tworzenie gospodarstw rodzinnych, jak i reorganizację gospodarstw spółdzielczych, muszą zostać podjęte postanowienia pozwalające na tymczasowe dopasowanie do zasad przyspieszenia zmian strukturalnych w kontekście reformy wspólnej polityki rolnej;

UCHWAŁIŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

1. Mając na celu przyspieszenie procesów dostosowywania struktur rolnych we Wspólnocie, zgodnie z celem 5 (a) wyznaczonym przez art. 1 rozporządzenia (EWG) numer 2052/88, państwa członkowskie podejmą wspólne działania, w rozumieniu art. 2 ust. 1 rozporządzenia (EWG) numer 4256/88, dla osiągnięcia następujących celów:

(i) rozwinięcie pomocy w odbudowie równowagi pomiędzy wielkością produkcji a pojemnością rynku;

(ii) rozwinięcie pomocy zmierzającej do podnoszenia wydajności gospodarstw przez reorganizację ich struktury i przez promocję dodatkowych form aktywności;

(iii) zachowanie zdolnej do rozwoju społeczności rolniczej, a także taki rozwój społeczny obszarów wiejskich, który zapewnić będzie właściwy standard życia rolników, równoważąc przy tym niekorzystne warunki w obszarach górskich oraz w strefach o niekorzystnych warunkach naturalnych;

(iv) ochrona środowiska naturalnego i krajobrazu, włączając w to zachowanie naturalnych zasobów rolniczych w długim horyzoncie czasowym.

2. Zgodnie z art. 5 ust. 2 lit. (b) oraz 11 ust. 4 rozporządzenia (EWG) numer 2052/88, Sekcja Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych, zwanego dalej "Funduszem", podejmując wspólne działania określone w ust. 1, zapewni częściowe finansowanie narodowych programów pomocy zwracając koszty, na zasadach określonych w rozdziale

X poniesione przez państwa członkowskie na następujące wydatki:

(a) programy zachęcające do konwersji i ekstensyfikacji produkcji;

(b) działania związane z inwestycjami w gospodarstwach rolnych, w szczególności z tymi, które zmierzają do ograniczenia kosztów produkcji, do poprawy warunków życia i pracy rolników, do propagowania większego zróżnicowania ich działalności, włączając w to marketing produktów rolnych w ramach gospodarstw oraz do zachowania i podnoszenia wartości środowiska przyrodniczego;

(c) działania ułatwiające start zawodowy młodym rolnikom;

(d) działania wspierające mające na celu pomoc dla gospodarstw rolnych, takie jak wprowadzenie rachunkowości oraz tworzenie i funkcjonowanie grup, służb i innych udogodnień na rzecz niektórych gospodarstw;

(e) działania na rzecz ochrony dochodów rolników, oraz działania pozwalające na zachowanie zdolności do rozwoju społeczności rolniczych w obszarach górskich oraz w strefach o niekorzystnych warunkach naturalnych, przy użyciu środków pomocy rolnej pozwalającej na zrównoważenie niekorzystnych czynników przyrodniczych;

(f) działania na rzecz ochrony środowiska i zachowania krajobrazu przez propagowanie właściwych metod uprawy;

(g) działania w dziedzinie leśnictwa wspierające gospodarstwa rolne; (h) programy szkoleń zawodowych w nawiązaniu do działań określonych w punktach (a) do (d).

Zgodnie z przepisami rozdziału X Sekcja Gwarancji i Sekcja Orientacji Funduszu będą w równym stopniu uczestniczyć, zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1, w działaniach na rzecz programów zachęcających do wyłączenia z produkcji gruntów ornych. W przypadku części wydatków pokrywanych przez Sekcję Orientacji stosować się będzie, w drodze wyjątku, zasady finansowania takie same jak w przypadku Sekcji Gwarancji.

Rozdział I

Wyłączanie gruntów ornych z produkcji

Artykuł 2

1. Państwa członkowskie wprowadzą program pomocy, którego celem będzie zachęcanie do wyłączania gruntów ornych z produkcji.

2. Pomoc na rzecz wyłączania z produkcji może być przeznaczona dla wszystkich gruntów ornych, niezależnie od rodzaju upraw, pod warunkiem, że grunty były uprawiane przez odpowiedni okres odniesienia, który zostanie określony. Grunty zajęte pod uprawę pól nie objętych organizacją wspólnego rynku wyłącza się z powyższego programu.

3. Grunty orne wyłączone z produkcji muszą stanowić co najmniej 20% gruntów ornych, o których mowa w ust. 2, danego gospodarstwa. Przez okres pięciu lat, z możliwością wygaśnięcia zobowiązania po upływie trzech lat, grunty muszą być wyłączone spod uprawy, to znaczy:

- pozostawać w stałym lub wymiennym odłogu,
 - zostać zalesione, lub
- być użytkowane na cele nierolnicze.

Państwa członkowskie zastosują niezbędne środki do utrzymania gruntów w dobrych warunkach rolniczych. Środki te mogą obejmować zobowiązanie rolnika do zapewnienia, że grunt wyłączony z produkcji jest utrzymywany z poszanowaniem środowiska i zasobów naturalnych.

Państwa członkowskie mogą, na całości lub części swego terytorium, wyrazić zgodę na wykorzystanie gruntów ornych wyłączonych z produkcji na następujące cele:

- (a) jako pastwiska dla ekstensywnej hodowli zwierząt,
- (b) pod uprawę soczewicy, grochu włoskiego i wyki.

Możliwość udzielenia przez państwa członkowskie zgody przewidzianej w ust. 3 będzie ograniczona do trzech lat począwszy od dnia 30 kwietnia 1988 r. Do tego czasu Komisja przekaże do Rady raport dotyczący efektów powstałych w wyniku wyrażenia zgody przez państwa członkowskie na wykorzystanie gruntów ornych wyłączonych z produkcji.

4. Państwa członkowskie mogą rozwijać specjalne programy pomocy na rzecz wykorzystania gruntów ornych do celów innych niż produkcja żywności, to znaczy wytwarzania w obrębie Wspólnoty produktów nie przeznaczonych do spożycia przez ludzi lub zwierzęta. Do korzystania z powyższego programu pomocy upoważnieni będą:

- odbiorcy uczestniczący w programie określonym w ust. 1 pod warunkiem, że grunty wyłączone z produkcji stanowią co najmniej 30% gruntów ornych rozpatrywanego gospodarstwa,

- grunty orne wyłączone z produkcji, do 50% wyłączonego obszaru, pod warunkiem, że zostanie on przeznaczony pod uprawę zbóż, a całość uzyskiwanych z tego obszaru produktów zbożowych przeznaczana jest na cele inne niż żywnościowe.

Producenci nie mogą ubiegać się o pomoc specjalną jeżeli nie przedstawią umowy zawartej z przedsiębiorstwem przetwórczym, gwarantującej wykorzystanie rozpatrywanych produktów na cele nieżywnościowe, w obrębie Wspólnoty.

W przypadku, gdy grupa rolników zobowiąże się w drodze kontraktu zaopatrywać jedno przedsiębiorstwo przetwórcze, i pod warunkiem, że grunty orne wyłączone z produkcji stanowią co najmniej 40% całkowitej powierzchni gruntów ornych i wspólnie spełniają wymagania określone w drugim akapicie, ust. 2, to w przypadku dodatkowych 20 lub więcej procent powierzchni, w porównaniu z wartościami minimalnymi określonymi w pierwszym akapicie, ust. 3 postawione wymogi mogą być spełnione w sposób grupowy, a nie koniecznie przez poszczególne gospodarstwa.

Umowy powiernicze, które upoważniają do zwrotu kosztów produkcji określonej w art. 11 lit. (a) rozporządzenia (EWG) numer 2727/75 lub pomocy określonej przez art. 11 lit (b) tegoż rozporządzenia nie kwalifikują się do pomocy specjalnej.

Pomoc specjalna będzie wypłacana przez okres umowy zawieranej na nie więcej niż 5 lat, począwszy od pierwszej ustalonej kontraktem dostawy produktów do przetwórcy.

Po upływie pierwszego roku od uruchomienia programu przez państwa członkowskie Komisja przekaże sprawozdanie do Parlamentu Europejskiego i do Rady. W tym okresie, jeżeli uznane to zostanie za konieczne, Komisja

przedstawi propozycję w sprawie modyfikacji programu w celu zwiększenia jego efektywności, biorąc pod uwagę reakcje ze strony rolników i przedsiębiorstw przetwórczych, ekonomiczne efekty programu i jego oddziaływanie na środowisko naturalne, potencjalne trudności z nadzorem, w szczególności w odniesieniu do produktów ubocznych, a także inne stosowne aspekty. W tym samym okresie Komisja, na podstawie rezultatów projektów demonstracyjnych oceni możliwość rozszerzenia programu i objęcia nim produktów innych niż zboża.

5. Państwa członkowskie określają:

(a) wysokość pomocy przypadającą na hektar gruntów wyłączonych z produkcji, biorąc za podstawę stratę dochodu wynikłą z powodu wyłączenia gruntów z produkcji, zapewniając jednocześnie, z jednej strony, wysokość pomocy na poziomie dostatecznym dla zagwarantowania jej efektywności, z drugiej zaś strony, dbając by nie była ona nadmierna. Państwa członkowskie określą również sposób w jaki dokonywana będzie wypłata pomocy. Maksymalna stawka pomocy ustalona zostanie na

wysokości 606 ECU na hektar rocznie, minimalna stawka pomocy ustalona zostanie na wysokości 100 ECU na hektar rocznie. Komisja może, w wyjątkowych przypadkach, zgodnie z procedurą ustaloną w art. 30, ustalić maksymalną stawkę na wysokości 700 ECU na hektar rocznie.

W przypadku wydania zgody przewidzianej w ust. 3 akapit 3 wysokość pomocy zostanie dostosowana tak, by uwzględnić ograniczenie w stracie dochodu.

Wysokość na hektar pomocy specjalnej określonej w ust. 4 będzie wyznaczana zgodnie z kryteriami przedstawionymi w ust. 1. Maksymalna stawka będzie ustalana na poziomie 70% pomocy określonej w ust. 1. W przypadku omawianych obszarów pomoc specjalna udzielana będzie w miejsce pomocy z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji;

(b) okres odniesienia, o którym mowa w ust. 2;

(c) zobowiązanie, które przyjąć musi odbiorca pomocy, w szczególności w celu potwierdzenia, że w obrębie całego gospodarstwa powierzchnia uprawiana została w rzeczywistości ograniczona.

6. Wytwórcy, którzy ze względu na wyłączenie gruntów z produkcji otrzymują pomoc w rozumieniu niniejszego rozdziału nie mogą otrzymać

pomocy w rozumieniu rozdziałów II lub III dla tych samych gruntów.

7. Wytwórcy, którzy wyłączą z produkcji co najmniej 30% swoich gruntów ornych będą zwolnieni, w wymiarze 20 t, z opłaty współodpowiedzialności określonej w art. 4 rozporządzenia (EWG) numer 2727/75 i z dodatkowej opłaty współodpowiedzialności określonej w art. 4 b (2) rozporządzenia (EWG) numer 2121/15.

Zarówno pojedynczy rolnicy, jak i grupy rolników, spełniający wymagania upoważniające do pomocy specjalnej określonej w ust. 4 wyłączający co najmniej 40% gruntów ornych z produkcji będą korzystać ze zwolnienia z opłat współodpowiedzialności w odniesieniu do całkowitej masy zbóż dostarczonych do przedsiębiorstw przetwórczych. Powyższe zwolnienie nie wyklucza możliwości skorzystania ze zwolnienia określonego w pierwszym akapicie. Szczegółowe zasady ubiegania się o powyższe zwolnienie zostaną przyjęte zgodnie z procedurą określoną przez art. 4 i 4 b rozporządzenia (EWG) numer 2727/75.

8. Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną przez art. 30, przyjmie szczegółowe zasady stosowania postanowień tego rozdziału, określając w szczególności:

- minimalną powierzchnię gruntów ornych wyłączanych z produkcji,
- w przypadku wyrażenia zgody przewidzianej przez ust. 3 akapit 3, maksymalną dopuszczalną wielkość stada na hektar pastwiska oraz współczynnik o który zmniejszona zostanie wielkość pomocy, zgodnie z ust. 5 lit. (a), akapit 2,
- kryteria, które spełniać muszą państwa członkowskie, przy ustalaniu stawek pomocy,
- kryteria, którym odpowiadać będą odbiorcy pomocy, oraz kryteria służące ustaleniu okresu odniesienia, o którym mowa jest w ust. 2,
- szczegółowe zasady przyznawania pomocy specjalnej określonej przez ust. 4, w tym w szczególności zasady dotyczące wyłączania pewnych sposobów użytkowania, ograniczeń nałożonych w odniesieniu do produktów ubocznych, wyznaczenia górnych i dolnych granic powierzchni obszarów, które mogą ubiegać się o pomoc, kontraktów na dostawy, nadzoru, włączając w to, tam gdzie może to być stosowne, kontrole działalności przetwórczej oraz kary nakładane w przypadku nie wywiązywania się ze zobowiązań.

Rozdział II

Ekstensyfikacja produkcji

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie wprowadzą program pomocy w celu propagowania ekstensyfikacji produkcji w dziedzinach, w których występują nadwyżki produkcji. Za nadwyżki uznane będą towary, dla których, w sposób ciągły, na poziomie Wspólnoty, nie można znaleźć zbytu bez ich subsydiowania.

2. Ekstensyfikacja będzie rozumiana jako ograniczenie, o co najmniej 20% na okres co najmniej pięciu lat wielkości produkcji omawianych towarów, bez zwiększenia wytwarzania innych produktów stanowiących nadwyżki. Wzrost taki będzie jednakże dopuszczalny w stosunku odpowiadającym wzrostowi wykorzystywanej rolniczo powierzchni gospodarstwa.

3. Państwa członkowskie określą:

(a) warunki, na podstawie których udzielana będzie pomoc, włączając w to warunki dotyczące ograniczania produkcji różnych towarów. W przypadku wołowiny i cielęciny może zostać postanowione, że w celu osiągnięcia ograniczenia produkcji, o której mowa w ust. 2, pogłowie bydła musi zostać ograniczone co najmniej o 20%. W przypadku wina, może zostać ustanowione, że zbiór z hektara musi zostać ograniczony co najmniej o 20%,

(b) wielkość pomocy, na podstawie zobowiązań podjętych przez odbiorców pomocy, przy uwzględnieniu strat poniesionych w dochodzie i sposobu, w jaki pomoc ta ma być wypłacana,

(c) okres odniesienia dla rozpatrywanych produktów, dla celów wyliczenia stopnia redukcji,

(d) zobowiązania, które podjąć musi odbiorca pomocy, służące w szczególności potwierdzeniu faktu, iż produkcja została w rzeczywistości ograniczona.

4. W przypadku stosowania programu na potrzeby sektora mleczarskiego,

stopień ograniczenia produkcji będzie obliczany na podstawie wielkości odniesienia określonej przez Rozporządzenie Rady (EWG) numer 804/68, z dnia 27 czerwca 1986 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku mleka i produktów mleczarskich (*) zmienionego przez rozporządzenie (EWG) numer 3641/90 (**). Wielkości odniesienia zniesione z tytułu niniejszego ustępu nie mogą być powtórnie wykorzystywane lub przesuwane w okresie zawieszenia. Należność z tytułu rekompensaty wypłacanej na mocy Rozporządzenia Rady (EWG) numer 775/87 z dnia 16 marca 1987 r. czasowo zawieszającego wielkość odniesienia, o której mowa w art. 5 C (L) rozporządzenia (EWG) numer 8041/68 (***) będzie potrącona z należnej pomocy.

(*) Dz. Urz. Nr L 148, 28.6.1968, s. 13.

(**) Dz. Urz. Nr L 362, 27.12.1990, s. 5.

(***) Dz. Urz. Nr L 78, 20.3.1987, s. 5.

5. Wytwórcy otrzymujący pomoc w rozumieniu postanowień niniejszego rozdziału nie są uprawnieni do otrzymywania pomocy określonej w rozdziałach I i III na rzecz gruntów objętych ekstensyfikacją produkcji.

6. Komisja postępując zgodnie z procedurą określoną przez art. 30 przyjmie szczegółowe zasady określające sposób wprowadzania w życie postanowień niniejszego rozdziału, określając w szczególności maksymalne roczne stawki pomocy przysługujące w ramach funduszu.

Rozdział III

Konwersja produkcji

Artykuł 4

1. Państwa członkowskie wprowadzą program pomocy, którego celem będzie zachęcanie do konwersji produkcji w kierunku produktów nie stanowiących nadwyżek.

2. Rada, rozpatrując w trybie większości kwalifikowanej propozycję Komisji, ustali listę produktów, których wytwarzanie może być objęte programem oraz ustali warunki i procedurę przyznawania pomocy.

3. Wytwórcy otrzymujący pomoc w rozumieniu postanowień niniejszego rozdziału nie są uprawnieni do otrzymywania pomocy określonej w rozdziałach I i II na rzecz omawianych gruntów.

4. Komisja postępując zgodnie z procedurą określoną w art. 30 przyjmie szczegółowe zasady określające sposób wprowadzenia w życie postanowień niniejszego rozdziału.

Rozdział IV

System pomocy na rzecz inwestycji w gospodarstwach rolnych

Artykuł 5

1. W celu przyczynienia się do podniesienia dochodów rolniczych i poprawy warunków życia, pracy i produkcji w gospodarstwach rolnych, państwa członkowskie wprowadzą, stosownie do wspólnych działań o których mowa w art. 1, system pomocy inwestycyjnej dla gospodarstw rolnych, w których rolnik:

pracę w rolnictwie wykonuje jako swoje główne zajęcie, Państwa członkowskie mogą jednakże objąć programem, o którym

mowa w art. 5 do 9 również tych rolników, dla których działalność rolnicza nie stanowi podstawowego źródła utrzymania, a którzy osiągają co najmniej 50% swoich całkowitych dochodów z rolnictwa, leśnictwa, turystyki, rzemiosła lub działalności na rzecz zachowania krajobrazu, która upoważnia do pomocy publicznej, a prowadzone są w ramach gospodarstwa, pod warunkiem, że część dochodu uzyskiwana w drodze działalności rolniczej stanowi nie mniej niż 25% całkowitego dochodu rolnika, a działalność prowadzona poza gospodarstwem nie zajmuje więcej niż połowę całkowitego czasu pracy rolnika;

(b) posiada odpowiednie kwalifikacje i przygotowanie zawodowe;

(c) dostarczył plan istotnej modernizacji swojego gospodarstwa. Plan taki musi wykazać w drodze szczegółowych obliczeń, iż inwestycje są uzasadnione z punktu widzenia gospodarstwa i jego sytuacji ekonomicznej oraz, że jego realizacja przyczyni się do trwałej i znacznej poprawy jego

sytuacji, w szczególności w zakresie dochodu w przeliczeniu na jednostkę pracy ludzkiej (jpl) w gospodarstwie lub wykaże, że inwestycja jest niezbędna dla utrzymania obecnego poziomu dochodu na jpl.

(d) zobowiązał się prowadzić uproszczoną rachunkowość obejmującą co najmniej:

- zapis dochodów i wydatków gospodarstwa, poparty dokumentami,
- sporządzenie rocznego bilansu aktywów i pasywów gospodarstwa.

Jednakże, na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych

określonych zgodnie z art. 2 i 3 dyrektywy 72/268/EWG, Hiszpania, Grecja i Włochy w odniesieniu do Mezzogiorno wraz z wyspami, oraz Portugalia w odniesieniu do całego obszaru będą upoważnione do przyjmowania planów modernizacji gospodarstw przedłożonych do 31 grudnia 1991 r. przez gospodarstwa nie spełniające warunków ustanowionych w niniejszym punkcie, pod warunkiem, że dane gospodarstwo nie wymaga więcej pracy niż wynosi równoważnik 1 jpl oraz, że wartość planowanych inwestycji nie przekracza 25 tys. ECU.

2. System pomocy, o którym mowa w ust. 1 ogranicza się do gospodarstw rolnych:

- w których dochód z pracy na 1 jpl jest niższy od dochodu zalecanego o którym mowa w ust. 3,
- w których plany modernizacji, o których mowa w ust. 1 lit. (c), nie zapewniają dochodu z pracy przekraczającego 120% wysokości takiego dochodu zalecanego.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć system pomocy, o którym mowa w ust. 1 do tych gospodarstw rolnych, które mają charakter rodzinny.

3. Państwa członkowskie ustalą wysokość dochodu zalecanego, o którym mowa w ust. 2, na poziomie nie przekraczającym przeciętnej pracy brutto pracowników nierolniczych w danym regionie,

4. Plan modernizacji, o którym mowa w ust. 1 powinien zawierać co najmniej:

- opis sytuacji wyjściowej,
- opis sytuacji po wdrożeniu planu, sporządzony na podstawie szacunkowego budżetu,
- wskazanie działań, w szczególności planowanych inwestycji.

5. Państwa członkowskie określają, dla celów niniejszego rozporządzenia, rozumienie pojęcia "rolnika wykonującego pracę w rolnictwie jako swoje główne zajęcie".

Definicja ta, w przypadku osoby fizycznej, powinna zawierać co najmniej warunek, że udział dochodu uzyskiwanego z gospodarstwa rolnego wynosi 50 lub więcej procent całkowitego dochodu rolnika oraz że czas poświęcony na pracę nie związaną z gospodarstwem stanowi mniej niż połowę ogólnego czasu pracy rolnika.

Na podstawie kryteriów, o których mowa w poprzednim akapicie, państwa członkowskie określają znaczenie tego pojęcia w odniesieniu do osób innych niż osoby fizyczne.

6. Ponadto, państwa członkowskie ustalą kryteria oceny kwalifikacji i przygotowania zawodowego rolników, poprzez zalecenie uzyskania standardowego wykształcenia rolniczego i/lub minimalnego stażu pracy w rolnictwie.

Artykuł 6

1. System pomocy o którym mowa w art. 5, może być stosowany w odniesieniu do inwestycji związanych z:

- poprawą jakości i konwersją produkcji zgodnie z wymogami rynku,
- dywersyfikacją działalności gospodarstwa, w szczególności przez wprowadzenie turystyki, rzemiosła oraz wytwórczości i sprzedaży produktów gospodarskich,
- adaptacją gospodarstwa w celu obniżki kosztów produkcji i oszczędności energii,
- poprawą warunków życia i pracy,
- poprawą warunków sanitarnych w działalności hodowlanej, oraz osiągnięciem zgodności ze wspólnotowymi standardami w dziedzinie praw zwierząt, lub, gdy jest to niemożliwe, ze standardami krajowymi, dopóki uregulowania wspólnotowe nie zostaną przyjęte,
- ochroną i poprawą stanu środowiska naturalnego.

2. Pomoc inwestycyjna, o której mowa w ust. 1 może być nie przyznana lub zmniejszona, jeżeli w efekcie określonych inwestycji w gospodarstwie

następuje wzrost produkcji artykułów, na które nie można znaleźć normalnego zbytu na rynku.

Rada działając kwalifikowaną większością głosów na wniosek Komisji podejmie niezbędne kroki i określi produkty objęte rozumieniem powyższego akapitu.

3. Z wyjątkiem sytuacji, w których dalsze decyzje podejmowane stosownie do ust. 2 stanowią inaczej, pomoc przewidziana w ust. 1 nie może być przyznawana w odniesieniu do inwestycji dotyczących produkcji mleka, których efektem jest przekroczenie ilości zalecanych, określonych zgodnie z zasadami opłat dodatkowych na mleko i produkty mleczarskie, chyba że dodatkowe ilości zalecane zostały przyznane uprzednio jak przewidziano w art. 4 ust. 1 lit. c Rozporządzenia Rady (EWG) numer 857 z dnia 31 marca 1984 r. przyjmującego ogólne zasady stosowania opłat, o których mowa w art. 5 lit. c rozporządzenia (EWG) numer 804/68 w sektorze mleka i produktów mleczarskich (12), zmienionego rozporządzeniem (EWG) numer 1630/91 (13) lub osiągnięte poprzez transfer zgodnie z art. 7 ust. 1 wymienionego rozporządzenia.

W takich przypadkach przyznanie pomocy odbywa się pod warunkiem, że dana inwestycja nie służy wzrostowi liczby krów dojnych do poziomu wyższego niż 40 sztuk na 1 jpl lub 60 sztuk na 1 gospodarstwo, albo -w przypadku gospodarstw mających ponad 1,5 jpl - nie służy wzrostowi liczby krów dojnych o więcej niż 15%.

Na wniosek Komisji Rada uchwali, nie później niż w ciągu sześciu miesięcy po wygaśnięciu Rozporządzenia (EWG) Nr 857 /84, warunki jakim ma odpowiadać udzielanie pomocy na inwestycje we wzrost produkcji mleka po wygaśnięciu wymienionego Rozporządzenia.

4. Z wyjątkiem sytuacji, w których dalsze decyzje podejmowane stosownie do ust. 2 stanowią inaczej, pomoc przewidziana w ust. 1 przyznawana dla sektora produkcji trzody chlewnej, prowadząca do wzrostu zdolności wytwórczych będzie - w odniesieniu do wniosków złożonych przed 1 stycznia 1987 r. - ograniczona do inwestycji służących osiągnięciu 500 stanowisk dla tuczników na 1 gospodarstwo oraz - w odniesieniu do wniosków złożonych między 1 stycznia 1987 r a 31 marca 1988 r. - do inwestycji służących osiągnięciu 400 stanowisk.

W odniesieniu do wniosków złożonych po 31 marca 1988 r. a przed 1 stycznia 1991 r. maksymalna liczba stanowisk jaka może być osiągnięta i uprawniać do korzystania z pomocy, o której mowa w ust. 1, wynosić będzie 300 stanowisk na gospodarstwo. Dodatkowo, przyznanie pomocy może zostać obłożone warunkiem, że całkowita liczba stanowisk, po realizacji inwestycji, nie przekroczy 800 stanowisk na gospodarstwo.

Miejsce wymagane dla jednej maciory uważa się za równorzędne miejscu dla 6,5 tuczników.

Rada, działając kwalifikowaną większością głosów, na wniosek Komisji, ustali do dnia 31 grudnia 1990 r. tryb postępowania z wnioskami złożonymi po 1 stycznia 1991 r.

Jeśli Rada nie podejmie decyzji w tym terminie przyznawanie pomocy inwestycyjnej przyczyniającej się do wzrostu zdolności wytwórczych w sektorze trzody chlewnej zostanie zawieszona.

Ponadto, tam, gdzie plan modernizacji przewiduje inwestycje w sektorze produkcji trzody chlewnej, przyznanie pomocy w odniesieniu do takich inwestycji będzie odbywać się pod warunkiem, że w wyniku realizacji tego planu co najmniej 35% paszy konsumowanej przez trzodę chlewną może być wytwarzane w danym gospodarstwie.

5. Z wyjątkiem sytuacji, w których dalsze decyzje podejmowane stosownie do ust. 2 stanowią inaczej, pomoc przewidziana w ust. 1 i przeznaczona na inwestycje w sektorze wołowiny, inne niż związane z ochroną środowiska, będzie ograniczona do tych przedsięwzięć, w których wskaźnik obsady bydła, po zrealizowaniu projektu nie przekracza trzech przeliczeniowych jednostek trzody (pjt) na hektar całkowitej powierzchni furazowej wykorzystywanej do wykarmienia bydła; tablica przeliczeniowa jednostek trzody przedstawiona jest w załączniku 1.

Jednakże, do 31 grudnia 1991 r., granica 3 pjt nie będzie stosowana w przypadkach, w których dowiedziono, że wniosek nie spowoduje wzrostu zdolności produkcyjnych. W terminie do 31 grudnia 1991 r. Komisja zbada stosowanie tego postanowienia i przedłoży Radzie stosowny raport.

6. Pomoc inwestycyjna, o której mowa w ust. 1, nie może być przyznawana dla sektora drobiowo-jajczarskiego.

Artykuł 7

1. System pomocy na inwestycje, o których mowa w art. 6 ust. 1, obejmuje pomoc w formie subwencji kapitałowej lub jej odpowiednika w subwencjach zmniejszających stopę oprocentowania lub odroczeniu spłat, albo ich kombinacji, w odniesieniu do inwestycji niezbędnych do realizacji planu modernizacji, z wyjątkiem wydatków poniesionych na zakup:

- ziemi,
- inwentarza żywego w postaci trzody chlewnej, drobiu i cieląt rzeźnych.

W odniesieniu do zakupu inwentarza żywego, systemem może zostać objęty tylko pierwszy zakup przewidziany w planie modernizacji.

System pomocy może także obejmować gwarancje udzielonych pożyczek i ich oprocentowania, jeżeli złożone zabezpieczenie lub osobiste gwarancje są niewystarczające.

2. Subwencje kapitałowe przewidziane w ust. 1 mogą dotyczyć inwestycji o całkowitej wartości 60 143 ECU na 1 jpl lub 121 486 ECU na 1 gospodarstwo. Państwa członkowskie mogą ustalić te limity na niższym poziomie.

Wartość pomocy przewidzianej w ustępie 1 nie może przewyższać:

(a) w przypadku obszarów, o których mowa w art. 2 i 3 dyrektywy 75/268/EWG:

- 45% dla inwestycji w środki trwałe,
- 30% dla innych rodzajów inwestycji;

(b) w przypadku innych obszarów:

- 35% dla inwestycji w środki trwałe,
- 20% dla innych rodzajów inwestycji.

W przypadkach, w których pomoc nie jest przyznawana w postaci subwencji kapitałowej, państwa członkowskie będą corocznie sporządzać tabelę ukazującą wartość pomocy, wyrażoną jako procentową część sumy inwestycji, biorąc pod uwagę średni roczny koszt kredytów nie-subsydiowanych, wartość subsydiowanych odsetek, warunki kredytów, odłożenie spłat i inne czynniki stosowane do wyrażania pomocy w równoważny sposób.

Rada, działając większością kwalifikowaną na wniosek Komisji może

upoważnić państwo członkowskie, na czas określony, do przyznawania pomocy w wysokości przekraczającej poziom określony w poprzednim akapicie, jeżeli takie działanie jest usprawiedliwione sytuacją na rynku kapitałowym tego państwa członkowskiego.

Niemniej jednak do dnia 31 listopada 1991 r., maksymalna wartość pomocy, o której mowa w drugim akapicie, może zostać zwiększona o 10% ogólnej sumy inwestycji w Hiszpanii, Grecji, Irlandii, Włoszech i Portugalii na inwestycje wymienione w planach modernizacji złożonych po tej dacie.

Artykuł 8

Państwo członkowskie może przyznać pomoc, o której mowa w art. 7, rolnikom, którzy, po realizacji planu modernizacji, nadal spełniają wymogi zawarte w art. 5 ust. 1, pod warunkiem spełnienia wymogów zawartych w art. 6. Niemniej jednak, liczba planów, jakie mogą być przyjęte od jednego beneficjenta jest ograniczona do dwóch w ciągu sześciu lat, natomiast całkowita wielkość inwestycji, jaka może być rozpatrywana w związku z pokryciem kosztów stosownie do art. 33 będzie ograniczona w tym okresie do 60 743 ECU na 1 jpl i do 121 486 ECU na 1 gospodarstwo.

Artykuł 9

1. Plan modernizacji w rozumieniu art. 5 ust.1 lit. c, może dotyczyć pojedynczego gospodarstwa lub kilku gospodarstw zgrupowanych w celu połączenia całości lub części tych gospodarstw.

2 W przypadku gospodarstw prowadzonych grupowo, plan modernizacji obejmie gospodarstwo prowadzone grupowo oraz wszelkie części gospodarstw, które są nadal prowadzone przez członków grupy.

3. Państwa członkowskie mogą przyznać pomoc, o której mowa w art. 7, gospodarstwom prowadzonym grupowo, jeżeli wszyscy członkowie takich gospodarstw spełniają wymogi określone w art. 5 ust. 1.

4. Z wyjątkiem produkcji rybnej, pułapy ustalone w art. 7 ust. 2 i art. 8 mogą być przemnożone przez liczbę gospodarstw należących do danej grupy. Pułapy ustalone w art. 6 ust 3 i 4, mogą być przemnożone przez liczbę takich

gospodarstw jedynie w przypadku gospodarstwa powstałego w wyniku pełnego połączenia gospodarstw.

Pułapy te nie mogą jednak przekraczać:

- 120 krów,
- trzykrotnej liczby stanowisk dla trzody chlewnej wynikającej z zastosowania art. 6 ust.4,
- nakładów inwestycyjnych o wartości 364 458 ECU, w przeliczeniu na gospodarstwo prowadzone grupowo, włączając wszelkie części gospodarstw, które są nadal prowadzone przez członków grupy.

5 Komisja zgodnie z procedurą określona w art. 30 może upoważnić państwo członkowskie do przyznania pomocy, o której mowa w art. 7, na warunkach wyszczególnionych w powyższym ust. 4, spółdzielniom rolniczym, których jedynym celem działania jest prowadzenie gospodarstwa rolnego. Jednocześnie Komisja określi szczególne warunki przyznawania pomocy dla takich spółdzielni, jak również warunki i limity w jakich może być przekraczana wielkość inwestycji przewidziana w ust. 4.

6. Państwa członkowskie określą warunki jakie powinny być spełnione przez gospodarstwa prowadzone grupowo, a w szczególności:

- ich formę prawną,
- ich minimalny okres funkcjonowania, który nie może być krótszy niż 6 lat,
- sposób zgromadzenia kapitału
- udział członków w zarządzaniu.

Artykuł 10

1. Państwa członkowskie mogą udzielać pomocy na objęcie gospodarstwa rolnikom w wieku poniżej 40 lat, pod warunkiem, że:

- młody rolnik obejmuje gospodarstwo jako jego głowa, to znaczy przyjmuje odpowiedzialność cywilną i podatkową lub współodpowiedzialność, i - w krajach traktujących szczególnie właścicieli gospodarstw utrzymujących się z pracy we własnych gospodarstwach - stosowny status,
- młody rolnik podejmuje pracę w rolnictwie jako swoje podstawowe

zajęcie, lub pracując po objęciu gospodarstwa w niepełnym wymiarze godzin, przechodzi na pracę w rolnictwie traktowaną jako podstawowe zajęcia,

- kwalifikacje zawodowe młodego rolnika są na zadowalającym poziomie w momencie obejmowania gospodarstwa lub w okresie najbliższych dwóch lat po objęciu, oraz

- gospodarstwo wymaga ilości pracy równoważnej co najmniej 1 jpl, która musi być osiągnięta nie później niż w ciągu dwóch lat po objęciu gospodarstwa.

2. Pomoc na objęcie gospodarstwa może składać się z:

(a) pojedynczej premii w maksymalnej dopuszczalnej wysokości 10 000 ECU. Kwota ta może być wypłacana w przeciągu okresu nie przekraczającego pięciu lat. Państwa członkowskie mogą zastępować pomoc na objęcie gospodarstwa odpowiadającą jej subwencją zmniejszającą oprocentowanie;

(b) subwencji zmniejszającej oprocentowanie pożyczek zaciągniętych na pokrycie kosztów wynikających z objęcia gospodarstwa.

Maksymalna stopa subwencji wynosi 5% na okres 15 lat; skapitalizowana wartość tej subwencji nie może przekroczyć 10 000 ECU.

Państwa członkowskie mogą wypłacać, w formie pomocy, ekwiwalent subwencji wynikającej z wysokości i okresów udzielonych pożyczek.

3. Państwa członkowskie określają:

- warunki udzielania pomocy na objęcie gospodarstwa,

- szczególne warunki w przypadku, w którym młody rolnik nie obejmuje gospodarstwa samodzielnie, w szczególności, gdy czyni to jako członek związku lub spółdzielni, której głównym celem jest zarządzanie gospodarstwem rolnym; warunki te muszą być równoważne wobec tych, które znajdują zastosowanie w przypadku samodzielnego obejmowania gospodarstwa,

- zawodowe kwalifikacje rolnicze, które musi posiadać młody rolnik w momencie obejmowania gospodarstwa, lub musi zdobyć w ciągu dwóch lat po jego objęciu, tak by pomoc spełniała kryteria funduszu,

- warunki, które pozwolą określić, że ilość pracy równoważnej co najmniej 1 jpl została osiągnięta w ciągu nie więcej niż dwóch lat od chwili

objęcia gospodarstwa,

- wielkość pomocy na objęcie gospodarstwa.

Artykuł 11

Państwa członkowskie mogą przyznać rolnikom w wieku poniżej 40 lat dodatkową pomoc na inwestycje wykonane zgodnie z planem modernizacji w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c, w wysokości nie większej niż 25% pomocy udzielonej stosownie do art. 7 ust. 2, pod warunkiem, że młody rolnik dostarczy plan modernizacji w ciągu pięciu lat od momentu objęcia gospodarstwa po raz pierwszy oraz posiada kwalifikacje zawodowe o których mowa w art. 10 ust. 1.

Artykuł 12

1. Pomoc na inwestycje w gospodarstwach rolnych spełniających warunki ustanowione w artykułach 5 i 9, która przekracza wielkości określone w art. 7 ust. 2 powiększona, tam, gdzie jest to właściwe, o pomoc o której mowa w art. 11 zostaje niniejszym zakazana, z wyjątkiem pomocy: *na wznoszenie budynków gospodarczych, na przeniesienie budynków gospodarczych, jeżeli wymaga tego interes społeczny,

- na zabiegi podnoszące jakość gruntów,
 - na inwestycje, których celem jest ochrona i poprawa stanu środowiska,
- pod warunkiem, że subwencje takie są przyznawane zgodnie z art. 5 niniejszego rozporządzenia oraz artykułami 92 do 94 Traktatu.

2. Tam, gdzie państwa członkowskie udzielają pomocy na inwestycje w gospodarstwach, które nie spełniają warunków ustanowionych w art. 5, pomoc taka powinna być o co najmniej jedną czwartą niższa niż pomoc udzielana stosownie do art. 7, z wyjątkiem pomocy na:

- oszczędzanie energii,
 - podnoszenie jakości gruntów,
- które mogą osiągnąć kwoty ustalone w art. 7 ust 2.

Subwencje te mogą być przyznawane na okres sześciu lat, na inwestycje o łącznej wartości 60 743 ECU na 1 jpl lub 121 486 ECU na 1 gospodarstwo.

3. W drodze derogacji ust. 2, państwa członkowskie mogą udzielić tymczasowej pomocy na inwestycje w małych gospodarstwach rolnych, które nie spełniają warunków ustanowionych w art. 5 ust. 1.

Ta pomoc tymczasowa może być udzielana jedynie na inwestycje o wartości do 25 252 ECU i nie może być udzielana na warunkach korzystniejszych niż pomoc przewidziana w art. 7, oraz, tam, gdzie jest to właściwe, pomoc przewidziana w art. 11.

4. Pomoc na inwestycje w gospodarstwach jest zakazana, jeżeli takie inwestycje nie spełniają warunków ustanowionych w art. 5 i gdy art. 7 nie zezwala na udzielanie takiej pomocy.

Niemniej, subwencje o których mowa w ust. 2 i 3 mogą być przyznawane:

- na inwestycje w sektorze gęsi i kaczek z przeznaczeniem do produkcji sfluszczonej wątroby,
- na zakup bydła, przeprowadzony zgodnie z art. 7 ust. 1, nawet jeżeli li nie jest to pierwszy zakup.

Ponadto, w odniesieniu do gospodarstw o których mowa w ust. 2 i 3, liczba krów dojnych, o której mowa w art. 6 ust.3 wynosi 40 sztuk na 1 jpl oraz na 1 gospodarstwo.

5. Zakazów i ograniczeń przewidzianych w niniejszym artykule nie stosuje się do:

- subwencji na zakup ziemi,
- subwencjonowanych kredytów operacyjnych, których termin spłaty nie przekracza jednego roku gospodarczego,
- subwencji na zakup samców zarodowych,
- zabezpieczenia udzielonych pożyczek, wraz z oprocentowaniem,
- subwencji na inwestycje w dziedzinie ochrony i poprawy stanu środowiska, pod warunkiem, że nie przyczyniają się one do wzrostu produkcji,
- działań związanych z inwestycjami przyczyniającymi się do poprawy warunków higienicznych lub do uzyskania zgodności z wspólnotowymi standardami w dziedzinie praw zwierząt, tam gdzie są one bardziej rygorystyczne niż standardy Wspólnoty, pod warunkiem, że inwestycje te nie prowadzą do wzrostu produkcji,

- pod warunkiem, że zostały one przyznane zgodnie z artykułami 92 do 94 Traktatu.

Rozdział V

Instrumenty wspierania gospodarstw rolnych

Artykuł 13

1. Państwa członkowskie mogą wdrożyć system mający na celu zachęcanie do wprowadzania rachunkowości w gospodarstwach rolnych.

System ten powinien obejmować udzielanie rolnikom, których głównym zajęciem jest praca w rolnictwie, i którzy złożą wniosek w tej sprawie, pomocy rozłożonej na co najmniej pierwsze cztery lata, w ciągu których w gospodarstwie będzie prowadzona sprawozdawczość finansowa z zarządzania, przez co rozumie się, że rachunki będą prowadzone przez co najmniej cztery lata.

Państwa członkowskie określą wielkość takiej pomocy w zakresie od 700 do 1 050 ECU.

2. Prowadzenie rachunkowości, o którym mowa w ust. 1:

(a) obejmie:

- sporządzanie rocznych bilansów otwarcia i zamknięcia,
- systematyczne i regularne rejestrowanie z skali roku obrachunkowego różnych transakcji gotówkowych lub w naturze dotyczących gospodarstwa;

(b) kończy się wraz z corocznym przedstawieniem:

- opisu podstawowych danych charakteryzujących gospodarstwo, a zwłaszcza wielkości nakładów,

- szczegółowego bilansu (aktywów i pasywów) oraz rachunku handlowego (wydatków i dochodów),

- niezbędnych danych, obejmujących w szczególności wielkość uzyskanego dochodu na 1 jpl oraz dochodu rolnika, niezbędnych w celu oceny efektywności zarządzania gospodarstwem jako całością oraz dochodowości głównych przedsięwzięć gospodarstwa.

3. Tam, gdzie gospodarstwo jest wybierane przez organy powołane przez

państwa członkowskie do gromadzenia danych rachunkowych dla celów informacyjnych i badawczych, w szczególności w ramach sieci danych rachunkowych Wspólnoty, a rolnik otrzymuje pomoc przewidzianą w ust. 1, to powinien on zobowiązać się do udostępniania tym organom, pod warunkiem zachowania anonimowości, danych rachunkowych dotyczących swojego gospodarstwa.

Artykuł 14

Państwa członkowskie mogą, na wniosek, udzielać pomocy uznanym grupom mających na celu:

- świadczenie pomocy wzajemnej między gospodarstwami, włączając w to upowszechnianie nowych technologii i metod ochrony i poprawy stanu środowiska oraz zachowania krajobrazu,
 - wprowadzanie metod rolnictwa alternatywnego,
 - bardziej racjonalne wspólne wykorzystanie sprzętu rolniczego,
 - prowadzenie gospodarstw grupowych,
- a utworzonych po 1 kwietnia 1985 r., jako wkład w ich koszty działania, przez okres nie dłuższy niż pierwsze pięć lat od ich utworzenia.

Państwa członkowskie ustalą wielkość takiej pomocy w zależności od liczby członków i wspólnie prowadzonej działalności, nie wyższą niż 15 044 ECU na 1 uprawnioną grupę.

Ponadto, państwa członkowskie określą formę prawną takich grup i przepisy regulujące zagadnienia współpracy między członkami.

Artykuł 15

1. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, udzielać pomocy na uruchomienie w celu udziału w pokryciu kosztów zarządzania stowarzyszeniami rolniczymi, których celem działania jest świadczenie rolniczych usług zastępczych.

2. Aby kwalifikować się do otrzymania pomocy, o której mowa w ust. 1, rolnicze służby zastępcze powinny być zatwierdzone przez państwa członkowskie i powinny zatrudniać na pełnym etacie co najmniej jednego

pracownika mającego pełne kwalifikacje do wykonywania pracy do której został powołany.

3. Państwa członkowskie ustalą warunki zatwierdzania służb, o których mowa w ust. 1, a w szczególności:

- ich formę prawną,
- przepisy regulujące procedury zarządzania nimi i prowadzenia w nich rachunkowości,
- typ zastąpienia, które może obejmować zastąpienie rolnika, jego współmałżonka lub dorosłego pracownika,
- ich minimalny okres trwania, który nie może być krótszy niż 10 lat,
- minimalną liczbę stowarzyszonych rolników.

4. Państwa członkowskie ustalą wielkość pomocy na uruchomienie, o której mowa w ust. 1 na poziomie nie przekraczającym 12 035 ECU na 1 pracownika służb zastępczych zatrudnionego w pełnym wymiarze przy pracy o której mowa w ust. 2. Kwota ta będzie rozłożona na pierwsze pięć lat zatrudnienia każdego pracownika, Może być ona rozłożona degresywnie poza tym okresem.

Artykuł 16

1. Państwa członkowskie mogą, na wniosek, udzielać pomocy na uruchomienie w celu udziału w pokryciu kosztów zarządzania stowarzyszeniami rolniczymi, których celem działania jest świadczenie usług zarządzania gospodarstwem rolnym.

2. Pomoc, o której mowa w ust. 1, jest przyznawana w związku z pracą personelu odpowiedzialnego za analizę wyników księgowych i innych danych na rzecz rolników.

3. Aby kwalifikować się do otrzymania pomocy, o której mowa w ust. 1, służby zarządzania gospodarstwem rolnym powinny być zatwierdzone przez państwa członkowskie i zatrudniać na pełnym etacie co najmniej jednego członka personelu mającego kwalifikacje do wykonywania pracy, o której mowa w ust. 2.

4. Państwa członkowskie ustalą warunki zatwierdzania służb, o których mowa w ust. 1, a w szczególności:

- ich formę prawną,

- przepisy regulujące sposoby świadczenia usługi zarządzania i prowadzenia rachunkowości,

- ich minimalny okres trwania, który nie może być krótszy niż 10 lat,
- minimalną liczbę stowarzyszonych rolników.

5. Państwa członkowskie ustalą wielkość pomocy na uruchomienie, o której mowa w ust. 1 na poziomie nie przekraczającym 36 105 ECU na 1 członka personelu zatrudnionego w pełnym wymiarze czasu przy pracy o której mowa w ust. 2. Kwota ta będzie rozłożona na pierwsze pięć lat zatrudnienia każdego pracownika, Może być ona rozłożona degresywnie poza tym okresem.

6. Państwa członkowskie mogą zastąpić system pomocy na uruchomienie, o którym mowa w ust. 5, systemem pomocy finansowej na zarządzanie gospodarstwem przeznaczonej dla rolników, których podstawowym zajęciem jest praca w rolnictwie korzystających z usług zarządzania gospodarstwem rolnym, o których mowa w ust. 1.

W takim przypadku, państwa członkowskie ustalą wielkość pomocy na maksymalnym poziomie 501,4 ECU rozłożonej co najmniej na dwa lata.

Rozdział VI

Działania szczególne w celu pomocy dla rolnictwa na ziemiach

górzskich, wyżynnych oraz w strefach o niekorzystnych warunkach

naturalnych

Artykuł 17

1. W regionach znajdujących się na wspólnotowej liście obszarów rolniczych o niekorzystnych warunkach naturalnych w rozumieniu dyrektywy 75/268/EWG, państwa członkowskie mogą przyznawać roczny dodatek wyrównawczy w celu wsparcia działalności rolniczej, wysokość takiego dodatku będzie ustalona w zależności od trwałych niekorzystnych cech naturalnych omówionych w art. 3 wspomnianej Dyrektywy w zakresie i

na warunkach ustalonych w art. art. 18 i 19 niniejszego rozporządzenia.

2. Przyznanie dodatków wyrównawczych, które przekraczają te limity lub nie spełniają warunków określonych w art. art. 18 i 19 jest zakazane na obszarach znajdujących się na liście, o której mowa w ust. 1.

Artykuł 18

1. Tam, gdzie państwa członkowskie przyznają dodatek wyrównawczy, rolnicy mający co najmniej trzy hektary użytków rolnych, którzy zobowiążą się do prowadzenia działalności rolniczej zgodnie z celami art. 1 dyrektywy 75/268/EWG przez co najmniej pięć lat od pierwszej wypłaty dodatku wyrównawczego, będą uprawnieni do otrzymywania takiego dodatku; tam, gdzie rolnik zaprzestaje produkcji, a odnośny obszar pozostaje uprawiany, może on być zwolniony z takiego zobowiązania; rolnik będzie zwolniony z takiego zobowiązania w przypadku działania siły wyższej, na przykład w sytuacji, gdy jego majątek jest nabywany przymusowo lub w interesie społecznym; ponadto, rolnicy otrzymujący emerytury będą zwalniani z tego zobowiązania.

Niemniej jednak, w Mezzogiorno wraz z wyspami, we francuskich departamentach zamorskich i regionach greckich, portugalskich i hiszpańskich, minimalny obszar użytków rolnych na 1 gospodarstwo wynosić będzie dwa hektary.

2. Wydatki dotyczące dodatku wyrównawczego nie podlegają zwrotowi ze środków Funduszu na podstawie art. 31 w sytuacji, gdy rolnik otrzymuje emeryturę.

3. Państwa członkowskie mogą ustalić warunki dodatkowe lub ograniczające w odniesieniu do przyznawania dodatku wyrównawczego, włączając w to warunki, które zachęcać będą do gospodarowania zgodnego z wymogami ochrony środowiska i zachowania krajobrazu.

Artykuł 19

1. Państwa członkowskie ustalą wielkość dodatku wyrównawczego zgodnie z dotkliwością trwałych niekorzystnych warunków naturalnych wpływających na działalność rolniczą i z uwzględnieniem niżej podanych

limitów, chociaż dodatek nie może być niższy niż 20,3 ECU na 1 przeliczeniową jednostkę żywego inwentarza lub, tam, gdzie to jest właściwe, na 1 hektar gruntów, o których mowa w art. 3 dyrektywy 75/268/EWG:

(a) w przypadku produkcji bydła, owiec, kóz i koniowatych, wysokość dodatku jest obliczana w stosunku do liczebności inwentarza. Dodatek nie może przekraczać 102 ECU na 1 jednostkę żywego inwentarza. Łączna wysokość dodatku nie może przekraczać 102 ECU na 1 hektar całkowitej powierzchni pastwisk. W załączniku nr 1 podano tablicę konwersji służącą wyrażaniu sztuk bydła, koniowatych, owiec i kóz w przeliczeniowych jednostkach żywego inwentarza.

Jednakże na obszarach rolniczych o niekorzystnych warunkach przyrodniczych, tam gdzie jest to uzasadnione trwałymi surowymi cechami naturalnymi obszarów wysokość przyznawanego miejscowego dodatku wyrównawczego może być podniesiona do 121,5 ECU na pjt i na hektar.

Dodatki wyrównawcze przyznawane będą w odniesieniu do niecej niż 1,4 pjt na hektar całkowitej powierzchni furazowej gospodarstwa.

Krowy, od których mleko jest przeznaczane na rynek, mogą być brane pod uwagę przy obliczaniu wysokości dodatku wyrównawczego jedynie na obszarach określonych w art. 3 ust. 3 Dyrektywy 75/268/EWG oraz na obszarach określonych w art. 3 ust. 4 i 5 tejże dyrektywy, tam, gdzie mleczarstwo stanowi ważny odcinek działalności rolniczej.

Gdy państwa członkowskie korzystają z tego prawa na ziemiach, o których mowa w art. 3 ust. 4 i 5 wyżej wymienionej Dyrektywy, liczba krów dojnych na 1 uprawionego rolnika, którą należy przyjąć przy obliczaniu wysokości dodatku wyrównawczego nie może przekroczyć 20.

(b) w przypadku produkcji innej niż produkcja bydła, koniowatych, owiec i kóz wysokość dodatku będzie proporcjonalna do powierzchni uprawianych gruntów, pomniejszonej o powierzchnię gruntów wymaganych w celu wyżywienia inwentarza oraz (i) na wszystkich obszarach o niekorzystnych warunkach rolniczych, pomniejszonej o obszary przeznaczone pod uprawę pszenicy:

- z wyjątkiem obszarów przeznaczonych pod uprawę pszenicy twardej, na obszarach, których nie dotyczy Rozporządzenie Rady (EWG) numer

3103/76 z dnia 16 grudnia 1976 w sprawie subwencji na pszenicę % twardą (14), zmienionym rozporządzeniem (EWG) numer 1216/89 (15),

- z wyjątkiem obszarów przeznaczonych pod uprawę pszenicy zwykłej, na obszarach, na których średnie roczne plony tej uprawy nie przekraczają 3,5 tony z hektara;

(ii) na wszystkich obszarach o niekorzystnych warunkach rolniczych, pomniejszonej o obszary plantacji jabłoni, grusz lub brzoskwiń zajmujących więcej niż 0,5 hektara na jedno gospodarstwo;

(iii) na obszarach o niekorzystnych warunkach rolniczych, o których mowa w art. 3, ust. 4 i 5 dyrektywy 75/268/EWG, z wyjątkiem obszarów przeznaczonych na produkcję wina, oprócz tych, w których produkcja nie przekracza 20 hektolitrow na hektar, oraz z wyjątkiem obszarów przeznaczonych na produkcję buraków cukrowych lub upraw wymagających wysokich nakładów. Dodatek ten nie może przekraczać 102 ECU na 1 hektar. Niemniej na obszarach o niekorzystnych warunkach rolniczych, tam gdzie jest to uzasadnione trwałymi niekorzystnymi cechami, całkowita wielkość przyznawanego dodatku może zostać zwiększona do 121,5 ECU na ha.

(c) państwa członkowskie mogą zróżnicować wysokość dodatku wyrównawczego, biorąc za podstawę sytuację ekonomiczną gospodarstwa oraz dochody rolnika kwalifikujące do dodatku wyrównawczego. Wysokość dodatku może być również dostosowana w nawiązaniu do stosowania technik rolniczych zgodnych z wymogami ochrony środowiska i zachowania krajobrazu; korzyści z tego tytułu nie mogą jednakże być łączone z pomocą, o której mowa w art. 21.

2. Państwa członkowskie mogą powstrzymać się od przyznania dodatku wyrównawczego z tytułu niektórych lub wszystkich rodzajów produkcji, które mogą kwalifikować się według ust. 1 lit b.

3. Maksymalna, dopuszczalna przez fundusz, wielkość pomocy będzie ograniczona do równoważnika 120 jednostek, bądź to jednostek żywego inwentarza, bądź jednostek powierzchni (ha); co więcej maksymalna dopuszczalna wielkość pomocy na każdą dodatkową jednostkę powyżej 60 jednostek żywego inwentarza, bądź hektar będzie zmniejszona do połowy maksymalnej wielkości dodatku, o którym mowa w ust. 1.

Artykuł 20

1. Na obszarach, o których mowa w art. 17 ust. 1, państwa członkowskie mogą udzielać pomocy na wspólne przedsięwzięcia inwestycyjne w zakresie produkcji pasz, w tym jej składowania i dystrybucji, modernizacji i wyposażenia pastwisk, które są uprawiane wspólnie, oraz, na obszarach górskich, na wspólne inwestycje w zakresie ujęć wodnych i dróg bocznych w celu szybkiego dostępu do pastwisk, w tym pastwisk górskich i zagród dla zwierząt.

2. Tam, gdzie jest to uzasadnione względami ekonomicznymi, praca o której mowa w ust. 1 może obejmować działania w zakresie lokalnych systemów zaopatrzenia w wodę gospodarstw, uwzględniających wymogi ochrony środowiska, w tym drobne prace irygacyjne, oraz budowy i naprawy zagród niezbędnych przy okresowej wędrowce bydła.

3. Kwota pomocy, o której mowa w ust. 1, dostępna w ramach finansowania z Funduszu, nie może przekraczać 100 293 ECU na 1 wspólny projekt inwestycyjny, 500 ECU na 1 hektar modernizowanego lub wyposażanego pastwiska oraz 501,4 ECU na 1 hektar nawadnianych gruntów.

Rozdział VII

Pomoc na rzecz obszarów szczególnie wrażliwych pod względem ochrony środowiska i zasobów naturalnych oraz pod względem zachowania krajobrazu

Artykuł 21

Aby przyczynić się do wprowadzenia lub dalszego stosowania rolniczych praktyk produkcyjnych zgodnych z wymogami zachowania środowiska i zasobów naturalnych lub z wymogami zachowania krajobrazu, i tym samym przyczynić się do przystosowania i sterowania produkcją w sposób zgodny z

wymogami rynku, a także mając na względzie wynikłe z tego straty w dochodach rolniczych, państwa członkowskie mogą wprowadzić specjalne programy pomocy na obszarach wrażliwych z powyższych względów.

Artykuł 22

Na program pomocy, o którym mowa w art. 21 składać się będzie roczny dodatek na hektar, przyznawany rolnikom w obszarach, o których mowa w art. 21, którzy zobowiążą się, zgodnie ze specjalnym programem dla danego obszaru, do wprowadzenia lub zachowania, przez okres nie krótszy niż pięć lat, praktyk rolniczych zgodnych z wymogami ochrony środowiska i zasobów naturalnych lub z wymogami zachowania krajobrazu.

Artykuł 23

Państwa członkowskie określą obszary, o których mowa w art. 21. W odniesieniu do pożądaných celów określą te praktyki produkcyjne, które zgodne są z wymogami ochrony środowiska i zasobów naturalnych lub z wymogami zachowania krajobrazu. Państwa członkowskie wyznaczą również kryteria i zasady, z którymi zgodne muszą być praktyki produkcyjne, o których mowa w art. 22, w szczególności w odniesieniu do utrzymania lub ograniczenia intensywności rolnictwa i/lub wymaganego zagęszczenia inwentarza. Państwa członkowskie ustalą wysokość i czas przyznawania dodatku, która uzależniona będzie od zobowiązań przyjętych w wyniku przystąpienia rolnika do programu.

Artykuł 24

Maksymalna, dopuszczalna przez Fundusz, wysokość na hektar dodatku, o którym mowa w art. 22 wyniesie 150,4 ECU na hektar objęty zobowiązaniami, o których mowa w art. 22.

Rozdział VIII

Działania leśne w gospodarstwach rolnych

Artykuł 25

1. Państwa członkowskie mogą udzielić pomocy na zalesianie gruntów rolnych rolnikom, w tym rolnikom otrzymującym pomoc przewidzianą w rozdziale I niniejszego rozporządzenia lub pomoc przewidzianą w art. 4 Rozporządzenia Rady (EWG) numer 1096/88 z dnia 25 kwietnia 1988 r. ustanawiającego wspólnotowy program pomocy dla rolników zaprzestających gospodarowania(*), zmienionego rozporządzeniem (EWG) numer 3808/89(**).

(*) Dz. Urz. Nr L 110, 29.4.1988 r., s. 1.

(**) Dz. Urz. Nr L 371, 20.12.1989 4., s. 1.

Pomoc na zalesianie może być przyznana również innym osobom oraz stowarzyszeniom i spółdzielniom leśnym lub innym organizacjom zajmującym się zalesianiem gruntów rolnych.

2. Państwa członkowskie mogą udzielić pomocy rolnikom, spełniającym warunki art. 5 ust. 1 lit. a, na inwestycje leśne, takie jak tworzenie pasów wiatrochronnych, ochronnych pasów przeciwpożarowych, budowa ujęć wodnych i dróg leśnych.

3. Koszt adaptacji maszyn rolniczych do prac leśnych stanowić będzie część inwestycji, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Rzeczywiste wydatki ponoszone przez państwa członkowskie stosownie do ust. 1 i 2 będą kwalifikować się do finansowania ze środków Funduszu w następujących granicach:

- 1 824 ECU na hektar zalesień,
- 702 ECU na hektar urządzanych lasów i tworzonych pasów wiatrochronnych,
- 1404 na hektar odnowień i urządzeń w lasach dębu korkowego,
- 18 053 ECU na 1 km budowanych dróg leśnych.
- 150,4 ECU na 1 hektar gruntów wyposażanych w ochronne pasy przeciwpożarowe i ujęcia wodne,

Na uzasadniony wniosek państwa członkowskiego, o ile istnieją możliwości budżetowe, Komisja może, zgodnie z procedurą określoną w art.

30, zdecydować o podniesieniu maksymalnych wielkości pomocy na zalesianie, urządzenie lasu oraz odnowienia i urządzenie lasów dębu korkowego do wysokości, odpowiednio: 3 000 ECU, 1200 ECU oraz 3 000 ECU.

Artykuł 26

1. Państwa członkowskie mogą przyznać roczny dodatek na hektar zalesień rolnikom, którzy zalesiają grunty rolne, i którzy nie otrzymują dodatku przewidzianego art. 6 rozporządzenia (EWG) numer 1096/88.

2. Maksymalna dopuszczalna wysokość dodatku, o którym mowa w ust. 1 wyniesie 150,4 ECU na hektar zalesionych gruntów rocznie.

Powyższa kwota zostanie ograniczona do 50,5 ECU na hektar jeżeli, i na okres tak długi jak, dany obszar otrzymuje pomoc przewidzianą w rozdziale I.

Dodatek będzie wypłacany przez nie więcej niż 20 lat, począwszy od zalesienia.

3. Państwa członkowskie ustalą wysokość i okres przyznawania rocznego dodatku na podstawie ponoszonych strat w dochodzie oraz gatunków i rodzajów drzew, którymi zalesiono dany obszar.

Artykuł 27

1. Państwa członkowskie ustalą warunki dotyczące zalesiania obszarów rolniczych, w tym w szczególności warunki odnoszące się do położenia i grupowania obszarów, które mogą być zalesiane.

2. Informacja o postanowieniach podjętych w celu wprowadzenia w życie niniejszego rozdziału, zgodnie z art. 29 uwzględni:

- działania podjęte w celu określenia warunków zalesiania,
- działania podjęte w celu oceny i kontroli oddziaływania na środowisko,
- towarzyszące podjęte lub planowane działania,
- Plany lub programy rozwoju leśnictwa, z którymi uzgodnione ma być zalesianie.

Rozdział IX

Dostosowanie szkolenia zawodowego do wymogów nowoczesnego rolnictwa

Artykuł 28

1. Jako że do tej pory w Rozporządzeniu Rady (EWG) numer 4255/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. wprowadzającym w życie rozporządzenie (EWG) numer 2052/88 w odniesieniu do Europejskiego Funduszu Socjalnego (*) brak jest postanowień odnośnie finansowania, państwa członkowskie, w regionach, w których istnieje wyraźna potrzeba oraz duże szanse na skuteczną realizację odpowiednich działań, mogą wprowadzić system specjalnej pomocy na rzecz doskonalenia kwalifikacji rolniczych osób objętych działaniami, o których mowa w art. 3 i 5 do 16 oraz rolników poniżej 40 roku życia. System taki może obejmować:

- kursy instruktażu i szkolenia na poziomie podstawowym i zaawansowanym dla rolników, pomocników rodzinnych i pracowników rolnych, którzy osiągnęli minimalny wiek ukończenia nauki szkolnej, oraz dodatkowe kursy dla takich osób, których celem jest przygotowanie do jakościowych przemian produkcji; stosowanie praktyk produkcyjnych zgodnych z ochroną krajobrazu oraz nabycie umiejętności potrzebnych w gospodarce leśnej,

- kursy instruktażu i szkolenia dla kierowników i zarządców grup producentów i spółdzielni, jeżeli jest to niezbędne w celu doskonalenia organizacji gospodarczej producentów oraz przetwórstwa i marketingu produktów rolnych pochodzących z danego regionu,

- kursy kształcenia niezbędne w celu osiągnięcia poziomu wykształcenia zawodowego, o którym mowa w art. 10, których minimalny okres trwania musi wynosić 150 godzin.

2. System, o którym mowa w ust. 1, powinien obejmować pomoc:

(a) na udział w kursach instruktażu lub szkoleniach,

(b) na organizację i prowadzenie kursów instruktażu i szkoleń.

3. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie na udzielanie pomocy o której mowa w ust. 2 lit (a) i (b) kwalifikują do otrzymania pomocy z Funduszu w nieprzekraczalnej wysokości 7 020 ECU na 1 osobę kończąca kurs instruktażu lub szkolenie. Z kwoty tej 2 057 ECU musi być przeznaczony na dalsze kursy dotyczące przemian produkcji, w nawiązaniu do praktyk produkcyjnych zgodnych z prawidłami ochrony krajobrazu i gospodarki leśnej.

(*) Dz.Urz. Nr L 374, 31.12.1988 r., s. 12

Do działań objętych niniejszym artykułem nie zalicza się kursów instruktażu i szkoleń, które stanowią część normalnych programów lub systemów edukacji rolniczej na poziomie średnim i wyższym.

Rozdział X

Postanowienia ogólne i finansowe

Artykuł 29

1. Państwa członkowskie przekazują do Komisji:

- projekty wszelkich ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych, jakie zamierzają przyjąć stosownie do niniejszego Rozporządzenia, w tym odnoszących się do art. 12,

- teksty jakichkolwiek obowiązujących przepisów, które mogą umożliwić wprowadzenie w życie niniejszego Rozporządzenia.

2. Przekazując, zgodnie z ust. 1, projekty ustaw, rozporządzeń lub przepisów administracyjnych albo teksty obowiązujących przepisów, państwa członkowskie powinny także złożyć memorandum wyjaśniające, ukazujące związek, na szczeblu regionalnym, między określonym działaniem a warunkami ekonomicznymi i strukturalnymi w sektorze rolnictwa.

3. Komisja zbada projekty złożone zgodnie z pierwszym akapitem ust. 1 w celu stwierdzenia czy, z punktu widzenia celów niniejszego Rozporządzenia oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, projekty takie są zgodne z Rozporządzeniem i tym

samym spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 1. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania jakiegokolwiek projektu, Komisja - po konsultacji ze stałym komitetem ds. struktur rolnych i rozwoju terenów wiejskich - wyda opinię na jego temat.

4. Przyjmując jakąkolwiek ustawę, rozporządzenie lub przepis administracyjny, Państwa członkowskie prześlą jej/jego tekst do Komisji.

Artykuł 30

1. W odniesieniu do przepisów zawartych w tekstach przekazanych zgodnie z drugim akapitem art. 29 ust. 1 lub art. 24 ust. 4, Komisja podejmie decyzję, w ciągu dwóch miesięcy od ich przekazania, zgodnie z procedurą określoną w art. 29 rozporządzenia (EWG) numer 4253/88 czy, z punktu widzenia zgodności z celami niniejszego rozporządzenia oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, przepisy takie spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 1.

Artykuł 31

1. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie w związku z działaniami przewidzianymi w art. 3, 4, 6 do 11, 13 do 21, 25, 26 i 28, kwalifikują się do otrzymania pomocy z Funduszu. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie w związku z działaniami przewidzianymi w art. 2 kwalifikują się do otrzymania pomocy z Sekcji Gwarancji i Sekcji Orientacji EAGGF.

2. W przypadku regionów, których dotyczy cel 1, w rozumieniu art. 1 rozporządzenia (EWG) numer 2052/88, Komisja ustali udział wkładu Wspólnoty we współfinansowaniu programów działań, zgodnie z kryteriami i w ramach ograniczeń określonych w art. 13 powyższego rozporządzenia, w trybie przewidzianym w art. 29 rozporządzenia (EWG) numer 4253/88.

Na wniosek państwa członkowskiego ustalona wysokość wkładu może odnosić się do wydatków poniesionych po 1 stycznia 1989 roku.

W przypadku regionów, których nie dotyczy cel 1, udział wkładu Wspólnoty zostanie ustalony przez Komisję zgodnie z tymi samymi warunkami; jednakże Komisja w terminie do 31 grudnia 1992 r. przedstawi Radzie sprawozdanie, wraz z wnioskami dotyczącymi ustalania udziału wkładu Wspólnoty na kolejne lata.

Artykuł 32

1. Działania podejmowane przez państwa członkowskie nie uprawniają do otrzymania pomocy finansowej, chyba że na podstawie art. 30, zostanie wydana pozytywna decyzja w odnośnej sprawie.

2. Wkład finansowy ze strony Wspólnoty może dotyczyć jedynie uprawnionych wydatków powstałych w związku z pomocą przyznawaną na podstawie decyzji podjętych po 31 marca 1985 r.

Artykuł 33

1. Wnioski o zwrot powinny dotyczyć wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w ciągu danego roku kalendarzowego i być składane do Komisji przed 1 lipca roku następnego.

2. Komisja może zezwolić na wypłaty na rachunek.

3. Komisja przyjmie szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu.

Artykuł 34

Państwa członkowskie mogą ustalić dodatkowe warunki w odniesieniu do wdrażania programów pomocowy przewidzianych w niniejszym Rozporządzeniu.

Artykuł 35

1. Z zastrzeżeniem postanowień art. art. 2, 6 do 9, 11, 12 ust. 2, ust. 3, ust. 4 i 17 i art. 13, niniejsze Rozporządzenie nie ogranicza uprawnień państw

członkowskich do podejmowania, w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszego Rozporządzenia, dodatkowych działań pomocowych, na warunkach różniących się od warunków w nim ustalonych, lub takich, których kwota przekracza limity w nim ustalone, pod warunkiem, że działania takie są zgodne z art. art. 92, 93 i 94 Traktatu.

2. Postanowienia wynikające z art. art. 92, 93 i 94 Traktatu, z wyjątkiem art. 92 ust. 2 nie znajdują zastosowania do programów pomocy określonych w art. art. 2, 6 do 9, 11, 12 ust. 2, ust. 3, ust. 4 oraz art. 17.

Artykuł 36

Zgodnie z art. 23 rozporządzenia (EWG) numer 4253/88, państwa członkowskie wprowadzą przepisy umożliwiające efektywny monitoring, uwzględniający kontrolę podstawowych aspektów przedsięwzięć realizowanych przez odbiorców pomocy i odnośnych dokumentów, oraz kontrole na miejscu w celu weryfikacji na ile informacje zawarte we wnioskach odpowiadają rzeczywistości.

O ile będzie to uznane za stosowne Komisja ustali szczegółowe zasady wprowadzania w życie postanowień niniejszego artykułu, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 29 rozporządzenia (EWG) numer 4253/88.

Artykuł 37

1. Na podstawie uzasadnionego wniosku, Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 30, może upoważnić państwo członkowskie do nie stosowania programów pomocy, o których mowa w rozdziałach I, II i III w tych regionach lub obszarach, gdzie, z powodu warunków naturalnych lub groźby wyludnienia produkcja nie powinna być ograniczana. W przypadku Hiszpanii Komisja może również wziąć pod uwagę szczególną sytuację społeczno-ekonomiczną pewnych regionów lub obszarów.

Komisja, działając zgodnie z procedurą określoną w art. 30, przyjmie kryteria służące określeniu regionów lub obszarów, o których mowa w pierwszym akapicie.

2. Portugalia niniejszym zostaje upoważniona do niestosowania

programów, o których mowa w ust. 1 do 31 grudnia 1994 r.

Artykuł 38

1. Poniższe ustalenia specjalne znajdują zastosowanie do obszarów byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej:

(a) ustalenia przewidziane w rozdziale I i II wejdą w życie począwszy od roku finansowego 1991/92.

(b) grunty zajęte pod uprawę ziemniaków mogą kwalifikować się do pomocy z tytułu wyłączenia gruntów z produkcji pomimo art. 2, ust. 2.

(c) w przypadkach, w których powierzchnia gruntów ornych należących do gospodarstwa, włączając w to, o ile jest to stosowne, zgodnie z art. 2, ust. 3, grunty zajęte pod uprawę ziemniaków, przekracza 750 hektarów, warunek wyłączenia z produkcji co najmniej 20% powierzchni gruntów zostaje zastąpiony warunkiem wyłączenia z produkcji co najmniej 150 hektarów.

(d) przy zakładaniu gospodarstw rodzinnych:

- nie znajduje zastosowania warunek zawarty w pierwszym akapicie art. 2, ust. 2.

- Republika Federalna Niemiec może przyznać pomoc, o której mowa w art. 10 i 11 rolnikom poniżej 55 roku życia. Jednakże pomoc przyznana rolnikom powyżej 40 roku życia nie może być finansowana przez Fundusz.

(e) w przypadku pomocy przyznawanej w kontekście tworzenia nowych gospodarstw rodzinnych lub restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych nie znajdują zastosowania warunki, o których mowa w art. 3, ust. 3 i w pierwszym akapicie art. 9, ust 4 jeżeli liczba krów dojnych w nowym lub restrukturyzowanym gospodarstwie nie przekracza uprzedniej liczby krów dojnych w starym gospodarstwie.

W przypadku gdy Rada nie przyjęła, do dnia 31 grudnia 1990 r. ustaleń co do trybu postępowania z wnioskami w sprawie inwestycji w sektorze wieprzowiny złożonymi po 1 stycznia 1991 r., warunki zawarte w art. 6, ust. 4 oraz w drugim akapicie drugiego podpunktu art. 9, ust. 4 odnoszące się do liczby stanowisk trzody chlewnej nie znajdują zastosowania w przypadku pomocy udzielanej na tworzenie nowych gospodarstw rodzinnych lub na restrukturyzację gospodarstw spółdzielczych jeżeli liczba stanowisk trzody

chlewnej nie przekracza uprzedniej liczby stanowisk w starym gospodarstwie.

(f) wielkość inwestycji, o której mowa w pierwszym podpunkcie art. 7, ust. 2 wyniesie 140 000 ECU na 1 jpl i 280 000 ECU na gospodarstwo.

(g) w odniesieniu do restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych art. 9, ust. 5 znajduje zastosowanie również w przypadku stowarzyszeń, które nie przyjęły formy prawnej spółdzielni.

(h) specjalny system pomocy dla gospodarstw położonych na obszarach o niekorzystnych warunkach naturalnych określonych na podstawie kryteriów ustalonych przez Republikę Federalną Niemiec może być stosowany w ciągu 1991 r. W tym okresie postanowienia rozdziału VI nie będą miały zastosowania do obszaru byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej.

Wydatki poniesione w ramach powyższego specjalnego systemu pomocy nie mogą być finansowane przez Fundusz.

2. Postanowienia zawarte w punktach (b) do (g) ust. 1 będą obowiązywać do 31 grudnia 1993 r.

Przed końcem 1992 r. Komisja przekaze do Parlamentu Europejskiego i Rady sprawozdanie na temat wprowadzania w życie i rozwoju działań i środków regionalnych. Biorąc pod uwagę osiągnięte rezultaty i rozwój sytuacji, Komisja może, o ile zajdzie potrzeba, przedstawić wnioski dotyczące zwiększenia efektywności stosowanych środków.

Artykuł 39

Programy, o których mowa w rozdziałach II i VII będą stosowane do 30 czerwca 1990.

Przed upływem tego terminu Komisja przedstawi Radzie sprawozdanie na temat wdrażania w życie programów, wraz z omówieniem tendencji w dziedzinie wydatków.

Rada działając większością kwalifikowaną na wniosek Komisji podejmie przed upływem tego terminu decyzję co do rozszerzenia powyższych programów.

W przypadku niepodjęcia decyzji w tym terminie, okres stosowania

programów wydłuża się o dwa lata.

Artykuł 40

1. Niniejszym uchyla się Rozporządzenie (EWG) numer 797/85 oraz Rozporządzenie (EWG) numer 1760/87.

2. Odniesienia do uchylonych rozporządzeń wciela się do niniejszego rozporządzenia w porządku zgodnym z tablicą korelacji zamieszczoną z załączniku II.

Artykuł 41

Niniejsze Rozporządzenie wchodzi w życie w trzy dni po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Niniejsze Rozporządzenie będzie wiążące w całości i bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, 15 lipca 1991 r.

W imieniu Rady,
przewodniczący P. Bukman

Załącznik I

Tablica konwersji bydła, koniowatych, owiec i kóz na jednostki przeliczeniowe żywego inwentarza, o których mowa w art. 6, ust 5 i art. 19, ust. 1, lit. (a)

byki, krowy, inne bydło starsze niż dwa lata, koniowate starsze niż sześć miesięcy: 1 jednostka;

bydło w wieku 6 miesięcy - 2 lata: 0,6 jednostki;

owce, kozy: 0,15 jednostki

Współczynniki odnoszące się do owiec i kóz stosuje się do maksymalnych i minimalnych kwot pomocy przypadających na jednostkę przeliczeniową żywego inwentarza, określoną zgodnie z art. 6, ust. 5 i art. 19, ust. 1, lit. (a).

Tłumaczyła z jęz. angielskiego: Katarzyna Sobolewska

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE)
nr 3669/93 z dnia 22 grudnia 1993 r. zmieniające Rozporządzenia
(EWG) nr 2328/91, (EWG) nr 866/90, (EWG) nr 1360/78, (EWG) nr
1035/72 oraz (EWG) nr 449/69 w celu przyspieszenia dostosowania
struktur produkcji, przetwarzania i obrotu w ramach reformy
wspólnej polityki rolnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ -

na podstawie Traktatu o utworzeniu Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej, a zwłaszcza jego art. 42 i 43,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając opinię Komitetu Społeczno-Ekonomicznego,

zważywszy, że Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2052/88 z dnia 24 czerwca 1988 w sprawie zadań funduszy strukturalnych i ich efektywności oraz wzajemnej koordynacji ich działalności, a także współpracy z Europejskim Bankiem Inwestycyjnym i innymi instytucjami finansowymi, zostało zmienione przez Rozporządzenie (EWG) nr 2081/93, w szczególności w zakresie podziału funduszy;

zważywszy, że Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. wprowadzające w życie Rozporządzenie (EWG) nr 2052/88, w zakresie Sekcji Orientacji EAGGF, zostało zmienione przez Rozporządzenie (EWG) nr 2085/93, w ten sposób, że niektóre działania są obecnie finansowane ze środków Sekcji Gwarancji EAGGF;

zważywszy, że zgodnie z artykułem 11 lit. a Rozporządzenia (EWG) nr 4256/88 Rada musi, do dnia 31 grudnia 1993 r., podjąć decyzję o zmianie wspólnych zasad finansowania, określonych w Artykule 2 tego Rozporządzenia w taki sposób, by osiągnąć cele przedstawione w Rozporządzeniu (EWG) nr 2052/88 i zgodnie z zasadami zawartymi w Rozporządzeniu (EWG) nr 2052/88 oraz (EWG) nr 4253/88, a także zgodnie z Rozporządzeniem (EWG) nr 4256/88;

zważywszy, że należy podjąć kroki zapewniające, że przewidywane

zasady są zgodne z reformą wspólną polityki rolnej oraz że, w szczególności, nie spowodują one ogólnego wzrostu produkcji w sektorach, w których już istnieją nadwyżki;

zważywszy, że w tym aspekcie, powinna być zmieniona pomoc dla gospodarstw rolnych z Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91, w sprawie odłogowania gruntów ornych i ograniczenia ilości bydła hodowanego w gospodarstwach rolnych;

zważywszy, że przepisy Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91, w sprawie odłogowania gruntów, ekstensyfikacji produkcji, działań w zakresie ochrony środowiska i zalesiania powinny być uchylone, gdyż są one obecnie regulowane przez przepisy w sprawie reformy wspólnej polityki rolnej przyjętej w 1992, bez naruszania przepisów przejściowych dotyczących już podejmowanych działań;

zważywszy, że zostały przyjęte szczególne zasady pomocy inwestycyjnej dla gospodarstw rolnych w Portugalii i na terenach nowych niemieckich landów, zważywszy, że struktury rolnictwa w tych częściach Wspólnoty nie są wystarczająco rozwinięte; zważywszy, że z tego względu niektóre z działań mających na celu poprawę tej sytuacji powinny być kontynuowane we właściwej farmie; zważywszy, że w zakresie stosowania przepisów Rozporządzeń Rady (EWG): nr 2328/91 z dnia 15 lipca 1991 r. w sprawie zwiększenia efektywności struktur rolnych, (EWG) nr 1360/78 z dnia 19 czerwca 1978 r. w sprawie grup producentów i ich stowarzyszeń oraz (EWG) nr 1035/72 z dnia 18 maja 1972 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, podziału kredytów pomiędzy państwa członkowskie zgodnie z zasadami artykułu 12 ust. 4 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, ustalenia wymagają warunki udzielania pomocy wspólnotowej w drodze decyzji Komisji uwzględniających roczne prognozy wydatków na działania w poszczególnych krajach członkowskich; zważywszy jednak, że procedury stosowane do 31 grudnia 1992 r. w sprawie ustalania wysokości współfinansowania działań w regionach nie objętych celem 1 muszą być stosowane do chwili wejścia w życie nowych procedur;

zważywszy, że Rozporządzenie (EWG) nr 2328/91, Rozporządzenie Rady (EWG) nr 866/90 z dnia 29 marca 1990 r. w sprawie poprawy warunków przetwórstwa i handlu produktami rolnymi, Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1360/78, Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1035/72 oraz

Rozporządzenie Rady (EWG) nr 449/69 z dnia 11 marca 1969 r. w sprawie zwrotu kosztów pomocy przyznanej przez państwa członkowskie organizacjom producentów owoców i warzyw (14) powinny być zmienione;

PRZYJĘŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

Rozporządzenie (EWG) nr 2328/91 zostaje zmienione następująco:

1. W Artykule 1:

(a) punkt pierwszy ustępu 2 zostaje zmieniony następująco: (i) tekst wstępny uzyskuje następujące brzmienie:

"2. Zgodnie z artykułami 5 ust.2 lit (b) i 11 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, Sekcja Orientacji EAGGF, zwana dalej "funduszem", działając zgodnie z zasadami przedstawionymi w ustępie 1, zapewni środki współfinansowania narodowych programów pomocy dotyczących:";

(ii) punkty (a), (f) i (g) zostają skreślone;

(iii) punkt (h) uzyskuje następujące brzmienie:

"(h) sposoby szkolenia zawodowego związanego z działalnością omawianą w punktach (b), (c) i (d)";

(b) punkt drugi ustępu 2 zostaje skreślony;

(c) dodaje się ustęp 3 o następującym brzmieniu:

"3. Wkład Wspólnoty w pomoc zgodnie z niniejszym Rozporządzeniem zostaje ograniczony do źródeł finansowania wynikających z podziału, o którym mowa w Artykule 12 ust. 4 Rozporządzenia nr 2052/88 bez naruszania przepisów Artykułu 32 ust. 2 niniejszego Rozporządzenia.

W związku z tym kraje członkowskie mogą ograniczyć prawa starających się o taką pomoc stosownie do dostępnych źródeł finansowania."

2. Artykuły 2, 3 i 4 zostają skreślone.

3. Punkt drugi Artykułu 5 ust. 1 zostaje skreślony.

4. Artykuł 6 zostaje zmieniony następująco:

(a) do pierwszego akapitu ustępu 1 dodaje się, co następuje: "oraz, tam gdzie jest to konieczne, w celu dostosowania do standardów jakości ci przyjętych przez Wspólnotę.";

(b) pierwsze pięć punktów ustępu 4 uzyskuje następujące brzmienie: "nie można przyznać pomocy na inwestycje wymienione w ustępie 1,

które powodują zwiększenie liczby stanowisk trzody chlewnej. Miejsce potrzebnej dla jednej maciory odpowiada miejscu dla 5 lub 6 tuczników.";

(c) ustęp 5 uzyskuje następujące brzmienie:

"5. Pomoc, o której mowa w ustępie 1, oraz pomoc przyznana na inwestycje w sektorze hodowli bydła inna niż pomoc w zakresie ochrony środowiska zostaje ograniczona do tych gospodarstw prowadzących hodowlę żywca wołowego, w których wskaźnik żywca wołowego nie przekracza w ostatnim roku realizacji planu hodowli następującej liczby jednostek żywca (lu) na hektar pastwisk wykorzystywanych do karmienia bydła: 3, 2, 5 i 2 lu/ha dla planów kończących się odpowiednio w 1994, 1995 i 1996 r. lub później. Ograniczenia do 2, 5 i 2 lu/ha stosuje się tylko dla wniosków złożonych po 1 stycznia 1994 r. Jeśli liczba zwierząt w gospodarstwie, w stosunku do którego zastosowano zasady określania wskaźnika żywca wołowego zgodne z artykułem 4 (g) ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 805/68 nie przekracza 15 lu, należy przyjąć maksymalny wskaźnik 3 lu/ha.

Tabela przeliczeniowa wskaźników jest przedstawiona w Załączniku i.

"5. Punkt 5 artykułu 7 ust. 2 zostaje skreślony.

6. W punkcie 2 artykułu 9 ust. 4 akapity drugi i czwarty uzyskują następujące brzmienie:

"- trzykrotność liczby przypadającej na gospodarstwo wymienione w punkcie pierwszym artykułu 7 ust. 2;"

7. Zamieszcza się następujący akapit po ostatnim akapicie artykułu 12 ust. 5:

" - pomoc dla inwestycji w gospodarstwach rolnych, nie odnosząca się do uprawy lub hodowli."

8. Nagłówek Rozdziału V uzyskuje następujące brzmienie:

"Rozdział V Inne formy pomocy dla gospodarstw rolnych".

9. Artykuł 16 zostaje zmieniony następująco:

(a) ustępy 1 i 2 uzyskują następujące brzmienie:

"1. Państwa członkowskie mogą, na konkretny wniosek, przyznać pomoc stowarzyszeniom rolniczym, z przeznaczeniem na stworzenie lub usprawnienie usług wspomagających zarządzanie gospodarstwami rolnymi i

finansowanie części kosztów zarządzania.

2. Pomoc, o której mowa w ustępie 1, będzie przyznawana na działalność pracowników odpowiedzialnych za udzielanie pomocy w kwestiach technicznych, ekonomicznych, finansowych i administracyjnych dotyczących zarządzania gospodarstwami rolnymi.";

(b) ustęp 5 uzyskuje następujące brzmienie:

"5. Państwa członkowskie określą kwotę przeznaczoną na pomoc, o której mowa w ustępie 1, w przeliczeniu na każdego pracownika zatrudnionego w pełnym wymiarze godzin i wykonującego prace określone w ustępie 2. Kwota ta będzie rozłożona na okres pierwszych pięciu lat zatrudnienia każdego pracownika; może być podzielona na zasadzie malejącej w ciągu tego okresu. Maksymalna kwota przysługującej pomocy finansowej wynosi 54.000 ECU na każdego pracownika.";

(c) ustęp 6 uzyskuje następujące brzmienie:

"6. Państwa członkowskie mogą zastąpić system pomocy, o którym mowa w ustępie 5, systemem pomocy w zakresie zarządzania gospodarstwem udzielanej rolnikom, dla których prowadzenie gospodarstwa jest główną działalnością zawodową i którzy korzystają z usług pomocniczych w zarządzaniu gospodarstwem, o których mowa w ustępie 1.

W takim przypadku, państwa członkowskie ustalą poziom pomocy na maksymalnej wysokości 750 ECU na jedno gospodarstwo na okres dwóch lat."

10. Artykuł 18 zostaje zmieniony następująco:

(a) sformułowanie "emerytura" w punkcie pierwszym ustępu 1 i ustępu 2 zostaje zastąpione sformułowaniem "emerytura lub wcześniejsza emerytura";

(b) w ustępie 2, sformułowanie "zwrot kosztów" zostaje zastąpione sformułowaniem "współfinansowanie".

11. Artykuł 19 ust. 1 zostaje zmieniony następująco: (i) akapit pierwszy punktu (b) zostaje skreślony;

(ii) w drugim zdaniu punktu (c), sformułowanie "pomoc, o której mowa w artykule 21" zostaje zastąpione sformułowaniem "pomoc, o której mowa w Rozporządzeniu (EWG) nr 2078/92".

12. Artykuły od 21 do 27 zostają skreślone.

13. W punkcie pierwszym artykułu 28 ust. 1 sformułowanie "artykuł 3

oraz artykuły od 5 do 16" zostaje zastąpione sformułowaniem "artykuły od 5 do 16".

14. Drugie zdanie artykułu 29 ust. 3 zostaje skreślone.

15. Artykuły 31 i 32 zostają uzyskują następujące brzmienie: "Artykuł 31

1. Na podstawie danych, o których mowa w artykule 29 ust. 2 oraz w celu zapewnienia konsekwencji w przydzielaniu kredytów państwom członkowskim zgodnie z artykułem 12 ust. 4 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, państwa członkowskie ustalają roczne prognozy wydatków na lata od 1994 do 1999. Prognozy te obejmują wszystkie wydatki finansowane przez Sekcję Orientacji EAGGF zgodnie z:

- niniejszym rozporządzeniem,
- Dyrektywą (EWG) nr 72/159;
- Dyrektywą (EWG) nr 72/160;
- Rozporządzeniem (EWG) nr 1035/72;
- Rozporządzeniem (EWG) nr 1360/78;
- Rozporządzeniem (EWG) nr 389/82;
- Rozporządzeniem (EWG) nr 1696/71.

2. Państwa członkowskie przeکاżą, wraz z rocznymi prognozami kosztów, wnioski o pomoc składane zgodnie z artykułem 14 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

Wniosek o przyznanie pomocy zawierać będzie informacje niezbędne do tego, aby Komisja mogła dokonać oszacowania, a w szczególności opisu proponowanej działalności, jej zakresu oraz rejonu geograficznego, założeń, wskazania organów odpowiedzialnych za prowadzenie określonych działań i ich beneficjentów.

W zakresie Rozporządzenia, o którym mowa w ustępie 1 niniejszego artykułu oraz w zakresie stosowanych na jego podstawie działań narodowych, o których, poinformowano Komisję, opisujących rodzaje działalności i ich szczegółowe założenia, nie jest konieczne, aby tego rodzaju informacja zawarta była we wniosku o przyznanie pomocy.

W każdym przypadku wniosek o przyznanie pomocy powinien zawierać zestawienie przewidywanych wydatków na działalność przewidywaną w ust. 1, oraz w przypadku Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91, na działalność przewidzianą przez poszczególne rozdziały Rozporządzenia, wraz z

zestawieniem wydatków w poszczególnych latach.

3. W przypadku regionów objętych celem 1, zgodnie z artykułem 1 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, prognozy kosztów, o których mowa w ustępie 1, będą zawarte w dokumentach dotyczących programów, omawianych w artykule 8 ust. 7 omawianego Rozporządzenia i artykule 5 ust. 2 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

4. W przypadku regionów nie objętych celem 1, państwa członkowskie prześlą najpóźniej do dnia 30 kwietnia 1994 r. prognozy kosztów, o których mowa w ustępie 1, w których informacje w sprawie obszarów podlegających założeniu 5 (b) zostaną przedstawione odrębnie od informacji dotyczących pozostałych terenów. Jeżeli będzie to konieczne, państwa członkowskie dokonają aktualizacji prognoz kosztów i informacji przedstawionych we wnioskach o przyznanie pomocy do dnia 30 kwietnia.

5. Komisja ustali szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu, zgodnie z procedurami zawartymi w artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

Artykuł 32

1. Wydatki ponoszone przez państwa członkowskie, uczestniczące w programie, o którym mowa w artykułach od 6 do 11, od 13 do 20 oraz w artykule 28 podlegają współfinansowaniu ze środków funduszu.

2. W przypadku regionów nie uprawnionych do pomocy w ramach realizacji celu 1, zgodnie z artykułem 1 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, Komisja, zgodnie z procedurami zawartymi w artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 podejmie decyzję dotyczącą wkładu finansowego Wspólnoty, w tym wysokości środków przyznawanych w ramach współfinansowania, zgodnie z kryteriami i ograniczeniami określonymi w artykule 13 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, w celu zachowania zgodności z rozdziałem kredytów pomiędzy poszczególne państwa członkowskie, zgodnie z punktem drugim artykułu 12 ust. 4 tego Rozporządzenia.

W celu dostosowania się do wielkości dostępnych funduszy przeznaczonych na wszystkie rodzaje działalności, o których mowa w artykule 2 Rozporządzenia (EWG) nr 4256/88, warunki, o których mowa w pierwszym punkcie mogą być zmienione zgodnie z taką samą procedurą.

3. Jeżeli będzie to konieczne, Komisja przyjmie szczegółowe zasady w sprawie stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurami zawartymi w Artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88".

16. Artykuł 33 uzyskuje następujące brzmienie: "Artykuł 33

1. Środki z funduszu będą wypłacone zgodnie z Artykułem 21 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88; jednakże oprócz warunków wymienionych w ustępie 4 wspomnianego artykułu, wypłaci się różnice lub zwrot poniesionych kosztów w oparciu o:

- deklarację kosztów poniesionych przez państwa członkowskie w roku kalendarzowym, oraz raport na temat wykorzystania funduszy w tym roku kalendarzowym, sporządzony zgodnie z Artykułem 25 ust. 4 tego rozporządzenia.

Obydwa te dokumenty zostaną przedstawione Komisji przed 1 lipca kolejnego roku.

2. Komisja przyjmie szczegółowe zasady stosowania niniejszego Artykułu po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w Artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88."

17. Następujący artykuł zostaje wprowadzony w następującym brzmieniu:

"Artykuł 34

a. Komisja, po konsultacji z Komitetem, o którym mowa w Artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, przyjmie szczegółowe zasady monitorowania i oceny, aby zapewnić, że wspólne działania, o których mowa w Artykule 2 Rozporządzenia (EWG) nr 4256/88 są wdrażane stosownie do przyznanych państwom członkowskim środków na zasadach zawartych w Artykule 12 ust. 4 Rozporządzenia (EWG) nr 2054/88."

18. Artykuł 35 uzyskuje następujące brzmienie: "Artykuł 35

1. Niniejsze Rozporządzenie nie ogranicza uprawnień państw członkowskich w sprawie podejmowania dodatkowych działań pomocniczych na terenach objętych przepisami niniejszego Rozporządzenia, z wyjątkiem tych, które są objęte przepisami artykułów od 5 do 9, 11, 12 ust. 2, ust. 3 i 17 oraz artykułu 17, na zasadach odmiennych od tych, które zawarte są w tych artykułach, lub w zakresie przekraczającym pułap narzucony tymi przepisami, przy założeniu, że Artykuły 92, 93 i 94 Traktatu

nie są naruszane.

2. Artykuły 92, 93 i 94 Traktatu, z wyjątkiem Artykułu 92 ust. 2, nie dotyczą działań pomocniczych, objętych przepisami artykułów od 5 do 9, 11, 12 ust. 2, ust. 3 i ust. 4 oraz artykułu 17 niniejszego Rozporządzenia."

19. Artykuł 36 uzyskuje następujące brzmienie: "Artykuł 36.

Kontrole będą przeprowadzane zgodnie z Artykułem 23 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88."

20. Artykuł 37 uzyskuje następujące brzmienie:

"Artykuł 37. Następujące przepisy specjalne mają zastosowanie do Portugalii do dnia 31 grudnia 1995 r.:

(a) Przy podejmowaniu decyzji, o których mowa w Artykule 30, Komisja może zezwolić Republice Portugalii, dla celów ustalenia odnośnego dochodu w rozumieniu Artykułu 5 ust. 3, na przyjęcie współczynnika korygującego średni dochód brutto pracowników zatrudnionych poza sektorem rolniczym w całej Portugalii. Współczynnik ten nie może przekroczyć:

- 1,7 dla 1993,
- 1,5 dla 1994,
- 1,3 dla 1995;

(b) Przy podejmowaniu decyzji, o których mowa w Artykule 30, Komisja może zezwolić Republice Portugalii na zastosowanie przepisów Artykułu 9 ust. 1 do ust. 4 w stosunku do grupowych gospodarstw rolnych, których tylko dwie trzecie członków spełnia warunki, o których mowa w Artykule 5 ust. 1 lit. (a).

Jednocześnie Komisja określi szczegółowe warunki przyznawania pomocy takim gospodarstwom grupowym;

c) Ulga wyrównawcza w rozumieniu artykułu 17 może być udzielona rolnikom, którzy uprawiają przynajmniej 1 ha użytków rolnych w Portugalii kontynentalnej.

21. Artykuł 38 uzyskuje następujące brzmienie:

(a) w ustępie 1:

(i) punkty (a), (b) i (c) zostają skreślone;

(ii) drugi podpunkt punktu (e) uzyskuje następujące brzmienie:

"warunki w sprawie produkcji trzody chlewnej opisane w artykule 6 ust. 4, odnoszące się do liczby stanowisk hodowlanych, oraz w drugim akapicie

drugiego punktu artykułu 9 ust. 4 nie odnoszą się do pomocy ofiarowanej w celu ustanawiania nowych gospodarstw rodzinnych lub restrukturyzacji gospodarstw spółdzielczych, jeśli liczba stanowisk dla trzody chlewnej we wszystkich nowo utworzonych lub zrestrukturyzowanych gospodarstwach nie przekracza liczby stanowisk w poprzednich gospodarstwach.";

(iii) do punktu (f) dodaje się co następuje:

"górną pulap, o którym mowa w drugim akapicie drugiego punktu artykułu 9 ust. 4 zostaje zwiększony do potrójnej wielkości danej inwestycji przypadającej na każde gospodarstwo";

(iv) punkt (h) zostaje skreślony;

(b) ustęp 2 uzyskuje następujące brzmienie:

"2. Punkty od (d) do (g) ustępu 1 będą obowiązywać do 31 grudnia 1996 r.".

22. Artykuł 39 zostaje skreślony.

Artykuł 2

Rozporządzenie (EWG) nr 866/90 zostaje zmienione następująco:

1. Skreślony zostaje koniec ostatniego zdania artykułu 1 ust. 1 od słowa "mianowicie".

2. Nagłówek Rozdziału I uzyskuje następujące brzmienie: "Rozdział I. Plany i programy pomocy ze strony Wspólnoty i kryteria wyboru".

3. Artykuł 2 uzyskuje następujące brzmienie:

" Artykuł 2 - plany i programy pomocy ze strony Wspólnoty.

1. W celu zapewnienia rozwoju sektorów sprzedaży i przetwórstwa zgodnego z polityką Wspólnoty, w szczególności zgodności ze wspólną polityką rolną, i w celu zapewnienia skuteczności pomocy ze strony Wspólnoty, finansowanie inwestycji musi się dokonywać w ramach planów stworzonych dla poprawy struktur w odniesieniu do poszczególnych omawianych produktów, przedstawionych przez poszczególne kraje członkowskie i na podstawie odpowiednich programów pomocy ze strony Wspólnoty.

2. Działania podejmowane na podstawie niniejszego rozporządzenia

zostaną uwzględnione w planach sporządzanych i przedstawianych przez kraje członkowskie dla regionów objętych pomocą w ramach realizacji celu 1 zgodnie z artykułem 8 ust. 7 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 oraz artykułu 5 ust. 2 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

3. W wypadku regionów nie objętych założeniem 1, plany wymienione w ustępie 1 zostaną sporządzone przez kraje członkowskie z oddzielną informacją dotyczącą rejonów objętych założeniem 5 (b) i oddzielną odnośnie pozostałego terytorium.

4. Artykuł 3 uzyskuje następujące brzmienie: "Artykuł 3. Treść planów.

1. Plany, o których mowa w artykule 2, muszą zawierać przynajmniej następujące informacje:

(a) ustalenie objętych nimi sektorów i powody dla takiej decyzji;

(b) wstępną sytuację i tendencje, które można z niej wywnioskować, szczególnie w kwestiach dotyczących:

- znaczenia rolnictwa i przewidywanych rynków zbytu dla produktów rolnych;

- sytuacji związanej z przetwarzaniem i sprzedażą produktów rolnych, a w szczególności istniejących mocy produkcyjnych danych przedsięwzięć i ich rozkład geograficzny;

(c) cele i środki wykonania planu:

- szacunkowy czas potrzebny na wykonanie planu, który w zasadzie powinien wynosić od trzech do sześciu lat;

- potrzeby, do których plan ma się odnieść i cele, które ma osiągnąć, w szczególności docelowe moce produkcyjne i skutki dla gospodarstw rolnych;

- wszelkie środki pomocy ustanowione w sektorze i objęte planem;

- proponowane sposoby osiągnięcia celów, szczególnie całkowita wielkość inwestycji i finansowe uczestnictwo kraju członkowskiego;

- metody współpracy z właściwymi władzami odpowiedzialnymi za środowisko, wskazanymi przez kraje członkowskie w zakresie przygotowania i wdrożenia środków wytyczonych planem i dla zapewnienia zgodności z przepisami Wspólnoty dotyczącymi środowiska naturalnego.

2. Plany odnoszące się do pierwszej części realizacji zostaną przedstawione Komisji najpóźniej do 30 kwietnia 1994 r.

5. Artykuły 4 i 5 zostają skreślone.

6. W artykule 6 słowa "w artykułach 4 i 5" zostają zastąpione słowami "w artykule 3".

7. Artykuł 7 uzyskuje następujące brzmienie:

"Artykuł 7.

Program pomocy ze strony Wspólnoty.

1. Program pomocy ze strony Wspólnoty odnośnie planów dostarczonych Komisji przez kraje członkowskie zostanie przygotowany wspólnie, zgodnie z procedurami wytyczonymi przez artykuł 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, aby zapewnić zgodność alokacji środków między kraje członkowskie z drugim punktem artykułu 12 ust. 4 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88. W wypadku regionów nie objętych celem 1, poszczególne programy pomocy mogą być corocznie rewidowane, zgodnie z tą samą procedurą, głównie w celu utrzymania się w ramach środków dostępnych dla wszystkich rodzajów pomocy, o których mowa w artykule 2 Rozporządzenia (EWG) nr 4256/88.

2. Zgodnie z zasadami określonymi w Rozdziale III Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, programy pomocy ze strony Wspólnoty będą zawierały określenie priorytetów interwencji Wspólnoty, łącznych kwot pomocy finansowej obciążających fundusz i wskaźnik przewidywanego stopnia udziału funduszu w ramach świadczonej pomocy.

3. W przypadku regionów objętych założeniem 1, informacje przedstawione w ustępie 2 będą włączone do programów pomocy świadczonej przez Wspólnotę, zgodnie z artykułem 8 (7) Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88.

4. W wypadku regionów nie objętych założeniem 1, program pomocy Wspólnoty musi zawierać dwie tabele wskaźników finansowych, z których jedna będzie się odnosić do obszarów objętych celem 5 (b), a druga do reszty terytorium."

8. Artykuł 8 ust. 1 uzyskuje następujące brzmienie:

1. Inwestycje objęte pomocą ze środków funduszu zgodnie z tym Rozporządzeniem muszą spełniać kryteria wyboru, z ustaleniem priorytetów i wskazaniem inwestycji, które nie mogą być finansowane przez Wspólnotę.

9. Artykuły 9 i 10 uzyskują następujące brzmienie:

"Artykuł 9.

Formy pomocy.

Fundusz zapewni pomoc w realizacji działań będących przedmiotem tego Rozporządzenia poprzez:

(a) współfinansowanie programów operacyjnych w rozumieniu artykułu 5 ust. 2 (a) Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 lub (b) udzielenie dotacji ogólnych w rozumieniu artykułu 5 ust. 2 lit. (c) Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88.

Artykuł 10.

Wnioski o pomoc.

Kraje członkowskie są zobowiązane:

(a) do złożenia swoich wniosków o pomoc zgodnie z artykułem 14 ust. 1 i ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88;

(b) do powiadamiania Komisji o ustawach, rozporządzeniach i przepisach administracyjnych w zakresie realizacji wspólnych działań określonych w artykule 1 niniejszego Rozporządzenia.

Artykuł 10

a. Pojedynczy dokument programowy.

Zarówno dla regionów objętych realizacją celu 1, jak i dla regionów nią nie objętych, kraje członkowskie mogą przedłożyć pojedynczy dokument programowy, zawierający wszelkie informacje wymagane planami oraz wymagane we wniosku o pomoc. W takim przypadku, Komisja podejmie jedną decyzję dotyczącą pojedynczych dokumentów zgodnie z ostatnim punktem artykułu 10 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

10. Na zakończenie artykułu 11 ust. 2 dodaje się co następuje:

" w szczególności zgodnie z Rozporządzeniem Rady (EWG) nr 2092/91 z 24 czerwca 1991 dotyczącym rolnej produkcji organicznej oraz wskazówek odnoszących się do produktów rolnych i żywności."

11. Skreśla się trzeci akapit artykułu 13.

12. Skreśla się Artykuł 14 ust. 2.

13. W artykule 15:

(a) ustęp 1 uzyskuje następujące brzmienie:

"1. Komisja zadecyduje o udzieleniu pomocy z funduszu zgodnie z artykułem 14 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 oraz, tam gdzie ma to zastosowanie, zgodnie odpowiednio z punktem drugim i trzecim artykułu 10

ust. 1 tego Rozporządzenia.";

(b) Punkt 3 zostaje skreślony.

14. W artykule 16 ust. 3 słowa "inwestycje, na które Komisja zdecyduje się przeznaczyć środki z funduszu" zostają zastąpione słowami "inwestycje uprawnione do otrzymania środków z funduszu".

W artykule 16 ust. 4 słowa "wzmiankowane w artykule 14 ust. 1" zostają skreślone.

15. Artykuł 18 uzyskuje następujące brzmienie:

"Artykuł 18.

Kontrola.

Kontrole będą przeprowadzane zgodnie z artykułem 23 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88."

15. Artykuł 19 uzyskuje następujące brzmienie:

"Artykuł 19.

Przepisy przejściowe.

1. Programy operacyjne, które weszły w życie zgodnie z tym Rozporządzeniem najpóźniej do 31 grudnia 1993 r. i na które nie zostały przydzielone środki z funduszu mogą zostać uwzględnione w programach operacyjnych, które zostaną dofinansowane w okresie 1994/1999, o ile będą spełniać kryteria i warunki wyznaczone przez to Rozporządzenie i o ile będą się mieścić w ramach programów pomocy Wspólnoty. Artykuł 15 ust. 2 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88 nie ma tu zastosowania.

2. Inwestycje uprawnione do otrzymania środków z funduszu zgodnie z tym Rozporządzeniem, rozpoczęte między 1 czerwca 1993 r. a 31 grudnia 1993 r. i których nie można było włączyć do programów operacyjnych wymienionych w ustępie 1, mogą zostać sfinansowane w okresie 1994/1999, o ile spełniają kryteria i warunki wyznaczone przez to Rozporządzenie i o ile są objęte wnioskiem o pomoc do przedłożenia przez kraj członkowski nie później niż do 30 kwietnia 1994 r.

3. Kryteria wyboru, o których mowa w artykule 8 niniejszego Rozporządzenia, odnoszące się do programów operacyjnych, o których mowa w ustępie 1, to kryteria obowiązujące na dzień wpłynięcia wniosku o pomoc."

17. Artykuły 19a, 20 i 22 zostają skreślone.

Artykuł 3

Rozporządzenie (EWG) nr 1360/78 uzyskuje następujące brzmienie: 1-Artykuł 12 uzyskuje następujące brzmienie:

"Artykuł 12.

1. Działania, przewidziane w niniejszym Rozporządzeniu, będą stanowiły wspólne działanie w rozumieniu artykułu 2 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 4256/88.

2. Artykuł 1 ust. 3 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 (24) pozostaje w mocy.

2. Artykuły 14 i 15 uzyskują następujące brzmienie:

"Artykuł 14.

Działania przewidziane artykułem 10 ust. 1, ust. 2, ust. 2a, i ust. 3 niniejszego Rozporządzenia oraz pomoc wynikająca z zastosowania Rozporządzenia (EWG) nr 389/82 zostaną objęte rocznymi prognozami kosztów, o których mowa w artykule 31 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91.

Artykuł 15.

1. Pomoc pieniężna będzie wypłacana zgodnie z artykułem 21 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88. Jednak oprócz warunków wymienionych w ustępie 4 tego artykułu, wyrównanie płatności lub refundacja będą udzielane na podstawie:

- deklaracji dotyczących wydatków poniesionych przez kraje członkowskie w ciągu roku kalendarzowego oraz
- raportu z wykorzystania środków w ciągu tego roku kalendarzowego, sporządzonego zgodnie z artykułem 25 ust. 4 omawianego Rozporządzenia, przy czym oba dokumenty muszą zostać przedstawione Komisji przed 1 czerwca następnego roku.

2. Komisja będzie działała zgodnie ze szczegółowymi przepisami dotyczącymi zastosowania niniejszego artykułu po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem, o którym była mowa w artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

Artykuł 4

Rozporządzenie (EWG) nr 1035/72 zostaje niniejszym zmienione następująco:

1. Drugi punkt artykułu 14 b ust. 2 zostaje skreślony.

2. Artykuł 36 uzyskuje niniejszym następujące brzmienie: "Artykuł 36.

1. Założenia wytyczone Rozporządzeniem o finansowaniu wspólnej polityki rolnej będą miały zastosowanie do rynku produktów, o których mowa w artykule 1.

2. Pomoc udzielona przez kraje członkowskie zgodnie z artykułem 14 ust. 1, ust. 2 i ust. 3 oraz artykułem 14 b ust. 1 i ust. 2 będzie stanowiła wspólne działanie w rozumieniu artykułu 2 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 4256/88. Pomoc ta będzie objęta rocznymi prognozami wydatków, o których mowa w artykule 31 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91.

Artykuł 1 ust. 3 Rozporządzenia (EWG) nr 2398/91 będzie miał zastosowanie do pomocy przewidzianej tym ustępem. Artykuł 36 a.

1. Świadczenia pieniężne w ramach wsparcia będą wypłacane zgodnie z artykułem 21 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 4253/88. Jednak poza warunkami wymienionymi w punkcie 4 tego artykułu, wyrównanie płatności lub refundacja będą udzielane na podstawie:

- deklaracji na temat wydatków poniesionych przez kraje członkowskie w ciągu roku kalendarzowego oraz

- raportu z wykorzystania środków w ciągu tego roku kalendarzowego, sporządzonego zgodnie z artykułem 25 ust. 4 omawianego Rozporządzenia, przy czym oba dokumenty muszą zostać przedstawione Komisji przed 1 czerwca następnego roku.

2. Komisja będzie działała zgodnie ze szczegółowymi przepisami dotyczącymi zastosowania niniejszego artykułu po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem, o którym była mowa w artykule 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88.

Artykuł 5

Artykuły 1 i 7 Rozporządzenia (EWG) nr 449/69 zostają niniejszym skreślone.

Artykuł 6

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1994 r. Jednakże:

1. Procedura ustalania stawek współfinansowania przez Wspólnotę, przewidzianych pierwszym punktem artykułu 31 ust. 2 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 przed jego zmianą zgodnie z niniejszym Rozporządzeniem pozostanie w mocy na całym terytorium Wspólnoty, łącznie z regionami nie objętymi założeniem 1, tak jak zostało ono określone w artykule 1 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88, aż do czasu ustalenia nowych przepisów dotyczących współfinansowania danych regionów według artykułu 31 ust. 3 oraz artykułu 32 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91;

2. Artykuły 3 oraz od 21 do 24 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 pozostają w mocy zgodnie z warunkami określonymi w artykule 11 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 2078/92 z 30 czerwca 1992 r. w sprawie metod produkcji rolnej zgodnych z wymogami ochrony środowiska i zachowania krajobrazu wiejskiego;

3. Artykuły 25, 26 i 27 Rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 nie tracą mocy zgodnie z warunkami określonymi w artykule 8 Rozporządzenia (EWG) nr 2080/92 z 30 czerwca 1992 r., wprowadzającym wspólny plan dotyczący leśnictwa w ramach pomocy dla rolnictwa;

4. Uchylenia strukturalne ustanowione dla niektórych oddalonych: obszarów Rozporządzeniami (EWG) nr 3763/91, 1600/92, 1601/92, oraz 2019/93 pozostają w mocy.

5. Artykuł 1 ust. 20 wchodzi w życie z mocą od 1 września 1992 r.

6. Rozporządzenie to jest w całości obowiązujące i odnosi się

bezpośrednio do krajów członkowskich.

Sporządzone w Brukseli, 22 grudnia 1993 r.

W imieniu Rady,
przewodniczący J.-M. Dehousse

Tłumaczyły z jęz. angielskiego: Monika Lipińska i Katarzyna Rejak

ROZPORZĄDZENIE RADY (WE)
nr 2843/94 z 21 listopada 1994 r.
zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2328/91 i (EWG) nr 886/90,
w celu przyspieszenia dostosowania struktur produkcji,
przetwarzania i obrotu,
w ramach reformy wspólnej polityki rolnej

RADA UNII EUROPEJSKIEJ -

na postawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Gospodarczą, a zwłaszcza jego art. art. 42 i 43,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

zważywszy, że Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2328 z 15 lipca 1991 r. w sprawie zwiększania efektywności struktur rolnych oraz Rozporządzenie Rady (EWG) nr 886/90 z 29 marca 1990 w sprawie poprawy warunków przetwarzania i sprzedaży produktów rolnych zostały zmienione na mocy rozporządzenia (WE) nr 3669/93, zwłaszcza jeśli chodzi o wprowadzenia zasad finansowych uwzględniających pułapy środków przeznaczonych na realizację celu 5a, o którym mowa w art. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 2052/88;

zważywszy, że - w kontekście realizacji reformy wspólnej polityki rolnej, i biorąc pod uwagę, w szczególności, najnowsze zmiany w warunkach dla rolnictwa - działania w zakresie doskonalenia struktur produkcji, przetwarzania i sprzedaży powinny być dostosowane tak, by dać państwom członkowskim więcej swobody przy wyborze konkretnych środków realizacji celu, o którym mowa;

zważywszy, że wobec utrzymania limitów środków przeznaczonych na realizację celu 5a, kwoty o których mowa w rozporządzeniu (EWG) nr 2328/91, w wysokości ostatnio zwaloryzowanej na mocy Rozporządzenia Komisji (WE) nr 2631/94, powinny zostać zaktualizowane;

zważywszy, że powinny zostać złagodzone warunki udzielania wsparcia, ze szczególnym uwzględnieniem działań w zakresie wspierania młodych

rolników;

zważywszy, że istnieje konieczność zapewnienia, by działania określone w niniejszym Rozporządzeniu były zgodne z obowiązującymi przepisami o ochronie środowiska;

i że, w tym kontekście, jest szczególnie pożądane wprowadzenie pewnego stopnia elastyczności w ograniczeniach sektorowych w zakresie pomocy inwestycyjnej w wypadku inwestycji na ochronę środowiska, higieny w przedsięwzięciach hodowlanych oraz warunków bytowych zwierząt;

zważywszy, że należy zadbać o to, by planowane działania były zgodne z reformą wspólnej polityki rolnej, a w szczególności, by nie prowadziły do ogólnego wzrostu produkcji w sektorach, w których istnieją nadwyżki,

UCHWALIŁA NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE

Artykuł 1

W Rozporządzeniu (EWG) nr 2328/91 wprowadza się następujące zmiany:

1. Kwoty określone w Rozporządzeniu (EWG) nr 2328/91 zostają zmienione, zgodnie z załącznikiem do niniejszego rozporządzenia.

2. W Art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 1, podpunkt pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

"1. W celu przyczynienia się do wzrostu dochodów rolniczych oraz poprawy warunków bytowych, warunków pracy i produkcji w gospodarstwach rolnych, państwa członkowskie mogą wprowadzić - jako wspólne działanie, o którym mowa w art. 1 - system pomocy inwestycyjnej dla gospodarstw rolnych, jeżeli rolnik:"

(b) ust. 1 litera c) otrzymuje następujące brzmienie:

"(c) przedstawia plan modernizacji gospodarstwa. W planie tym należy wykazać, że inwestycje są uzasadnione z punktu widzenia sytuacji i ekonomiki gospodarstwa oraz że realizacja planu doprowadzi do trwałej poprawy tej sytuacji;"

(c) ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie:

"2. System pomocy, o którym mowa w ust. 1, obejmuje wyłącznie

gospodarstwa, w których dochód w przeliczeniu na jednostkę pracy ludzkiej (jpl) wynosi poniżej 1,2 wskaźnika *reference income*) dochodu określonego w ust. 3.

Państwa członkowskie mogą ograniczyć system pomocy, o którym mowa w ust. 1, do gospodarstw rolnych o charakterze rodzinnym."

3. W art. 6 wprowadza się następujące zmiany:

(a) ust. 3, podpunkt drugi otrzymuje następujące brzmienie:

"W takich wypadkach, przyznaje się pomoc pod warunkiem, że inwestycje nie pociągają za sobą zwiększenia stada krów mlecznych powyżej 50 sztuk na jpo i powyżej 80 sztuk na gospodarstwo, albo - jeżeli gospodarstwo ma powyżej 1,6 jpl - wzrost stada krów mlecznych nie przekracza 15%.";

(b) w ust. 4 do ostatniego podpunktu dodaje się następujące zdanie: "Niemniej, zgodnie z procedurą określoną w art. 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, Komisja może upoważnić państwa członkowskie do odstąpienia od tego warunku, w wyjątkowych sytuacjach i jedynie w wypadku inwestycji mających na celu ograniczenia emisji gazów z odchodów zwierzęcych oraz eliminacji składowania gnojówki na terenie istniejących gospodarstw, o ile inwestycje te gwarantują lepsze rezultaty w zakresie ochrony środowiska niż w wypadku zastosowania warunku, i że w żadnym wypadku nie prowadzi to zwiększenia wydajności produkcji.";

(c) ust. 5, podpunkt pierwszy otrzymuje następujące brzmienie: "Pomoc, o której mowa w ust. 1, przyznawana na inwestycje związane z sektorem wołowiny - z wyjątkiem pomocy na ochronę środowiska, poprawę warunków higieny w przedsiębiorstwach hodowlanych i na poprawę warunków bytowych zwierząt - jeżeli nie następuje wzrost wydajności, przyznaje się wyłącznie przedsiębiorstwom hodowlanym, w których liczebność stada bydła w ostatnim roku planu, nie przekracza następujących ilości jednostek przeliczeniowych inwentarza żywego (jiż) na ha pastwisk używanych do spasanania bydła: 3, 2,5 i 2 dla planów zamykanych odpowiednio w 1994, 1995 i 1996 roku i później. Limity 2,5 i 2 již/ha dotyczą jedynie wniosków składanych po 1 stycznia 1994 r.";

(d) ust. 6 otrzymuje następujące brzmienie:

"Pomocy inwestycyjnej, o której mowa w ust. 1, nie można przyznawać

w sektorze jajczarsko-drobiarskim, z wyjątkiem pomocy na ochronę środowiska, poprawę warunków higieny w gospodarstwach hodowlanych i poprawę warunków bytowych zwierząt, pod warunkiem że nie następuje wzrost wydajności.";

4. Ostatni punkt art. 7 ust. 2 otrzymuje następujące brzmienie: "Zgodnie z procedurą określoną w art. 29 Rozporządzenia (EWG)

nr 4253/88, państwo członkowskie może zostać upoważnione na czas określony do przyznawania pomocy przekraczającej poziom ustalony w drugim punkcie, jeżeli takie działanie uzasadnia sytuacja na rynku kapitałowym w tym państwie.";

5. W art. 8 drugie zdanie otrzymuje następujące brzmienie: "Niemniej, liczba planów na jednego beneficjenta, jaka może być

przyjęta w ciągu sześcioletniego okresu ogranicza się do trzech, a łączna wysokość inwestycji, która może być rozpatrzona w związku z refundacją pomocy, zgodnie z postanowieniami art. 33, ogranicza się do 90 000 ECU na jpl oraz 180 000 ECU na gospodarstwo w tym okresie.";

6. W art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

(a) Ust. 3 otrzymuje następujące brzmienie:

"3. Państwa członkowskie mogą przydzielić pomoc, o której mowa w art. 7, gospodarstwom grupowym, jeżeli przynajmniej dwie trzecie członków gospodarstwa grupowego spełnia warunki określone w art. 5 ust. 1.";

(b) Ust. 4 otrzymuje następujące brzmienie:

"4. Z wyjątkiem produkcji rybnej (*aquaculture*), pułapy dla bydła lub dla kwot określonych w art. 6 ust. 3, art. 7 ust. 2 i art. 8 mogą zostać pomnożone przez liczbę gospodarstw należących do grupy.

Niemniej pułapy te nie mogą przekroczyć:

- 200 krów - czterokrotności kwoty na gospodarstwo określonej w pierwszym punkcie art. 7 ust. 2 na gospodarstwo grupowe, z uwzględnieniem wszystkich części gospodarstw prowadzonych przez członków grupy.";

(c) Ust. 5 otrzymuje następujące brzmienie:

"5. Zgodnie z procedurą określoną w art. 30, Komisja może upoważnić państwo członkowskie do przyznawania pomocy, o której mowa w art. 7, na zasadach określonych w wyżej wymienionym ust. 4, spółdzielniom rolniczym i podobnym stowarzyszeniom, których jedynym celem jest

prowadzenie gospodarstwa rolnego. Jednocześnie, Komisja określa szczegółowe warunki przyznawania pomocy takim spółdzielniom i stowarzyszeniom, a także ustala na jakich warunkach i do jakich limitów mogą być przekroczone rozmiary inwestycji określonych w ust. 4.;"

7. W art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

(a) Ust. 1, akapit drugi otrzymuje następujące brzmienie:

"- młodzi rolnicy wykonujący pracę w rolnictwie jako swoje główne zajęcie lub rozpoczynający - po okresie wykonywania pracy w rolnictwie w niepełnym wymiarze - wykonywać pracę w rolnictwie jako swoje główne zajęcie. Niemniej, państwa członkowskie mogą przyznać taką pomoc młodym rolnikom wykonującym pracę w rolnictwie w niepełnym wymiarze, którzy uzyskują 50% całości swoich dochodów z rolnictwa, gospodarki leśnej, turystyki lub rzemiosła albo działalności na rzecz utrzymania obszarów wiejskich kwalifikującej się do pomocy ze środków publicznych i realizowanej na terenie gospodarstwa, pod warunkiem, że procent dochodu uzyskiwanego bezpośrednio z prowadzenia gospodarstwa wynosi nie mniej niż 25% dochodu rolnika ogółem, oraz że na całość działalności pozarolniczej nie przeznaczają się więcej niż połowę ogólnego czasu pracy rolnika."

(b) Ust. 2, litera b), podpunkt drugi otrzymuje następujące brzmienie:

"okres udzielania subwencji do oprocentowania nie może przekraczać 15 lat; wartość kapitalizowanych odsetek nie może przekraczać wartości jednorazowej premii określonej w literze a).";

8. W art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

(a) Ust. 2, akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie: "2. W wypadku gdy państwo członkowskie przyznaje pomoc na inwestycje w gospodarstwach nie spełniających warunków określonych w ^{af}t- 5, pomoc ta musi być o co najmniej jedną czwartą mniejsza od pomocy przyznawanej na podstawie przepisu art. 7, z wyjątkiem pomocy na:

- oszczędzanie energii,
- melioracje rolne,
- pomocy na inwestycje w dziedzinie ochrony i poprawy jakości środowiska, pod warunkiem, że nie pociąga to za sobą wzrostu wydajności produkcji,

- środków związanych z inwestycjami mającymi na celu poprawę warunków higieny w przedsięwzięciach hodowlanych lub na osiągnięcie warunków zgodnych ze wspólnotowymi standardami w dziedzinie warunków bytowych zwierząt, o ile standardy te są bardziej rygorystyczne niż standardy wspólnotowe, pod warunkiem, że inwestycje te nie pociągają za sobą wzrostu wydajności produkcji, która może osiągnąć wielkości określone w art. 7 ust. 2.";

(b) Ust. 4, podpunkt ostatni otrzymuje następujące brzmienie: "ponadto, w odniesieniu do gospodarstw, o których mowa w ust. 2 i 3, liczba krów mlecznych, określona w art. 6 ust.3, wynosi 50 na jpl i na gospodarstwo.";

(c) Ust. 5, podpunkty piąty i szósty otrzymują następujące brzmienie: "-instrumenty pomocy w zakresie inwestycji na ochronę i poprawę jakości środowiska, pod warunkiem, że inwestycje te nie pociągają za sobą wzrostu wydajności produkcji, - instrumenty pomocy w zakresie inwestycji na poprawę warunków higieny w gospodarstwach hodowlanych lub na osiągnięcie warunków zgodnych ze wspólnotowymi standardami w dziedzinie warunków bytowych zwierząt, o ile standardy te są bardziej rygorystyczne niż standardy wspólnotowe, pod warunkiem, że inwestycje te nie pociągają za sobą wzrostu wydajności produkcji.";

(d) Dodaje się następujący ustęp:

"6. Niniejszy artykuł stosuje się nawet, jeżeli państwo członkowskie nie wprowadzi systemu pomocy na inwestycje, jak przewidują przepisy niniejszego rozdziału.";

9. Dodaje się następujący artykuł: "Art. 34b zgodnie z procedurą określoną w art. 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, Komisja może, z inicjatywy własnej lub na wniosek państwa członkowskiego, dostosować kwoty określone w niniejszym Rozporządzeniu biorąc pod uwagę tendencje inflacyjne.";

Artykuł 2

W Rozporządzeniu (EWG) nr 886/90 wprowadza się następujące zmiany:

1. dodaje się następujące punkty do art. 1 ust. 2:

"f) wspierając dostosowanie sektorów stojących wobec nowych sytuacji

w wyniku reformy wspólnej polityki rolnej;

g) wspomagając i ułatwiając wdrażanie nowych technologii ochrony środowiska;

h) zachęcając do poprawy oraz monitorowania jakości i warunków zdrowotnych;

2. Art. 11 ust. 1, akapit pierwszy otrzymuje następujące brzmienie:

" - racjonalizując i rozwijając przygotowanie, konserwację, zagospodarowanie i przetwarzanie produktów rolnych lub utylizację produktów ubocznych i odpadów produkcyjnych oraz eliminację bądź zagospodarowanie odpadów.";

3. Art. 12 ust. 2, podpunkt drugi otrzymuje następujące brzmienie: "zgodnie z procedurą określoną w art. 29 Rozporządzenia (EWG) nr 4253/88, Komisja może wyrazić zgodę na inwestycje związane z inną produkcją po warunkiem, że: - pomocobiorcy są bezpośrednio związani kontraktami z producentami podstawowych produktów rolnych, albo produkty, o których mowa, zostały wytworzone na bazie produktów wymienionych w Załączniku nr 2 do Traktatu i można odpowiednio uzasadnić, że istniejące powiązania są korzystne dla producentów podstawowych produktów rolnych.";

4. W art. 17 ust. 2 skreśla się podpunkt drugi.

Artykuł 3

Rozporządzenie wchodzi w życie siedemnastego dnia od daty jego ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Rozporządzenie jest wiążące w całości i stosuje się bezpośrednio we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli 21 listopada 1994 r.

Za Radę,

przewodniczący M. Wissmann

Z jez. angielskiego tłumaczyła: Danuta Łukasz (BSE)

DYREKTYWA RADY
72/159/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r.
w sprawie modernizacji gospodarstw rolnych

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -
na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę
Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 42 i 43,
na wniosek Komisji,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,
zważywszy, że cele wspólnej polityki rolnej określone w art. 39, ust. 1,
lit. a i b Traktatu, mogą być realizowane jedynie poprzez reformę struktur
rolnych;

zważywszy, że taka reforma strukturalna jest podstawowym czynnikiem
rozwoju wspólnej polityki rolnej; zważywszy, że dlatego powinna ona
opierać się na koncepcji i kryteriach opracowanych przez Wspólnotę;

zważywszy, że ze względu na różnorodność ich *przyczyn*, charakter i
znaczenie, problemy strukturalne w rolnictwie mogą wymagać rozwiązań,
które różnią się w zależności od regionu i nadają się do regulacji z upływem
czasu;

zważywszy, że takie rozwiązania muszą przyczyniać się do ogólnego
rozwoju ekonomiczno-społecznego każdego z uczestniczących regionów;
zważywszy, że najlepsze rezultaty mogą być osiągnęte jeśli, działając w
oparciu o koncepcję i kryteria wspólnotowe, państwa członkowskie podejmą
wspólne działania, indywidualnie poprzez własne ustawodawstwo i
procedury administracyjne i jeśli ponadto same określają -na podstawie
warunków określonych przez Wspólnotę - zakres w jakim takie działania
powinny być intensyfikowane lub skoncentrowane w pewnych regionach;

zważywszy, że strukturę rolną Wspólnoty określa się na podstawie
istnienia dużej liczby gospodarstw, które nie spełniają warunków
strukturalnych koniecznych do uzyskania zadowalającego poziomu życia
porównywalnych z tymi, uzyskiwanymi w wyniku wykonywania innych
zajęć; zważywszy ponadto, że różnica między dochodami uzyskiwanymi z

gospodarstw o strukturze umożliwiającej ich dostosowanie się do rozwoju gospodarczego a dochodami uzyskiwanymi z innych gospodarstw stale się pogłębia;

zważywszy, że w przyszłości, jedynymi gospodarstwami będącymi w stanie dostosować się do wymogów rozwoju gospodarczego będą te gospodarstwa, których właściciel ma odpowiednie kwalifikacje zawodowe i umiejętności, których rentowność jest potwierdzona rachunkami, i które są w stanie - poprzez przyjęcie racjonalnych metod produkcji - zapewnić odpowiedni dochód i godziwe warunki pracy zatrudnionym w nich osobom; zważywszy, że reforma struktury produkcji rolniczej powinna być ukierunkowana na tworzenie i rozwój takich gospodarstw;

zważywszy, że ze względu na określenie wytycznych dla rozwoju takich gospodarstw, winny zostać sprecyzowane cele, jakie musi spełniać plan rozwoju zarówno w odniesieniu do rentowności gospodarstwa, jak i czasu pracy osób w nim zatrudnionych;

zważywszy, że nie jest konieczne tam, gdzie rozwój gospodarstwa obejmuje złożenie wniosku o zwiększenie wykorzystywanej powierzchni użytków rolnych, by gospodarstwo obejmowało przeznaczone w tym celu grunty od chwili wprowadzenia w życie planu rozwoju; zważywszy, że musi być jednak pewne, iż wyżej wymienione grunty będą osiągalne dla gospodarstwa w proponowanym okresie rozwoju;

zważywszy, że w celu zagwarantowania, iż pieniądze publiczne przeznaczone na rozwój gospodarstw są faktycznie wykorzystywane z korzyścią dla gospodarstw spełniających wymagane warunki, plany rozwoju winny podlegać zatwierdzeniu przez właściwe władze;

zważywszy, że wysiłki rolników mające na celu osiągnięcie celów planu rozwoju mogą być wspierane poprzez nadanie im, na zasadzie pierwszeństwa, gruntów przekazanych na mocy Dyrektywy Rady z dnia 17 kwietnia 1972 (1) oraz przyznanie im subwencji inwestycyjnych;

zważywszy, że subwencje inwestycyjne powinny być przyznawane głównie w formie subsydiów obniżających oprocentowanie, pozostawiając rolnikom odpowiedzialność ekonomiczną i finansową za gospodarstwa; zważywszy, że z tego samego powodu, rolnik powinien spłacać część oprocentowania; zważywszy, iż powinny zostać sformułowane przepisy

regulujące przyznawanie pomocy, także w formie dotacji do kapitału lub odroczenia spłat;

zważywszy, że ze względu na wielkość inwestycji wymaganych w celu zapewnienia rentowności gospodarstw specjalizujących się w hodowli bydła i owiec, przyznawanie pomocy na zakup tych zwierząt powinno być dokonywane z uwzględnieniem pewnych warunków;

zważywszy, że mając na względzie cele Wspólnoty dotyczące produkcji, system zachęt w odniesieniu do hodowli trzody chlewnej powinien być gwarantowany na specjalnych warunkach, a jego zagwarantowanie przy hodowli drobiu i produkcji jaj powinno zależeć od dalszych decyzji Wspólnoty, zaś gospodarstwa powinny być zachęcane do specjalizowania się w produkcji wołowiny, cieleciny, baraniny i jagnięciny;

zważywszy, że prowadzenie rachunkowości jest konieczne w celu dokonania prawidłowej oceny finansowej i ekonomicznej gospodarstw, a w szczególności gospodarstw znajdujących się w trakcie procesu modernizacji; zważywszy, że system zachęt finansowych może popierać prowadzenie rachunkowości;

zważywszy, że dla dobra racjonalnej produkcji i poprawy warunków życia powinno się zachęcać do tworzenia zrzeszeń, mających na celu wzajemną pomoc gospodarstwom, rozsądniejsze wykorzystywanie nakładów na rolnictwo, lub funkcjonowanie rolniczych gospodarstw grupowych;

zważywszy, że możliwości rozwoju gospodarstw poprzez ponowną parcelację gruntów lub programy melioracyjne muszą być wykorzystane w możliwie jak największym stopniu, by umożliwiło to osiągnięcie celów niniejszej Dyrektywy; zważywszy, że pożądane jest, by zostały wprowadzone specjalne programy przyznawania dodatkowej pomocy w związku z takimi programami lub by zostały dostosowane w tym celu programy już istniejące;

zważywszy, że modernizacja gospodarstw będzie pomyślnie realizowana jedynie wtedy, kiedy pomoc finansowa państw członkowskich zostanie przeznaczona na osiągnięcie wyżej omawianych celów; zważywszy, że gospodarstwa, których długoterminowa rentowność jest wątpliwa, nie powinny być zachęcane do udziału w kosztownym i zazwyczaj długotrwałym procesie rozwoju; zważywszy jednakże, że państwa członkowskie powinny

móc złagodzić, poprzez czasowe subwencje inwestycyjne, sytuację osób zarządzających gospodarstwami, które to gospodarstwa - z różnych względów - nie nadają się do czerpania korzyści z działań podjętych na rzecz reformy rolnictwa;

zważywszy, że państwa członkowskie muszą przyjąć specjalne działania pomocowe na rzecz poszczególnych regionów, gdzie nie można zapewnić utrzymania dla minimalnej liczby ludności, i gdzie konieczne jest istnienie pewnej liczby gospodarstw ze względu na potrzebę ochrony krajobrazu;

zważywszy, że proponowane działania leżą w interesie Wspólnoty i są ukierunkowane na osiągnięcie celów określonych w art. 39, ust. 1, lit. a Traktatu, w tym zmian strukturalnych niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania wspólnego rynku; zważywszy, że dlatego stanowią one wspólne działania w rozumieniu art. 6 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70 (2) z dnia 21 kwietnia 1970 r., dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej;

zważywszy, że w związku z udziałem Wspólnoty w finansowaniu wspólnych działań, musi mieć ona możliwość stwierdzenia, czy postanowienia przyjęte przez państwa członkowskie w celu podjęcia tych działań będą sprzyjać realizacji ich celów; zważywszy, że w tym celu należy przyjąć postanowienia dotyczące trybu wprowadzania ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w ramach Stałego Komitetu ds. Struktury Rolnej ustanowionego zgodnie z art. 1 Decyzji Rady z 4 grudnia 1962 r. (3), w sprawie koordynacji polityki kształtowania struktury rolnej, oraz obejmujące - w zakresie aspektu finansowego - konsultacje z Komitetem Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF), o których mowa w art. 11 do 15 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70;

zważywszy, że pożądane jest, by Parlament Europejski i Rada były zdolne do corocznego badania, na podstawie sprawozdania składanego przez Komisję, skutków podjętych działań po to, by mogły one określić potrzebę uzupełnienia lub przyjęcia przedstawionego poniżej systemu;

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

System zachęt dla gospodarstw uznanych za właściwe do rozwoju

Artykuł 1

1. Mając na względzie określenie warunków strukturalnych sprzyjających znacznej poprawie uzyskiwania dochodów płynących z rolnictwa oraz warunków pracy i produkcji, państwa członkowskie wprowadzają system zachęt selektywnych przeznaczonych dla gospodarstw uznanych za właściwe do rozwoju, mających na celu skłonienie ich do działania i rozwoju w oparciu o racjonalne warunki.

2. Państwa członkowskie, działając zgodnie ogólnymi przepisami, wydawanymi przez Radę w trybie określonym w art. 43 Traktatu, mogą:

- zróżnicować w zależności od regionu wysokość kwot przyznawanych w ramach systemu zachęt finansowych, o których mowa w pierwszym akapicie art. 8, pkt 2, oraz w granicach w nim ustalonych kwot, o których mowa w art. 10, 11, 12 oraz art. 13;

- wstrzymać się od podejmowania w poszczególnych regionach wszystkich lub niektórych działań, o których mowa w art. 8, 10, 11, 12 i 13.

Artykuł 2

Dla celów niniejszej Dyrektywy gospodarstwem uznanym za właściwe do rozwoju będzie to, w którym: 1. Rolnik:

(a) traktuje uprawę ziemi za swoje główne zajęcie;

(b) posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe i umiejętności;

(c) zakłada, że od chwili rozpoczęcia się planu rozwoju będzie prowadził rachunkowość, o której mowa w art. 11;

(d) opracuje plan rozwoju gospodarstwa, który spełni warunki określone w art. 4;

2. Poziom uzyskanego z tego gospodarstwa dochodu jest niższy od tego, określonego w art. 4, pkt 1, jako cel procesu modernizacji, lub obecna struktura gospodarstwa jest taka, iż zagraża utrzymywaniu tego dochodu na

porównywalnym poziomie; w tym ostatnim przypadku subsydia obniżające oprocentowanie, o których mowa w art. 8, ust. 1, lit. b, są przyznawane jedynie do wysokości 80% pożyczki, o której mowa w ust. 2 tego artykułu.

Artykuł 3

1. Państwa członkowskie określają, dla celów tej dyrektywy, znaczenie pojęcia "rolnik traktujący uprawę ziemi za swoje podstawowe zajęcie". W odniesieniu do osoby fizycznej definicja określa warunek, że wielkość dochodu uzyskiwanego z uprawy ziemi nie może być niższa od 50% całkowitego dochodu rolnika, oraz że czas pracy przeznaczony na zajęcia nie związane z uprawą ziemi jest krótszy od połowy całkowitego czasu pracy rolnika.

Państwa członkowskie, uwzględniając w szczególności kryteria opisane w poprzednim ustępie, zdefiniują wymienione wcześniej pojęcie:

- w odniesieniu do osoby innej niż osoba fizyczna;
- odnośnie gospodarstwa stanowiącego własność innej niż osoba;
- odnośnie gospodarstwa działającego na podstawie umowy o wspólnym gospodarowaniu.

2. Ponadto, państwa członkowskie określają kryteria dokonywania oceny kwalifikacji i umiejętności rolnika. Kryteria te odnoszą się do uzyskanego poziomu wykształcenia lub minimalnego doświadczenia w prowadzeniu gospodarstwa lub do obu czynników.

Artykuł 4

1. Plan rozwoju określony w art. 2, pkt. 1, lit. d, musi wykazać, że po jego zakończeniu, gospodarstwo poddane procesowi modernizacji jest w stanie uzyskać jako minimum, z reguły na jedną lub dwie jednostki obliczeniowe pracy ludzkiej, poziom dochodu z pracy w gospodarstwie porównywalny z dochodem uzyskiwanym w wyniku pracy poza sektorem rolniczym w danym regionie.

2. Porównywalny poziom dochodu z pracy w gospodarstwie, o którym mowa w ust. 1, oznacza przeciętną płacę brutto pracownika spoza sektora

rolniczego. Państwa członkowskie mogą wtedy, kiedy to konieczne, uwzględnić różnice między umowami dotyczącymi systemu ubezpieczeń społecznych rolników i pracowników spoza sektora rolniczego.

3. W celu wykazania, iż gospodarstwo rolne poddane procesowi modernizacji jest w stanie osiągnąć cele określone w ust. 1, dochód z pracy w gospodarstwie, jaki ma zostać uzyskany po zakończeniu planu rozwoju jest porównywany z:

- odpowiednim dochodem z pracy w gospodarstwie, uzyskiwanym zgodnie z definicją zawartą w ust. 2, lub

- z dochodem odnośnych gospodarstw, które w czasie składania wniosku, uzyskały dochód z pracy w gospodarstwie porównywalny z dochodem, o którym mowa w ust. 2.

4. Państwa członkowskie:

(a) - określają minimalną liczbę jednostek obliczeniowych pracy ludzkiej, z uwzględnieniem różnych rodzajów produkcji i związanych z nimi warunkami pracy;

- określają, co składa się na odpowiedni zysk z kapitału zainwestowanego w gospodarstwo rolne;

- określają, uwzględniając długość planu rozwoju, cele procesu modernizacji, o którym mowa w ust. 1;

(b) Mogą postanowić, że do określonej wysokości, procent dochodu z pracy w gospodarstwie, który ma być osiągnięty przy zakończeniu planu rozwoju, może składać się z dochodu uzyskanego z działalności nie związanej z sektorem rolniczym tak długo, jak dochód z pracy w gospodarstwie jest przynajmniej równy z porównywalnym dochodem z pracy w gospodarstwie na jedną jednostkę obliczeniową pracy ludzkiej. Jego wysokość nie może być wyższa niż 20%.

5. Przy zakończeniu planu poziomu dochodu, o którym mowa w ust. 2 i 3, musi być osiągalny za pomocą okresu rocznej pracy nie przekraczającej 2300 godzin.

6. Realizacja celów planu rozwoju może być rozłożona maksymalnie na sześć lat. Jednak, państwa członkowskie muszą być upoważnione, w trybie określonym w art. 18, do określenia dłuższego okresu realizacji planu dla niektórych regionów.

Artykuł 5

1. Osoby wymienione w art. 2 i 3, których życzeniem jest uzyskać korzyści z systemu zachęt określonego w niniejszej Dyrektywie, składają podania do władz wybranych na mocy art. 7.

2. Podanie może być złożone indywidualnie przez jednego rolnika lub kilku rolników, którzy są zrzeszeni lub uzgodnili, iż wspólnie utworzą zrzeszenie. Państwa członkowskie traktują na równi rolników indywidualnych i zrzeszonych.

Artykuł 6

1. Do podania dołączany jest plan rozwoju, o którym mowa w art. 2, ust. 1, lit d. Podanie zawiera wszystkie szczegóły niezbędne do dokonania oceny czy gospodarstwo spełnia warunki określone w art. 2 i 4, a w szczególności:

- opis sytuacji w chwili rozpoczęcia planu;
- opis, w formie wcześniejszej dokonanej oceny, sytuacji w chwili zakończenia planu;
- wskazanie działań, które zostaną podjęte, a w szczególności inwestycji, które zostaną dokonane w celu osiągnięcia pożądaných rezultatów.

2. Jeśli plan rozwoju obejmuje propozycję rozszerzenia obszaru gospodarstwa rolnego, to powiększony obszar składa się z:

- gruntów będących już w posiadaniu rolnika;
- gruntów, w odniesieniu do których zyskał on prawnie egzekwowalną obietnicę upoważniającą go do posiadania.

Artykuł 7

Państwa członkowskie:

- wyznaczają władze odpowiedzialne za rozpatrywanie podań i zatwierdzanie planów rozwoju;

- określa tryb rozpatrywania i zatwierdzania.

Artykuł 8

1. System zachęt dla rolników, których podania i plany rozwoju zostały zaakceptowane, obejmuje następujące działania:

(a) przydzielanie, na zasadzie pierwszeństwa, gruntów uwolnionych na podstawie przepisów dyrektywy Rady z dnia 17 kwietnia 1972 r.;

(b) przyznawanie subwencji w formie subsydiów obniżających oprocentowanie kredytów na inwestycje niezbędne do realizacji planu rozwoju, z wyłączeniem wydatków poniesionych przy zakupie: - gruntów; - świń, kurcząt lub cieląt przeznaczonych do uboju. W odniesieniu do zakupu bydła mogą być brane pod uwagę jedynie zakupy wstępne określone w planie rozwoju;

(c) udzielanie gwarancji finansowych na zaciągane kredyty wraz z odsetkami jeżeli zabezpieczenie i gwarancje osobiste nie są wystarczające.

2. Subsydia obniżające oprocentowanie, o których mowa w ust. 1, lit. b, odnoszą się do całości pożyczki, za wyjątkiem jej jakiegokolwiek części przekraczającej 40 000 jednostek rozliczeniowych na jednostkę obliczeniową pracy ludzkiej. Nie stanowi to więcej niż 5% i z reguły obejmuje okres piętnastu lat, który państwa członkowskie mogą przedłużyć do dwudziestu lat na inwestycje w nieruchomościach lub obniżyć do dziesięciu lat w przypadku innych inwestycji. Spłata stopy oprocentowania przez kredytobiorcę nie może być niższa niż 3%. Państwa członkowskie mogą przyznawać tę pomoc, w części lub w całości, w formie dotacji do kapitału lub odroczenia spłat; lub też mogą połączyć te dwie formy.

Niemniej jednak Rada działając na podstawie wniosku Komisji i głosując w sposób określony w art. 34. ust. 2, Traktatu może upoważnić państwo członkowskie, na czas określony, do:

- przyznawania subsydiów zmniejszających oprocentowanie przekraczające 5%, jeśli tego rodzaju działanie jest gwarantowane sytuacją na rynku kapitałowym w danym państwie członkowskim;
- obniżania, w poszczególnych regionach, minimalnej stawki oprocentowania płatnej przez kredytobiorcę do wysokości 2%.

Artykuł 9

1. Tam, gdzie plan rozwoju przewiduje zakup bydła lub owiec, przyznawanie subsydiów na zakup bydła, o których mowa w art. 8, ust. 1, lit. b i c, zależy od tego, czy kwota uzyskana ze sprzedaży z gospodarstw hodujących bydło i owce na zakończenie realizacji planu rozwoju będzie większa od 60% całkowitej kwoty sprzedaży z danego gospodarstwa rolnego.

2. Tam, gdzie plan rozwoju zakłada inwestycje na hodowlę trzody chlewnej przyznawanie, na mocy art. 8, ust. 1, pkt. b i c, subsydiów w ramach systemu zachęt na te inwestycje jest uzależnione od tego, czy inwestycja obejmuje przynajmniej 10 000 jednostek rozliczeniowych, jednakże nie przekracza 40 000 jednostek rozliczeniowych oraz czy gospodarstwo jest w stanie, w chwili zakończenia realizacji planu, wyprodukować przynajmniej 35% paszy dla trzody chlewnej. W przypadku produkcji wspólnej więcej niż jednego gospodarstwa, warunek ten jest spełniony, jeśli jedno lub więcej z tych gospodarstw włączonych do produkcji jest w stanie wyprodukować 35% paszy.

3. Jeśli chodzi o hodowlę drobiu i produkcję jaj przyznawanie subsydiów w ramach systemu zachęt, o których mowa w art. 8, ust. 1, lit. b i c, zależy od kolejnej decyzji Rady, działającej na podstawie wniosku Komisji i głosującej w sposób określony w art. 43, ust. 2 Traktatu.

Artykuł 10

Tam, gdzie plan rozwoju określa, że gospodarstwo będzie specjalizowało się w produkcji wołowiny, cielęciny, baraniny lub jagnięciny, system zachęt, o których mowa w art. 8, jest uzupełniany przyznawaniem premii na doradztwo. Wysokość premii zostanie określona przez Radę, działającą na podstawie wniosku Komisji i głosującą w sposób określony w art. 43, ust. 2 Traktatu, przed dniem 15 września 1972 r.

Rozdział 2

Inne działania mające na celu wspieranie gospodarstw rolnych.

Artykuł 11

1. Państwa członkowskie wprowadzają system zachęt w celu wspierania prowadzenia rachunkowości gospodarstw rolnych.

Jeśli w państwie członkowskim więcej niż 70% gospodarstw prowadzonych przez rolników, dla których stanowi to główne zajęcie już prowadzi rachunkowość, spełniając tym samym przepisy zawarte w ust. 2, to państwo członkowskie nie jest zobowiązane do wprowadzania tego systemu.

System obejmuje przyznawanie pomocy finansowej rolnikom, których głównym zajęciem jest uprawa ziemi i którzy złożyli podania o jej przyznanie, w wysokości 450 jednostek rozliczeniowych, przyznawanych przez przynajmniej pierwsze cztery lata kiedy to prowadzona jest księgowość administracji ich gospodarstw rolnych.

2. Rachunkowość: (a) składa się z:

- przygotowania rocznej wyceny sporządzanej na początku i na końcu roku;

- dokonywania systematycznego i regularnego zapisu w trakcie roku rachunkowego różnorodnych transakcji dokonywanych w gotówce i w naturze związanych z prowadzeniem gospodarstwa rolnego;

(b) zamyka się przedstawieniem co roku:

- ogólnej charakterystyki prowadzenia gospodarstwa rolnego, a w szczególności przyjętych zasad produkcji;

- szczegółowego bilansu (pasywów i aktywów) oraz rachunku kosztów działalności gospodarstwa (wydatki i zyski);

- obliczeniową pracy ludzkiej oraz dochód rolnika w celu dokonania oceny efektywności zarządzania gospodarstwem jako całością oraz oceny rentowności głównych przedsięwzięć gospodarstwa rolnego.

3. Jeśli gospodarstwo zostało wybrane przez władze, wyznaczone przez państwa członkowskie, do zbierania danych rachunkowych dla celów informacyjnych i naukowych, w szczególności w ramach sieci danych

księgowych EWG, a rolnik otrzymał pomoc finansową, o której mowa w ust. 1, to musi on udostępnić tym władzom, anonimowo, dane rachunkowe odnoszące się do jego gospodarstwa.

Artykuł 12

Państwa członkowskie przyznają, na żądanie, dowolnemu oficjalnemu zrzeszeniu mającemu na celu wzajemną pomoc pomiędzy gospodarstwami rolnymi, bardziej racjonalne wykorzystanie inwestycji na rolnictwo, lub grupowe działania gospodarstw rolnych, wstępną pomoc stanowiącą wkład w koszty administracyjne.

Wysokość tej pomocy nie jest mniejsza niż 2500 jednostek rozliczeniowych i nie większa niż 7500 jednostek rozliczeniowych i jest ustalana w zależności od liczby uczestników i ilości wspólnie dokonanej pracy. Forma prawna, jaką te zrzeszenia przyjmą oraz przepisy regulujące współpracę między ich członkami, jest określana przez państwa członkowskie.

Artykuł 13

1. Mając na względzie promocję procesu modernizacji gospodarstw rolnych, wynikającą z art. 2, państwa członkowskie poprzez programy melioracji i ponownej parcelacji gruntów oraz prac związanymi z nimi:

- wprowadzają specjalne systemy subwencji składających się z dodatkowego systemu zachęt w celu promowania procesu modernizacji gospodarstw rolnych, o których mowa w art. 2 i 4, oraz w celu zachęcenia do zaprzestania uprawy roli; lub

- przystosowania swoich obecnych systemów pomocy finansowej w celu osiągnięcia strukturalnej poprawy by zachęcić do przeprowadzenia ponownej parcelacji gruntów i programów melioracyjnych, spełniając warunek określony w ust. 2.

2. Wspólnota wnosi wkład w wydatki ponoszone przez państwa członkowskie na ponowną parcelację gruntów i związanych z nią prac oraz na programy melioracyjne, włączając w to każde dodatkowe systemy zachęt,

o których mowa w pierwszym akapicie ustępu 1, chyba że po zakończeniu planu ponownego podziału gruntów i programów melioracyjnych przynajmniej 40% wykorzystanego obszaru użytków rolnych ma być uprawiana przez gospodarstwa, których plany rozwoju zostały zaakceptowane lub 70% tego obszaru ma być uprawiana przez gospodarstwa, które uzyskały poziom rozwoju określony w art. 4, ust. 1.

Artykuł 14

1. Przyznawanie pomocy na inwestycje w gospodarstwach spełniającej warunki określone w art. 2 i 4, przekraczającej wysokość określoną w art. 8, ust. 2 jest zakazane, za wyjątkiem pomocy przeznaczonej na:

- budowę zabudowań gospodarskich;
- przekształcanie budynków gospodarczych w nowe siedziby, jeśli odbywa się to w interesie publicznym;
- działania mające na celu polepszenie jakości gruntów; które to wyjątki podlegają przepisom ust. 3 niniejszego artykułu i art. 92 i 94 Traktatu.

2. W odniesieniu do inwestycji w innych gospodarstwach rolnych oraz bez uszczerbku dla przepisów art. 92, ust. 2 Traktatu państwa członkowskie mogą przyznawać pomoc jedynie w formie odsetek płatnych przez kredytobiorcę, a gdy pomoc jest przyznawana w innej formie w formie ekwiwalentu tych odsetek, jeśli wysokość jest nie mniejsza niż 5% rocznie. Jednakże:

(a) państwa członkowskie mogą, w okresie pięciu lat od chwili wejścia w życie niniejszej Dyrektywy, przyznać czasową pomoc rolnikom, którzy nie są w stanie uzyskać poziomu dochodów określonego w art. 4, i którzy nie spełniają jeszcze warunków kwalifikujących ich do pobierania rent zgodnie z przepisami art. 2, ust. 1 Dyrektywy Rady z dnia 17 kwietnia 1972 r., dotyczącej działań zachęcających do zaprzestania uprawy ziemi i przeznaczania wykorzystywanych użytków rolnych na cele poprawy struktury; pomoc ta nie może być przyznawana na dogodniejszych warunkach niż ta określona w art. 8 niniejszej Dyrektywy;

(b) państwa członkowskie mogą wprowadzić systemy przyznawania pomocy specjalnej w poszczególnych regionach, gdzie nie można zapewnić

utrzymania dla minimalnej liczby ludności i gdzie istnieje konieczność utrzymywania minimalnej liczby gospodarstw ze względu na potrzebę ochrony środowiska naturalnego;

Rada, działając zgodnie z trybem określonym w art. 43 Traktatu, określa kryteria wykorzystywane do definiowania tych regionów i stosowania tych systemów.

3. Zabrania się także:

(a) przyznawania pomocy na zakup trzody chlewnej, drobiu lub cieląt rzeźnych;

(b) przyznawania pomocy, która nie spełnia warunków określonych w art. 9.

Rozdział 9

Przepisy finansowe i ogólne

Artykuł 15

Działania przewidziane w niniejszej Dyrektywie stanowią wspólne działania w rozumieniu art. 6, ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 16

1. Przewidywany czas wymagany na przeprowadzenie wspólnych działań wynosi dziesięć lat.

2. Pięć lat po wejściu w życie niniejszej Dyrektywy, wyżej wymienione działania zostaną, na wniosek Komisji, ponownie zbadane przez Radę.

3. Ogólny udział EAGGF (Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych) w kosztach wspólnych działań w okresie pierwszych pięciu lat szacuje się na 432 miliony jednostek.

4. Do niniejszej Dyrektywy stosuje się postanowienia art. 6, ust. 5 Rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 17

1. Państwa członkowskie prześlą do Komisji:

- wszystkie projektu ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych, jakie zamierzają przyjąć zgodnie z niniejszą Dyrektywą, włącznie z odnoszącymi się do art. 14;

- teksty jakichkolwiek przepisów skutecznie uzupełniających niniejszą Dyrektywę, obowiązujących przed datą jej wejścia w życie.

2. Przekazując, zgodnie z ust. 1, projekty ustaw, rozporządzeń lub przepisów administracyjnych lub teksty obowiązujących przepisów, państwa członkowskie powinny złożyć także memorandum wyjaśniające, ukazujące związek, na szczeblu regionalnym, między określonym działaniem a warunkami ekonomicznymi i strukturalnymi.

3. Komisja zbada złożone projekty pod względem ich zgodności z pierwszym akapitem ust. 1, dla stwierdzenia, czy z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, projekty takie są zgodne z Dyrektywą i tym samym, spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 15. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania jakiegokolwiek projektu Komisja - po konsultacji ze Stałym Komitetem ds Struktury Rolnej - powinna wydać opinię na jego temat.

4. Przyjmując jakkolwiek ustawę, rozporządzenie lub przepis administracyjny, o których mowa w ust. 3, państwa członkowskie prześlą jej/jego tekst Komisji.

Artykuł 18

1. W odniesieniu do przepisów zawartych w tekstach przekazanych zgodnie z drugim art. 17, ust. 1 lub art. 17. ust. 4, Komisja bada, czy, z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, przepisy te spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnotę w rozumieniu art. 15. W ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania tekstu przedstawiciel Komisji - po

konsultacji z Komitetem EAGGF na temat finansowych aspektów przepisu - powinien przekazać projekt decyzji w tej sprawie do stałego komitetu ds Struktury Rolnej.

2. Komitet wydaje opinię w terminie ustalonym przez przewodniczącego, stosownie do stopnia pilności spraw pozostających do zbadania. Swoje decyzje podejmuje on większością dwunastu głosów, głosy państw członkowskich są rozważane zgodnie z art. 148, ust. 2, Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja podejmuje decyzję. Jednakże, jeśli decyzja nie jest zgodna z opinią wydaną przez Komitet to jest ona niezwłocznie oznajmiana Radzie. W takiej sytuacji Komisja może odroczyć stosowanie postanowień decyzji na okres nie dłuższy niż miesiąc od daty jej ogłoszenia. Rada, głosując zgodnie z przepisami art. 43, ust. 2. Traktatu, może w ciągu tego miesiąca podjąć inną decyzję.

Artykuł 19

1. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie na jakiegokolwiek działania podjęte w ramach art. 8, ust. 1, pkt. b, art. 8, ust. 2, podpkt. 1, lub w ramach art. 10, 11 lub 12, podlegają, do wysokości określonej w ust. 2, wsparciu ze środków Sekcji Orientacji EAGGF. Rada, działając na podstawie opinii Komisji i głosując zgodnie z art. 43, ust. 2 Traktatu, może uznać wydatki poniesione przez państwa członkowskie na działania podjęte w ramach akapitu 1, art. 8, ust. 2, podpkt. 1, za odpowiednie.

2. Wysokość wydatków państw członkowskich, o których mowa w art. 13, ust. 2, obliczona w zależności od wielkości obszaru użytków rolnych, po zakończeniu procesów ponownego rozdziału gruntów i programów melioracyjnych przez gospodarstwa, których plany rozwoju zostały zaakceptowane, podlega refundacji ze strony EAGGF, jednak za wyjątkiem wydatków poniesionych na rzecz:

- jakiegokolwiek karczowania gruntów, nie pociągającego za sobą zalesiania podobnej wielkości obszaru;
- zakładania instalacji elektrycznych;
- zakładania źródeł wody pitnej.

3. Sekcja Orientacji EAGGF refunduje 25% zatwierdzonych wydatków państwu członkowskim.

Jednak wkład Wspólnoty do zatwierdzonych wydatków, o których mowa w ust. 2, nie może przekraczać 150 jednostek rozliczeniowych na hektar gruntu z ponownej parcelacji i prac z tym związanych lub 250 jednostek rozliczeniowych na hektar w odniesieniu do programów melioracyjnych.

4. Szczegółowe zasady regulujące zastosowanie ust. 3, są przyjmowane zgodnie z trybem określonym w art. 13 Rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

Artykuł 20

1. Działania podejmowane przez państwa członkowskie nie upoważniają do korzystania ze wsparcia finansowego ze strony Wspólnoty, chyba że na mocy art. 18 podjęto pozytywną decyzję w tej sprawie.

2. Wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty dotyczy jedynie wydatków powstałych w związku z pomocą udzieloną na podstawie decyzji podjętych od daty wejścia w życie niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 21

1. Wnioski o zwrot kosztów dotyczą wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w okresie roku kalendarzowego i powinny być składane w Komisji przed 1 lipca roku następnego.

2. Decyzje w sprawie przyznania pomocy z funduszu podejmuje się w trybie określonym w art. 7, ust. 1 Rozporządzenia (EWG) nr 729/70.

3. Komisja może zezwolić na wypłaty na rachunek.

4. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte w trybie ustanowionym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) nr 729/70.

Artykuł 22

1. Przed dniem 1 sierpnia każdego roku obowiązujące krajowe i wspólnotowe środki wchodzące w zakres niniejszej Dyrektywy są badane w kontekście corocznego sprawozdania, które Komisja przedłoży Parlamentowi

Europejskiemu i Radzie, do którego wszelką niezbędną dokumentację państwa członkowskie przekażą Komisji. Rada dokonuje oceny takich działań, uwzględniając tempo rozwoju strukturalnego wymaganego dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej, ich wpływ na cele produkcyjne Wspólnoty, i na harmonijny rozwój regionów Wspólnoty oraz finansowe implikacje omawianych działań.

W razie potrzeby przyjmie ona, działając w trybie określonym w art. 43, Traktatu, odpowiednie postanowienia.

2. W celu osiągnięcia celów Wspólnoty, Rada działając na podstawie wniosku Komisji i głosując zgodnie z przepisami art. 43, ust. 2 Traktatu, może w odniesieniu do pewnych sektorów zmienić lub uzupełnić przepisy niniejszej Dyrektywy lub zawiesić ich stosowanie.

Artykuł 23

Niniejsza Dyrektywa nie narusza prawa Wielkiego Księstwa Luksemburg, zgodnie z art. 92- 94 Traktatu, do kontynuowania najpóźniej do dnia 31 grudnia 1975 r. prowadzonych krajowych działań dotyczących kwestii wchodzących w zakres niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 24

Państwa członkowskie mogą ustalić dodatkowe warunki dotyczące wdrażania środków pomocowych przewidzianych w niniejszej Dyrektywie.

Artykuł 25

Państwa członkowskie podejmą działania niezbędne w celu dostosowania się do niniejszej Dyrektywy w ciągu roku od dnia jej notyfikacji.

Artykuł 26

Niniejsza Dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.
Sporządzono w Brukseli, dnia 17 kwietnia 1972 roku.

W imieniu Rady
Przewodniczący
J. P. Buchler

*Z jęz. angielskiego tłumaczyła: **Jolanta Karolczak** (BSE)*

DYREKTYWA RADY
72/160/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r.
w sprawie działań zachęcających do zaprzestania uprawy ziemi i
przeznaczenia wykorzystywanych użytków rolnych
na cele poprawy struktury

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -
na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę
Gospodarczą, a zwłaszcza art. 43,

na wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,

zważywszy, że cele wspólnej polityki rolnej określone w art. 39 ust. 1 lit.
a i b Traktatu mogą być zrealizowane jedynie poprzez reformę struktur
rolnych,

zważywszy, że taka reforma strukturalna jest podstawowym czynnikiem
rozwoju wspólnej polityki rolnej, zważywszy, że dlatego powinna ona
opierać się na koncepcji i kryteriach opracowanych przez Wspólnotę,

zważywszy, że ze względu na różnorodność ich przyczyn, charakter i
znaczenie problemy strukturalne w rolnictwie mogą wymagać rozwiązań,
które różnią się w zależności od regionu i nadają się do regulacji z upływem
czasu,

zważywszy, że takie rozwiązania muszą przyczyniać się do ogólnego
rozwoju ekonomiczno-społecznego każdego z uczestniczących regionów,
zważywszy że najlepsze rezultaty mogą być osiągnięte jeśli, działając w
oparciu o koncepcję i kryteria wspólnotowe, państwa członkowskie podejmą
wspólne działania indywidualnie poprzez własne ustawodawstwo i procedury
administracyjne, i jeśli, ponadto, same określą -na podstawie warunków
ustalonych przez wspólnotę - zakres w jakim takie działania powinny być
intensyfikowane lub koncentrowane w pewnych regionach,

zważywszy, że - po pierwsze - w celu podwyższenia dochodów
rolniczych, należy wspomagać tworzenie gospodarstw o odpowiedniej
wielkości i strukturze,

zważywszy, że tworzenie takich gospodarstw wymaga dysponowania

wolnymi gruntami,

zważywszy, że w celu realizacji tego celu, konieczne jest udzielenie pomocy osobom zaprzestającym działalności w rolnictwie i udostępnianie wcześniej uprawianych przez nie gruntów na cele doskonalenia struktur,

zważywszy, że udzielenie rolnikom wystarczająco atrakcyjnej premii, obliczonej na podstawie obszaru uwolnionych gruntów, stwarza odpowiednią zachętę do zbywania gruntów,

zważywszy, jednak, że rolnicy w wieku powyżej 55 lat z reguły natrafiają na poważne trudności z podjęciem nowego zatrudnienia i zważywszy, że w związku z tym powinni oni aż do ukończenia 65 lat otrzymywać rentę, która umożliwiłaby im odejście od rolnictwa,

zważywszy, że państwa członkowskie powinny mieć możliwość pozbawienia całości lub części premii tych rolników, dla których rolnictwo jest podstawowym zajęciem, w szczególności, gdy osoby takie otrzymują rentę,

zważywszy, że likwidacja gospodarstw rolnych, zatrudniających członków rodziny w starszym wieku oraz pracowników najemnych zaangażowanych na stałe w rolnictwie może spowodować utratę pracy i zarobków przez te osoby,

zważywszy, że wytyczone cele nie byłyby zrealizowane gdyby osoby korzystające z tych udogodnień kontynuowały wytwarzanie produktów rolnych w ilościach rynkowych,

zważywszy, że jest jednak pożądane, by takie osoby na własne życzenie mogły swobodnie korzystać z gruntów o ograniczonej wielkości,

zważywszy, że nie jest możliwe żądanie, aby w każdym przypadku cały obszar uwolnionych gruntów był zagospodarowany w sposób sprzyjający poprawie struktury, niemniej jednak, zważywszy, że udział tak zagospodarowanych gruntów powinien zostać ustalony na odpowiednim poziomie, zważywszy, że w przypadku zaprzestania działalności rolniczej należy wykorzystać nie tylko możliwości zwiększenie obszaru gospodarstw zdolnych do modernizacji, ale także wycofania pewnych obszarów gruntów z użytkowania rolniczego, w szczególności poprzez ich przeznaczenie na potrzeby zalesienia, zdrowia społeczeństwa lub rekreacji,

zważywszy, że osiągnięcie tych celów może być łatwiejsze dzięki

interwencji powołanych przez państwa członkowskie agencji majątku rolnego, którym rolnicy mogą oferować swoje grunty w celu dalszego zagospodarowania na potrzeby reformy strukturalnej,

zważywszy, że proponowane działania leżą w interesie wspólnoty i są ukierunkowane na osiągnięcie celów określonych w art. 39 ust. 1 lit. a Traktatu, w tym zmian strukturalnych niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania wspólnego rynku, zważywszy, że dlatego stanowią one wspólne działania w rozumieniu art. 6 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70 z 21 kwietnia 1970 r. dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej (1),

zważywszy jednak, że o ile premia obliczona na podstawie obszaru uwolnionych gruntów rolnych nie wymaga finansowania przez wspólnotę, to wypłata renty osobom w wieku od 55 do 65 lat jest szczególnie istotna dla wspólnoty w regionach rolniczych o niekorzystnych warunkach oraz tam, gdzie dotychczas nie podjęto jeszcze działań zachęcających do zaprzestania działalności w rolnictwie,

zważywszy, że w związku z udziałem wspólnoty w finansowaniu wspólnych działań, musi mieć ona możliwość stwierdzenia, czy postanowienia przyjęte przez państwa członkowskie w celu podjęcia tych działań będą sprzyjać realizacji ich celów; zważywszy, że w tym celu należy przyjąć postanowienia dotyczące trybu wprowadzania ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w ramach stałego komitetu ds. struktury rolnej ustanowionej zgodnie z art. 1 decyzji Rady z 4 grudnia 1962 r., w sprawie koordynacji polityki kształtowania struktury rolnej, (2) oraz obejmujące - w zakresie aspektów finansowych - konsultacje z komitetem Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF) , o której mowa w art. art. 11 do 15 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70, zważywszy, że pożądane jest aby Parlament Europejski i Rada były zdolne do corocznego badania, na podstawie sprawozdania składanego przez Komisję, skutków podjętych działań, po to by mogły one określić potrzebę uzupełnienia lub adaptacji niżej przedstawionego systemu,

zważywszy, że działania zachęcające do zaprzestania działalności w rolnictwie są już prowadzone przez pewien okres, powinna być możliwa ich ponowna kontrola przez Radę, bez szkody, jednak, dla zobowiązań podjętych

w tym okresie,

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Środki oddziaływania zachęcające do zaprzestania działalności w rolnictwie i przeznaczenia tak uwolnionych gruntów na cele poprawy struktury rolnej

Artykuł 1

1. Państwa członkowskie podejmą szereg działań zachęcających do zaprzestania działalności w rolnictwie i przeznaczenia uwolnionych użytków rolnych na cele poprawy struktury rolnej.

2. Państwa członkowskie mogą, działając zgodnie z zasadami ogólnymi przyjętymi w przyszłości przez Radę w trybie określonym w art. 43 Traktatu:

- zróżnicować w zależności od regionu wysokość zachęt finansowych przewidzianych w art. 2,
- powstrzymać się od podejmowania w niektórych lub wszystkich regionach niektórych działań przewidzianych w art. 2.

Artykuł 2

1. Działania przewidziane w art. 1 obejmują:

(a) przyznanie, pod warunkiem spełnienia niżej określonych warunków kwalifikacyjnych, renty ubiegającym się o nią rolnikom w wieku od 55 do 65 lat, dla których rolnictwo jest podstawowym zajęciem.

Państwa członkowskie mogą:

- zastąpić taką rentę wypłatą odpowiedniej sumy ryczałtowej,
- w zależności od wieku i środków posiadanych przez przyszłego beneficjenta zróżnicować wysokość renty lub odmówić jej przyznania.

Renty w ramach pomocy mogą być przyznawane przez Dział Orientacji Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF) w wysokości do 900 jednostek obliczeniowych rocznie w przypadku rolnika pozostającego w związku małżeńskim oraz do 600 jednostek obliczeniowych w przypadku rolnika samotnego.

Niemniej jednak, w okresie pierwszych pięciu lat od wprowadzenia w życie niniejszej Dyrektywy, dopuszczane będą wydatki jedynie na rzecz:

- rolników, dla których rolnictwo jest głównym zajęciem i którzy są w wieku od 60 do 65 lat oraz na rzecz osób w takim samym przedziale wiekowym wymienionych w lit. c,

- rolników, dla których rolnictwo jest głównym zajęciem i którzy są w wieku co najmniej 55 lat, jeżeli:

- (i) w państwie członkowskim w którym, w dniu wejścia w życie niniejszej Dyrektywy ponad 15% ludności czynnej zawodowo pracowało w rolnictwie, wielkość danego gospodarstwa rolnego nie przekraczała 15 ha, lub

- (ii) rolnictwo stało się głównym zajęciem takich rolników wskutek śmierci współmałżonka, lub

- (iii) tacy rolnicy są inwalidami o stopniu inwalidztwa powyżej 50%.

Renta nie będzie przysługiwać na pomoc, jeżeli jest ona przyznawana rolnikowi w okresie wdrażania - w stosunku do jego gospodarstwa -planu rozwoju, o którym mowa w art. 4 Dyrektywy Rady z 14 kwietnia 1972 r. (3) w sprawie modernizacji gospodarstw rolnych.

- (b) przyznanie premii, która nie będzie przysługiwać na pomoc i której wysokość będzie obliczana w stosunku do obszaru uwolnionych użytkowanych gruntów rolnych - ubiegających się o nią rolnikom,

Państwa członkowskie mogą: w świetle celów ustalonych w ramach realizacji dyrektywy dotyczącej modernizacji gospodarstw rolnych, lub na podstawie wieku lub środków posiadanych przez przyszłego beneficjenta, zróżnicować wysokość premii lub odmówić jej przyznania,

- wypłacić premię w ratach,

- odmówić przyznania całości lub części premii jakiegokolwiek osobie otrzymującej rentę zgodnie z lit. a,

- (c) przyznanie renty zgodnie z lit. a ubiegającym się o nią pracownikom

zatrudnionym na stałe lub należącym do rodziny, będącym w wieku od 55 do 65 lat, którzy zobowiążą się do zaprzestania pracy w rolnictwie, i którzy:

- są zatrudnieni w gospodarstwach, w których rolnik korzysta z jakiegokolwiek udogodnień przewidzianych w postanowieniach lit. a lub b,
- są objęci systemem ubezpieczeń społecznych, i

- spełniają warunki określone w art. 3 (c). Państwa członkowskie Mogą:
 - zastąpić taką rentę wypłatą odpowiedniej sumy ryczałtowej,
 - w zależności od wieku i środków posiadanych przez przyszłego beneficjenta zróżnicować wysokość renty lub odmówić jej przyznania.

Na podstawie niniejszych przepisów, pomoc ze środków Działu Orientacji EAGGF dla każdego gospodarstwa zaprzestającego uprawy obejmuje tylko pojedynczą rentę w wysokości nie przekraczającej 600 jednostek rocznie.

2. Subwencje przewidziane w ust.1 będą uwarunkowane zaprzestaniem pracy w rolnictwie przez beneficjenta oraz - w przypadku, gdy taka osoba jest rolnikiem -użytkowane przez nią grunty rolne zostaną przeznaczone zgodnie z postanowieniami art. 5.

3. Państwa członkowskie podejmą wszelkie niezbędne działania w celu zapewnienia, że świadczenia z ubezpieczenia społecznego, które otrzymywałaby osoba otrzymująca rentę lub premię stosownie do postanowień ust. 1, gdyby nie zaprzestała pracy w rolnictwie nie zostaną ograniczone i że nie zostaną w sposób nieuzasadniony zwiększone ich składki na ubezpieczenie społeczne.

Tam, gdzie osoba otrzymująca rentę zgodnie z ust. 1(c) otrzymuje zasiłek dla bezrobotnych, państwa członkowskie mogą odpowiednio ograniczyć wysokość renty.

Artykuł 3

Państwa członkowskie określą:

(a) znaczenie pojęcia "rolnik", W rozumieniu niniejszej Dyrektywy może być tylko jeden rolnik w odniesieniu do jakiegokolwiek obszaru użytkowanych gruntów rolnych,

(b) znaczenie, dla celów niniejszej Dyrektywy, pojęcia "praca w rolnictwie jako główne zajęcie.

Definicje powinny obejmować co najmniej następujące warunki w odniesieniu do zainteresowanych osób:

- przed złożeniem podania o rentę przepracowała ona w rolnictwie przez okres co najmniej pięciu lat. Od osób, do których znajduje zastosowanie art. 2 ust 1 lit a (ii) nie będzie wymagane spełnienie tego warunku, jeżeli spełniają go ich współmałżonkowie,

- co najmniej 50% całkowitego czasu pracy poświęciła ona w tym okresie na pracę w rolnictwie,

- co najmniej 50% dochodu uzyskanego w tym okresie przez tę osobę pochodziło z pracy w rolnictwie,

(c) znaczenie, w rozumieniu niniejszej Dyrektywy, pojęć "stały pracownik najemny" oraz "członek rodziny stale pracujący w gospodarstwie". Definicje powinny obejmować co najmniej następujące warunki w odniesieniu do zainteresowanych osób:

- przed złożeniem podania o rentę przepracowały one w rolnictwie przez okres co najmniej pięciu lat i co najmniej 50% całkowitego czasu pracy poświęciły one w tym okresie na pracę w rolnictwie,

- przepracowały one w rolnictwie w gospodarstwie zaprzestającym produkcji co najmniej dwa lata w okresie poprzedzającym złożenie podania,

(d) państwa członkowskie określą warunki uznania produkcji rolnej za zaprzestaną, a w szczególności minimalną wielkość gruntów jaka może być pozostawiona przez osobę korzystającą z zachęt finansowych przewidzianych w art. 2 lit. a i b, z zastrzeżeniem, że przyjęte rozwiązanie musi - jako minimum - gwarantować zaprzestanie wszelkiej działalności rolniczej prowadzącej do umieszczenia produktu na rynku.

Artykuł 4

Państwa członkowskie wprowadzą przepisy zakazujące przyznawania renty przewidzianej w art. 2 ust. 1 lit. a jakiegokolwiek rolnikowi, którego gospodarstwo zmniejszyło znacznie swój obszar w okresie kilku lat poprzedzających złożenie wniosku, z wyjątkiem sytuacji, w których

wynikało to z wywłaszczenia lub nabycia w interesie społecznym.

Artykuł 5

1. Co najmniej 85% powierzchni użytków rolnych zwalnianych przez osoby korzystające z udogodnień przewidzianych w art. 2 ust 1 lit. a i b, musi być:

a) dzierżawione przez okres co najmniej 12 lat lub przekazane na wyłączną własność lub w wieczystą dzierżawę rolnikom korzystającym z zachęt przewidzianych w art. 8 Dyrektywy w sprawie modernizacji gospodarstw rolnych, lub

b) wycofane na stałe z użytkowania rolniczego, w szczególności poprzez przeznaczenie na cele zalesienia, działalności rekreacyjnej zdrowia społeczeństwa i inne cele społeczne.

2. Jeżeli jednak, nie znajdzie się ani jeden rolnik, spełniający warunki, o których mowa w ust. 1 lit. a, obszar zwalnianych użytków rolnych może być przeznaczony dla innych gospodarstw na warunkach ustalonych przez państwa członkowskie.

3. Obszar zwalnianych użytków rolnych może być zaoferowany do dzierżawy na co najmniej 12 lat lub do sprzedaży agencjom majątku rolnego powołanym przez państwa członkowskie w celu ich zagospodarowania zgodnie z ust. 1. Agencje te mogą ustalać warunki regulujące tymczasowe wykorzystanie tych gruntów.

Rozdział II

Przepisy finansowe i ogólne

Artykuł 6

Działania przewidziane w niniejszej Dyrektywie stanowią wspólne działania w rozumieniu art.6 ust. 1 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr

729/70.

Artykuł 7

1. Przewidywany czas wymagany na przeprowadzenie wspólnych działań wynosi 10 lat.

Cztery lata po wejściu w życie niniejszej Dyrektywy wyżej wymienione działania będą, na wniosek Komisji, ponownie zbadane przez Radę, bez naruszania, jednak, podjętych w tym okresie zobowiązań dotyczących pomocy.

2. Łączny udział EAGGF w kosztach wspólnych działań w okresie pierwszych pięciu lat szacuje się na 288 jednostek obliczeniowych.

3. Do niniejszej Dyrektywy stosuje się postanowienia art. 6 ust. 5 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 8

1. Państwa członkowskie przekazą do Komisji:

- wszystkie projekty ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych, jakie zamierzają przyjąć stosownie do niniejszej Dyrektywy,
- teksty jakichkolwiek przepisów skutecznie uzupełniających niniejszą Dyrektywę, obowiązujących przed datą jej wejścia w życie.

2. Przekazując, zgodnie z ust. 1, projekty ustaw, rozporządzeń lub przepisów administracyjnych albo teksty obowiązujących przepisów, państwa członkowskie powinny także złożyć memorandum wyjaśniające, ukazujące związek, na szczeblu regionalnym, między określonym działaniem a warunkami ekonomicznymi i strukturalnymi.

3. Komisja zbada złożone projekty pod względem ich zgodności z pierwszym akapitem ust. 1 dla stwierdzenia czy, z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, projekty takie są zgodne z Dyrektywą i tym samym spełniają warunki określające udział Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 6. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania jakiegokolwiek projektu, Komisja - po konsultacji ze stałym komitetem ds. struktury rolnej -

powinna wydać opinię na jego temat.

4. Przyjmując jakąkolwiek ustawę, rozporządzenie lub przepis administracyjny, Państwa członkowskie prześlą jej/jego tekst do Komisji.

Artykuł 9

1. W odniesieniu do przepisów zawartych w tekstach przekazanych zgodnie z drugim akapitem art. 8 ust. 1 lub art. 8 ust. 4, Komisja zbada, czy, z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, przepisy takie spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 6. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania tekstu, przedstawiciel Komisji - po konsultacji z komitetem EAGGF na temat finansowych aspektów przepisu - powinien przekazać projekt decyzji w tej sprawie do stałego komitetu ds. struktury rolnej.

2. Komitet wydaje opinię w terminie ustalonym przez przewodniczącego stosownie do stopnia pilności spraw pozostających do zbadania. Swoje decyzje podejmuje on większością dwunastu głosów., głosy państw członkowskich są wazone zgodnie z przepisem art. 148 ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja podejmie decyzję. Jednakże, jeśli decyzja nie jest zgodna z opinią wydaną przez Komitet, to jest ona niezwłocznie oznajmiana Radzie. W takiej sytuacji Komisja może odroczyć wykonanie decyzji na okres nie dłuższy niż miesiąc od daty jej ogłoszenia. Rada, głosując zgodnie z przepisami art. 43, ust. 2 Traktatu, może w ciągu tego miesiąca podjąć inną decyzję.

Artykuł 10

1. a) Wydatki poniesione przez państwa członkowskie na jakiegokolwiek działania podjęte w ramach art. 2, ust. 1, lit. a lub c podlegają wsparciu ze środków Sekcji Orientacji EAGGF do wysokości określonej powyżej, oraz w takim zakresie w jakim zwolnione grunty zostały wykorzystane zgodnie z treścią art. 5 ust. 1 lub 3.

Jednakże, jeżeli państwa członkowskie działają zgodnie z art. 5 ust. 3, to poniesione wydatki zostaną pokryte dopiero po wykazaniu, że zwolnione użytki rolne zostały wykorzystane w celach określonych w art. 5, ust. 1.

b) jeżeli renta, o której mowa w art. 2 ust. 1 lit. a, po spełnieniu właściwych wymogów, została przyznana przez państwo członkowskie rolnikowi poniżej wymaganego wieku, to poniesione wydatki będą pokryte w określonej wysokości, dopiero po uzyskaniu przez beneficjenta wymaganego wieku.

2. Sekcja Orientacji EAGGF pokryje 25% wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w związku z udzieloną pomocą. Jednakże, w regionach rolniczych o niekorzystnych warunkach gospodarowania oraz tam gdzie w chwili wejścia w życie niniejszej dyrektywy, działania zachęcające do zaprzestania gospodarowania nie są jeszcze stosowane, Sekcja Orientacji EAGGF pokryje 65% poniesionych wydatków.

3. Dla celów powyższego ustępu "regiony rolnicze o niekorzystnych warunkach rozwoju" oznaczają regiony, w których spełnione są jednocześnie oba niżej wymienione warunki:

- udział ludności pracującej w rolnictwie w ogólnej liczbie ludności zawodowo czynnej jest wyższy od poziomu przeciętnego dla całej Wspólnoty,
- produkt krajowy brutto na jednego mieszkańca jest niższy od poziomu przeciętnego dla całej Wspólnoty,

Rada, działając na wniosek Komisji oraz po głosowaniu zgodnym z art. 43 ust. 2 Traktatu, sporządzi listę takich regionów.

4. Szczegółowe zasady stosowania ust. 2 zostaną przyjęte w trybie ustanowionym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 11

1. Działania podejmowane przez państwa członkowskie nie są uprawnione do korzystania ze wsparcia finansowego ze strony Wspólnoty, chyba że na mocy art. 9 zostanie podjęta pozytywna decyzja w tej sprawie.

2. Wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty będzie dotyczyć jedynie odpowiednich wydatków powstałych w związku z subwencjami udzielonymi na podstawie decyzji podjętych po wejściu w życie niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 12

1. Wnioski o zwrot powinny dotyczyć wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w okresie roku kalendarzowego i powinny być składane do Komisji przed 1 lipca roku następnego.

2. Decyzje w sprawie przyznania subwencji z funduszu podejmuje się w trybie określonym w art. 7 ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

3. Komisja może zezwolić na płatności na rachunek.

4. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte w trybie określonym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 13

1. Z zastrzeżeniem art. 8 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70, państwa członkowskie, działając zgodnie ze swoimi ustawami, rozporządzeniami lub przepisami administracyjnymi, podejmą, w wypadku niezgodności z warunkiem przewidzianym w art. 2 ust. 2, wszelkie niezbędne kroki mające na celu odzyskanie wypłaconych kwot. Poinformują one

Komisję o podjętych krokach oraz będą regularnie powiadamiać ją o stanie związanego z nimi postępowania administracyjnego i sądowego.

2. Odzyskane kwoty będą zwracane wypłacającym organom lub agencjom, które zasiła fundusz w takiej części wydatków jaka odpowiada proporcji finansowania wspólnotowego.

3. Straty finansowe wynikłe z nie odzyskania wypłaconych kwot będą dzielone między Wspólnotę i państwa członkowskie proporcjonalnie do ich odpowiednich wkładów.

4. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte w trybie ustanowionym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 14

Niniejsza Dyrektywa nie ogranicza uprawnień państw członkowskich do podejmowania, w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres niniejszej Dyrektywy, dodatkowych działań pomocowych, na warunkach różniących się od warunków w nim ustalonych, lub takich, których kwota przekracza limity w nim ustalone, pod warunkiem, że działania takie są zgodne z artykułami 92 do 94 Traktatu.

Artykuł 15

1. Przed dniem 1 sierpnia każdego roku podejmowane na podstawie niniejszej Dyrektywy krajowe i wspólnotowe działania będą badane w kontekście corocznego sprawozdania, które Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, i do którego wszelką niezbędną dokumentację państwa członkowskie przekażą Komisji.

Rada oceni skutki takich działań, uwzględniając tempo rozwoju strukturalnego wymagane dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej, ich wpływ na cele produkcyjne Wspólnoty i na harmonijny rozwój regionów Wspólnoty oraz finansowe implikacje omawianych działań.

W razie potrzeby, przyjmie ona, działając w trybie określonym w art. 43 Traktatu, odpowiednie postanowienia.

Artykuł 16

Państwa członkowskie mogą ustalić dodatkowe warunki w odniesieniu do wdrażania środków pomocowych przewidzianych w niniejszej Dyrektywie.

Artykuł 17

Państwa członkowskie wprowadzą w życie środki niezbędne w celu dostosowania się do niniejszej Dyrektywy w ciągu roku od dnia jej

notyfikacji.

Artykuł 18

Niniejsza Dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.
Sporządzono w Brukseli, dnia 17 kwietnia 1972 roku.

W imieniu Rady
Przewodniczący

J. P. Buchler

*Tłumaczenie z jęz. angielskiego: **Albert Pol** (BSE)*

DYREKTYWA RADY
72/161/EWG z dnia 17 kwietnia 1972 r.
dotycząca prowadzenia doradztwa
socjalno-ekonomicznego oraz zdobywania kwalifikacji
zawodowych przez osoby zatrudnione w rolnictwie

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH -
na podstawie Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę
Gospodarczą, a zwłaszcza artykułów 42 i 43,
na wniosek Komisji,
uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego,
zważywszy, że cele wspólnej polityki rolnej, określone w art. 39, ust. 1,
lit. a i b Traktatu, mogą być realizowane jedynie poprzez reformę struktur
rolnych;

zważywszy, że taka reforma strukturalna jest podstawowym czynnikiem
rozwoju wspólnej polityki rolnej; zważywszy, że dlatego powinna ona
opierać się na koncepcji i kryteriach obowiązujących we Wspólnocie;

zważywszy, że ze względu na różnorodność ich przyczyn, charakter i
znaczenie, problemy strukturalne w rolnictwie mogą wymagać rozwiązań,
które różnią się w zależności od regionu i nadają się do regulacji z upływem
czasu;

zważywszy, że takie rozwiązania muszą przyczyniać się do ogólnego
rozwoju ekonomiczno-społecznego każdego z uczestniczących regionów;
zważywszy, że najlepsze rezultaty mogą być osiągnęte jeśli, działając w
oparciu o koncepcję i kryteria Wspólnoty, państwa członkowskie podejmą
wspólne działania, indywidualnie poprzez własne ustawodawstwo i
procedury administracyjne, i jeśli, ponadto, same określą - na podstawie
warunków ustalonych przez Wspólnotę - zakres, w jakim takie działania
powinny być intensyfikowane lub skoncentrowane w pewnych regionach;

zważywszy, że struktury rolne nie mogą być reformowane, chyba że duża
liczba osób zatrudnionych w rolnictwie dokona zasadniczej zmiany swojej
orientacji zawodowej;

zważywszy, że wybór,- związany z jakąkolwiek zmianą orientacji w dziedzinie rolnictwa lub przeniesieniem się do innych zajęć, musi być dokonywany z uwzględnieniem całkowitej wiedzy na temat istniejących możliwości i konsekwencji dokonania takiego wyboru;

zważywszy, że w wielu regionach Wspólnoty trudno jest obecnie osobom zatrudnionym w rolnictwie dokonać takiego wyboru, ponieważ nie mają one dostępu do niezbędnych im informacji;

zważywszy, że jeśli rolnictwo ma rozwijać się i podlegać specjalizacji, to niezbędny jest znaczny wzrost ogólnego, fachowego i ekonomicznego poziomu wykształcenia osób zatrudnionych w rolnictwie, szczególnie tam, gdzie w wyniku postępu technicznego i zmieniających się wymagań rynku, konieczne są zmiany w dziedzinie zarządzania, produkcji i dystrybucji;

zważywszy, że w wielu regionach nieodpowiedni poziom usług szkolenia zawodowego stanowi przeszkodę dla wysiłków niezbędnych do przekształcenia rolników w nowoczesnych zaradców oraz, ogólnie, do zapewnienia rolnikom i ich pracownikom, najemnym lub należącym do rodziny, kwalifikacji zawodowych;

zważywszy, że w celu sprostania wymaganiom rozwoju przemysłu rolnego, ośrodki szkolenia zawodowego muszą sporządzić i dostosować swoje programy oraz ustalić i dostosować poziom i rodzaj szkolenia wymagany od swojego personelu zgodnie z podstawowymi kryteriami określonymi przez państwa członkowskie;

zważywszy, że osoby rezygnujące z pracy w rolnictwie są zazwyczaj zmuszone do zdobycia nowych umiejętności zawodowych a mogą to uczynić, jeśli jest im zagwarantowany dochód w czasie, który muszą poświęcić na ponowne szkolenie zawodowe;

zważywszy, że proponowane działania leżą w interesie Wspólnoty i są ukierunkowane na osiągnięcie celów określonych w art.39, ust. 1, lit. a Traktatu, w tym zmian strukturalnych niezbędnych dla prawidłowego funkcjonowania wspólnego rynku; zważywszy, że dlatego stanowią one wspólne działania w rozumieniu art. 6 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70 (1) z dnia 21 kwietnia 1970 r., dotyczącego finansowania wspólnej polityki rolnej;

zważywszy, że w związku z udziałem Wspólnoty w finansowaniu

wspólnych działań, musi mieć ona możliwość stwierdzenia, czy postanowienia przyjęte przez państwa członkowskie w celu podjęcia tych działań będą sprzyjać realizacji ich celów; zważywszy, że w tym celu należy przyjąć postanowienia dotyczące trybu wprowadzania ścisłej współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w ramach Stałego Komitetu ds. Struktury Rolnej, ustanowionej zgodnie z art. 1 Decyzji Rady z dnia 4 grudnia 1962 r. (2)> w sprawie koordynacji polityki kształtowania struktury rolnej, oraz obejmujące - w aspekcie finansowym - konsultacje z Komitetem Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych (EAGGF), o których mowa w art. 11 do 15 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70;

zważywszy, że pożądanym jest, by Parlament Europejski i Rada były zdolne do corocznego badania, na podstawie sprawozdania składanego przez Komisję, skutków podjętych działań po to, by mogły one określić potrzebę uzupełnienia lub przyjęcia przedstawionego poniżej systemu;

WYDAŁA NASTĘPUJĄCĄ DYREKTYWĘ:

Rozdział I

Prowadzenie doradztwa socjalno-ekonomicznego dla ludności wiejskiej

Artykuł 1

1. W celu zachęcenia osób zajmujących się rolnictwem do podjęcia decyzji w sprawie ich przyszłych zajęć oraz ich dzieci, z uwzględnieniem całkowitej wiedzy na temat wszelkich istotnych faktów, państwa członkowskie inicjują programy przeznaczone dla rolników i ich pracowników, najemnych i będących członkami rodziny, obejmujących szerszy zakres doradztwa socjalno-ekonomicznego.

2. Państwa członkowskie, działając zgodnie z przepisami ogólnymi przyjętymi w przyszłości przez Radę, zgodnie z trybem określonym w art. 43 Traktatu, mogą:

- zróżnicować, w zależności od regionu, wysokość zachęt finansowych

przewidzianych w ust. 1;

- powstrzymać się od podejmowania, w poszczególnych regionach, niektórych lub wszystkich działań przewidzianych w art. 2.

Artykuł 2

Programy, o których mowa w art. 1, obejmują:

(a) tworzenie i rozwój publicznych lub powoływanych i zatwierdzanych przez państwa członkowskie; służb zapewniających doradztwo socjalno-ekonomiczne, bądź też tworzenie i rozwój, w ramach istniejących służb specjalnych, wydziałów zajmujących się prowadzeniem tego doradztwa;

(b) ponoszenie przez państwa członkowskie kosztów szkolenia doradców socjalno-ekonomicznych, oraz tam, gdzie to konieczne z dotacjami i zapomogami na pokrycie kosztów udziału w szkoleniach lub szkoleń w obrębie danego gospodarstwa rolnego;

Artykuł 3

Przy prowadzeniu doradztwa socjalno-ekonomicznego, jasno sprecyzowanym celem służb i wydziałów specjalnych, o których mowa w art. 2, lit. a, jest:

(a) informowanie, w ogólnym zakresie, ludności wiejskiej o istniejących możliwościach poprawy jej sytuacji socjalno-ekonomicznej;

(b) rozpatrzenie i zbadanie indywidualnych przypadków mając na względzie dostosowanie do zmieniających się warunków;

(c) kontaktowanie osób zainteresowanych zmianami polityki w odniesieniu do ich gospodarstw rolnych z kompetentnymi służbami doradczymi;

(d) dostarczanie osobom zainteresowanym informacji i porad w następujących kwestiach:

- kontynuowania pracy w rolnictwie;
- wyboru zajęcia poza rolnictwem;
- wycofywania się z jakiegokolwiek działalności zawodowej;

(e) informowanie osób zainteresowanych o istniejących, dla osób zatrudnionych w rolnictwie, możliwościach uzyskania dalszego szkolenia oraz o perspektywach dla ich dzieci w rolnictwie lub w innych zawodach;

(f) kierowanie osób zainteresowanych, zgodnie z rozważanymi lub już podjętymi przez te nie decyzjami, do kompetentnych i wyspecjalizowanych służb.

Artykuł 4

1. Szkolenie doradców socjalno-ekonomicznych, o których mowa w art. 2, lit. b, winno zachęcać osoby z odpowiednim wykształceniem i wystarczającym doświadczeniem w sprawach związanych z rolnictwem, do uzupełnienia ich wiedzy fachowej oraz do uzyskania odpowiedniej wiedzy - lub polepszenia tej, którą już posiadają - na temat:

- problemów gospodarczych i natury ludzkiej;
- problemów regionu, w którym mają pracować;
- możliwości otwierających się dla osób zainteresowanych w ramach odpowiednich przepisów prawnych.

2. Państwa członkowskie określają podstawowe wymagania, jakie muszą spełnić nauczanie i szkolenia, o których mowa w art. 2, lit. 2, zanim mogą one zostać zatwierdzone, zaś w szczególności państwa członkowskie:

- (a) precyzują kryteria przyjmowania na kursy;
- (b) określają programy minimum szkoleń dla doradców;
- (c) określają minimalny czas trwania kursów;
- (d) określają sposoby legalizacji odbytych szkoleń;
- (d) określają organizację kursów, zarówno jeśli chodzi o jakość proponowanego szkolenia, jak i kosztów oraz intensywności takiego szkolenia.

Rozdział II

Uzyskiwanie kwalifikacji zawodowych przez osoby zatrudnione w rolnictwie

Artykuł 5

1. W celu zachęcenia osób w wieku lat osiemnastu i powyżej zatrudnionych w rolnictwie do uzyskania nowych kwalifikacji w dziedzinie rolnictwa lub do zwiększenia tych już posiadanych, by pomogły im zintegrować się z nowoczesnym rolnictwem, państwa członkowskie tworzą programy mające na celu zachęcanie do rozwoju i adaptacji szkolnictwa zawodowego dla rolników oraz ich pracowników, najemnych i należących do rodziny.

Programy te nie obejmują regularnych kursów z zakresu rolnictwa stanowiących element kształcenia w szkolnictwie średnim lub wyższym.

2. Państwa członkowskie, działając zgodnie z ogólnymi przepisami, które zostaną przyjęte w przyszłości przez Radę, w trybie określonym w art. 43 Traktatu, mogą:

- zróżnicować w zależności od regionu działanie programów zachęt, o których mowa w ust. 1;
- powstrzymać się od stosowania, w poszczególnych regionach, wszystkich lub niektórych działań, o których mowa w art. 6.

Artykuł 6

1. Programy zachęt, o których mowa w art. 5, obejmują działania zmierzające do zaoferowania osobom zatrudnionym w rolnictwie dalszego szkolenia o charakterze ogólnym, zawodowym lub ekonomicznym.

Działania te są prowadzone za pośrednictwem ośrodków szkoleniowych lub w miejscu zamieszkania, zapewniających podstawowe lub zaawansowane

szkolenia zawodowe. Ośrodki te lub kursy muszą mieć charakter publiczny lub być wyraźnie powoływane i zatwierdzane przez państwa członkowskie w celu zapewnienia wymaganego szkolenia.

2. Minimalne wymagania, jakie muszą spełnić wymienione powyżej ośrodki i kursy, zanim mogą zostać zatwierdzone, są określone przez państwa członkowskie, zaś państwa członkowskie w szczególności:

- (a) precyzują warunki przyjęcia do ośrodka lub na kurs;
- (b) określają programy minimum, a w szczególności znaczenie, jakie ma być przykładane do, odpowiednio, szkolenia zawodowego i ekonomicznego;
- (c) określają czas trwania szkolenia, mając na względzie szczególnie rodzaj danego szkolenia oraz cele przewidziane w art. 5;
- (d) określają organizację kursów, zarówno jeśli chodzi o jakość proponowanego szkolenia, jak i kosztów i intensywności takiego szkolenia.

3. W celu przeprowadzenia działań, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie uchwalą niezbędne przepisy określające:

- utworzenie i rozwój ośrodków szkoleniowych i kursów, zgodnie z ust. 1;
- przyznawanie dotacji i zapomóg na pokrycie kosztów uczestnictwa w działalności tych ośrodków lub w kursach.

Rozdział III

Reedukacja zawodowa osób zatrudnionych w rolnictwie, które chcą podjąć pracę poza rolnictwem

Artykuł 7

1. Państwa członkowskie, do chwili wejścia w życie Decyzji, która zostanie podjęta przez Radę, zgodnie z Decyzją Rady z dnia 1 lutego 1971 (3) dotyczącej reformy Europejskiego Funduszu Społecznego -upoważniającej ten organ do przyznawania funduszy na pomoc dla osób zatrudnionych w rolnictwie - w celu zachęcenia osób pragnących podjąć pracę poza rolnictwem do uczestnictwa w kursach przeszkolenia zawodowego, wprowadzają programy pomocowe dostatecznie wysokie, by zapewnić

osobom zainteresowanym dochód na czas trwania ich kursu przeszkolenia zawodowego oraz do zachęcenia ich do spełnienia warunków uprawniających ich do otrzymania emerytury. Taka pomoc nie może jednak pokrywać faktycznej wypłaty emerytury.

2. Rada, działając na podstawie wniosku Komisji i głosując zgodnie z art. 43, pkt. 2 Traktatu, określa warunki i kryteria w prowadzenia w życie postanowień ust. 1.

Rozdział IV

Przepisy finansowe i ogólne

Artykuł 8

Działania przewidziane w niniejszej Dyrektywie stanowią wspólne działania w rozumieniu art. 6, ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 9

1. Przewidywany czas wymagany na przeprowadzenie wspólnych działań wynosi dziesięć lat.

2. Pięć lat po wejściu w życie niniejszej Dyrektywy, wyżej wymienione działania zostaną, na wniosek Komisji, ponownie zbadane przez Radę.

3. Całkowity udział EAGGF (Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolniczych) w kosztach wspólnych działań w okresie pierwszych pięciu lat, szacuje się na 110 milionów jednostek.

4. Do niniejszej Dyrektywy stosuje się postanowienia art. 6, ust. 5 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 10

1. Państwa członkowskie przekażą do Komisji;

- wszystkie projekty ustaw, rozporządzeń i przepisów administracyjnych,

jakie zamierzają przyjąć zgodnie z niniejszą Dyrektywą;

- teksty jakichkolwiek przepisów skutecznie uzupełniających niniejszą Dyrektywę, obowiązujących przed datą jej wejścia w życie.

2. Przekazując, zgodnie z ust. 1, projekty ustaw, rozporządzeń lub przepisów administracyjnych lub teksty obowiązujących przepisów, państwa członkowskie powinny także złożyć memorandum wyjaśniające, ukazujące związek, na szczeblu regionalnym, między określonym działaniem a warunkami ekonomicznymi i strukturalnymi.

3. Komisja zbada złożone projekty pod względem ich zgodności z pierwszym akapitem ust. 1, dla stwierdzenia czy, z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, projekty takie są zgodne z Dyrektywą i, tym samym, spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty we wspólnych działaniach w rozumieniu art. 8. W ciągu dwóch miesięcy od otrzymania jakiegokolwiek projektu, Komisja - po konsultacji ze Stałym Komitetem ds. Struktury Rolnej - powinna wydać opinię na jego temat.

4. Przyjmując jakkolwiek, ustawę, rozporządzenie lub przepis administracyjny, o których mowa w ust. 3, państwa członkowskie niezwłocznie przekażą jej/jego tekst do Komisji.

Artykuł 11

1. W odniesieniu do przepisów zawartych w tekstach przekazanych zgodnie z drugim akapitem art. 10, ust. 1 lub art. 10, ust. 4, Komisja zbada, czy, z punktu widzenia celów niniejszej Dyrektywy oraz potrzeby istnienia prawidłowych powiązań między różnymi działaniami, przepisy te spełniają warunki określające udział finansowy Wspólnoty w rozumieniu art. 8. W ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania tekstu, przedstawiciel Komisji - po konsultacji z Komitetem EAGGF na temat finansowych aspektów przepisu - powinien przekazać projekt decyzji w tej sprawie do Stałego Komitetu ds. Struktury Rolnej.

2. Komitet wydaje opinię w terminie ustalonym przez przewodniczącego, stosownie do stopnia pilności spraw pozostających do zbadania. Swoje decyzje podejmuje on większością dwunastu głosów, głosy państw

członkowskich są rozważane zgodnie z przepisem art. 148, ust. 2 Traktatu. Przewodniczący nie bierze udziału w głosowaniu.

3. Komisja przyjmuje decyzję. Jednakże, jeśli decyzja nie jest zgodna z opinią wydaną przez Komitet, to jest ona niezwłocznie oznajmiana Radzie. W takiej sytuacji, Komisja może odroczyć stosowanie postanowień decyzji na okres nie dłuższy niż miesiąc od daty jej ogłoszenia.

Rada, głosując zgodnie z przepisami art. 43, ust. 2 Traktatu, może w ciągu tego miesiąca podjąć inną decyzję.

Artykuł 12

1. Wydatki poniesione przez państwa członkowskie na jakiegokolwiek działania podjęte zgodnie z art. 2, art. 6, ust. 3 lub art. 7, podlegają, do wysokości określonej w ust. 2, pomocy Sekcji Gwarancji EAGGF.

2. Sekcja Gwarancji EAGGF refunduje:

- 25% ogólnie przyjętej kwoty 7 500 jednostek rozliczeniowych przeznaczonych na każdego doradcę zaczynającego swoją pracę po raz pierwszy i spełniającego wymagania określone w art. 34.; jednak wydatki na jakiegokolwiek zastępstwo tego doradcy w okresie stosowania wspólnych działań nie podlega pomocy ze strony EAGGF;

- 25% wydatków rzeczywiście poniesionych w związku z działaniami określonymi w art. 2, lit. b, do wysokości całkowitej kwoty 4 500 jedno stek rozliczeniowych na każdego przeszkolonego doradcę;

- 25% wydatków rzeczywiście poniesionych przy wprowadzaniu w życie art. 6, lit. 3, do wysokości całkowitej kwoty 1 500 jednostek rozliczeniowych na każdego rolnika lub pracownika rolnego, który ukończył kurs szkolenia zawodowego lub zaawansowanego szkolenia zawodowego;

- 25% wydatków rzeczywiście poniesionych w związku z jakimkolwiek programem, o którym mowa w art. 7. Przepis ten stosuje się jedynie do czasu wejścia w życie decyzji, która zostanie podjęta przez Radę zgodnie z art. 4 Decyzji Rady z dnia 1 lutego 1971 r., dotyczącej reformy Europejskiego Funduszu Socjalnego, upoważniającej ten organ do zagwarantowania funduszy na świadczenie pomocy osobom zatrudnionym w rolnictwie, które chciałyby podjąć pracę poza rolnictwem.

3. Szczegółowe zasady stosowania ust. 2, zostaną przyjęte w trybie ustanowionym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 13

1. Działania podejmowane przez państwa członkowskie nie upoważniają do korzystania ze wsparcia finansowego ze strony Wspólnoty, chyba że na mocy art. 11 zostanie podjęta pozytywna decyzja w tej sprawie.

2. Wsparcie finansowe ze strony Wspólnoty dotyczy jedynie wydatków powstałych w związku z pomocą udzieloną na podstawie decyzji podjętych po wejściu w życie niniejszej Dyrektywy.

Artykuł 14

1. Wnioski o zwrot kosztów dotyczą wydatków poniesionych przez państwa członkowskie w okresie roku kalendarzowego i powinny być składane w Komisji przed 1 lipca roku następnego.

2. Decyzje w sprawie przyznania pomocy z funduszu podejmuje się w trybie określonym w art. 7, ust. 1 Rozporządzenia (EWG) Nr 729/70.

3. Komisja może zezwolić na wypłaty na rachunek.

4. Szczegółowe zasady stosowania tego artykułu zostaną przyjęte w trybie ustanowionym w art. 13 Rozporządzenia Rady (EWG) Nr 729/70.

Artykuł 15

Niniejsza Dyrektywa nie wpływa na uprawnienia państw członkowskich do podejmowania, w odniesieniu do spraw wchodzących w zakres mniejszej Dyrektywy, dodatkowych działań pomocowych, na warunkach różniących się od warunków tu ustalonych, lub takich, których kwota przekracza tu ustalone limity, pod warunkiem, że działania takie są zgodne z artykułami 92 do 94 Traktatu.

Artykuł 16

Przed 1 sierpnia każdego roku obowiązujące krajowe i wspólnotowe środki wchodzące w zakres niniejszej Dyrektywy są badane w kontekście corocznego sprawozdania, które Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, do którego wszelką niezbędną dokumentację państwa członkowskie przekażą Komisji.

Rada dokonuje oceny takich działań, uwzględniając tempo rozwoju strukturalnego wymaganego dla osiągnięcia celów wspólnej polityki rolnej, ich wpływ na cele produkcyjne Wspólnoty, harmonijny rozwój regionów Wspólnoty oraz finansowe implikacje omawianych działań.

W razie potrzeby, przyjmie ona, działając w trybie określonym w art. 43 Traktatu, odpowiednie postanowienia.

Artykuł 17

Państwa członkowskie mogą ustalić dodatkowe warunki dotyczące wdrażania środków pomocowych przewidzianych w niniejszej Dyrektywie.

Artykuł 18

Państwa członkowskie podejmą działania niezbędne w celu dostosowania się do postanowień niniejszej Dyrektywy w ciągu roku od dnia jej notyfikacji.

Artykuł 19

Niniejsza Dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich

Sporządzono w Brukseli, dnia 17 kwietnia 1972r.

W imieniu Rady
Przewodniczący

J.P. Buchner

Z jęz. Angielskiego tłumaczyła: **Jolanta Karolczak** (BSE)